

S-GRAVENHAGE IN BEELD PANORAMA

25 APRIL 1940 — No. 17

LOSSE NUMMERS 15 CENT

LENTENUMMER
ZIE IN DIT NUMMER
ONZE GROOTE VOOR-
JAARSPRIJSVRAAG!

Een lentesymptoom:
lammetjes in de wei

't Is Lente!

Nu is het volop lente! De boomen botten uit, overal bloeien wilde planten, in de tuintjes brengen de bolgewassen geur en kleur, allerlei vogels zingen het hoogste lied en vinden het niet nodig den lieven Mei af te wachten: ze hebben nu reeds 't nestje klaar, en in heel wat nesten liggen al eieren.

Officieel begint het voorjaar den 21sten Maart, maar wij weten allen uit ondervinding, dat het weer zich niet aan den kalender stoort! Dit jaar kwam de lente laat; het winterde zoo lang en zoo streng, en omstreeks den tijd, dat in andere jaren de spreuwen reeds van de daken verkon- digen, dat ze het toch al zoo vreeselijk warm hebben, terwijl de sneeuwkllokjes bijna uitgebloeid zijn en de hazelaars groote wolken stuifmeel de wijde wereld insturen, omstreeks den tijd dan, dat het na normale winters heusch al een beetje op voorjaar begint te lijken, reden we nu nog schaats of joeg de sneeuw- jacht de witte vlokken voor zich uit en hoopte ze op tot duinen, waarin niet alleen auto's en auto-

De reiger op zijn post aan den waterkant.

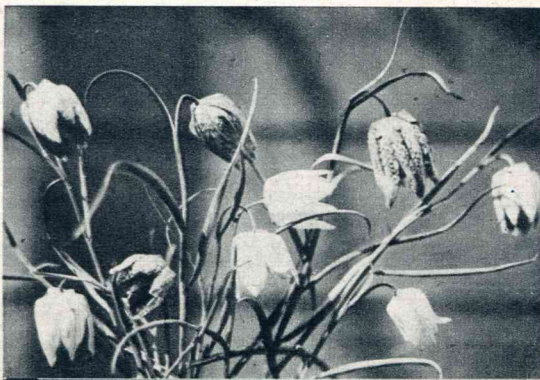
dat de groote schoonmaak ten spoedigste met alle beschikbare middelen zou worden aangevangen, en dat het meer dan tijd was eens naar een vlot voorjaarshoedje uit te zien. Helaas, twee dagen later blies een kille wind uit het noorden, we

bussen, maar zelfs spoortreinen bleven steken.

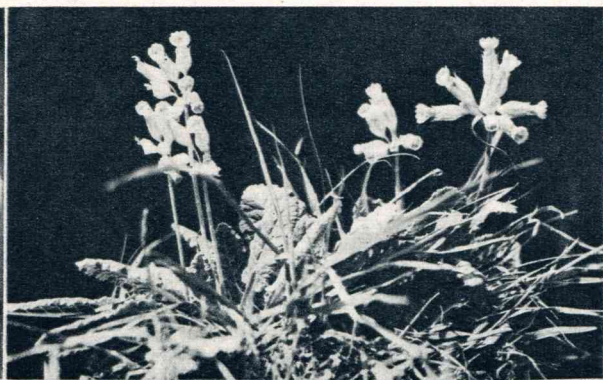
Het leek soms of er aan dezen Siberischen winter nooit een einde komen zou. Toch wisten we het — en dat is elken winter de prettige zekerheid — dat, al duurde het deze maal wat lang, de lente zou komen! Ze kwam, en net als alle jaren kwam ze niet ineens; ze keek bij wijze van spreken zoo nu en dan even om het hoekje, liet even de slippers van haar mantel zien, en verdween dan weer voor eenige dagen. Met de Paschen was ze er, de kranten hadden reeds de vondst van het eerste kievitsei gemeld, en mijn vrouw verkondigde,

rilden nog in onze dikke winterjassen, en sneeuw bedekte het ontwakende aardrijk! Een halve week daarna had de winter het terrein weer ontruimd, de lucht werd blauw en 't windje zoel. Niet voor lang echter, want... En zoo zou ik door kunnen gaan. Maar u kent de geschiedenis even goed als ik: 't is elk jaar hetzelfde liedje, een gedurige afwisseling van zacht weer en van koudere dagen. Maar ook: bij elke volgende wandeling in de vrije natuur constateeren we, dat het aantal voorjaars- symptomen toeneemt. In onze tuintjes waren het eerst de akonietjes en sneeuwkllokjes, toen de scilla's, blauwe druifjes en crocusjes, nu zijn het de tulpen, narcissen en hyacinten, die den toon aangeven. Als de blauwe druifjes een beetje blauw gaan kleuren, trek ik er graag een dagje op uit naar een klein Overijselsch dorpje. Daar groeien in een bosch de blauwe druifjes in het wild, en ze bloeien er gewoon- lijk wat eerder dan in de tuinen. Of ze in dat bosch oorspronkelijk thuishooren, is een andere vraag, want vroeger stond bij het dorp een kasteel, een roof- burcht met sterke muren en diepe grachten, en 't is zeer waarschijnlijk, dat de bewoners van het ridder- slot de blauwe druifjes daar in het bosch hebben geplant. Het kasteel is reeds lang gevallen als offer aan den tijd, geen steen is van de zware muren over, de grachten zijn gedempt, maar de zwakke, teere voorjaarsbloemen hebben den storm der eeuwen getrotseerd, en staan daar als een herinnering aan vroegere glorie en grootheid.

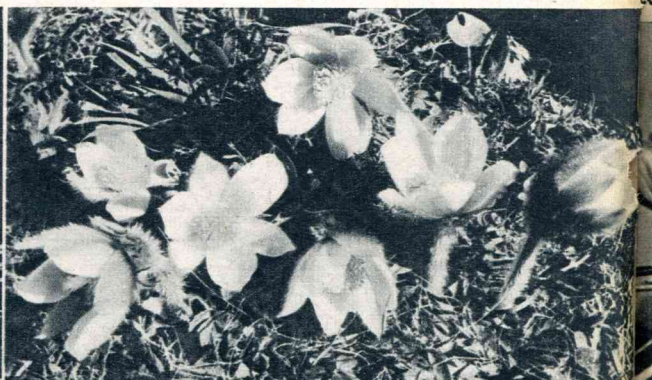
Vroegere glorie en grootheid! Heel veel oude land- huizen en kasteelen in ons lieve vaderland zijn verdwenen, andere staan leeg en vervallen. Maar hoe

Kievietsbloemen.

Wilde sleutelbloemen.

Een vriendelijke lentebloem: de anemoon.

Scholekster pas uit het ei gekropen.

heerlijk mooi zijn de bosschen op deze oude landgoederen, hoe prachtig, hoe indrukwekkend de lanen van zware beuken, de „kerken van ongekorven hout”. En, geachte lezeressen en lezers, als u nu, eind April, den tijd er voor hebt om eens een uitstapje te maken naar zoo'n oud landgoed, doet u het dan, want daar wordt het het geheele jaar weer niet zoo mooi als thans. De vogels jubelen zoo vroolijk, dat u wel een groote Nurks moet zijn, als niet al uw zwartgallige gedachten op de vlucht gedreven worden, en de bodem is één bloemtapijt; de anemonen bloeien bij duizendtallen, de zachtrose kelkjes van de klaverzuring zijn niet te tellen, boschviooltjes staan overal volop, en als u onder uw kennissen iemand hebt, die wat beter op de hoogte is met onze wilde planten dan u zelf, vraagt u hem dan of hij u een plekje toonen kan, waar wilde aronskelken groeien. Misschien laat hij u dan ook wel zien, hoe in zoo'n aronskelk kleine vliegjes gevangen worden bij honderdtallen! En wist u, dat er hier en daar in Nederland ook gele anemoontjes in het wild groeien? Zeker niet! Toch is het zoo, maar de menschen, die ze weten staan, zijn niet zoo buitengewoon mededeelzaam op dat punt!

U hoeft niet naar het bosch te gaan om volop van het voorjaar te genieten! Dat kunt u bij wijze van spreken overal doen. Hoe heerlijk is het bijvoorbeeld tusschen de blinkende duinen der zandverstuivingen; als het zonnetje over de blauw-groene jeneverbesstruiken speelt, en de lucht doet trillen als op een zomerdag! Leeuweriken zingen, hagedissen koesteren zich in den zonneschijn, metaalblauwe torren met drie hoornen op den rug scharrelen tusschen de heide, en verzamelen schapen- of hazenknikkertjes, die ze naar

van lieveheersbeestjes, van jonge eekhoorns en jonge hazen, van balkende korhoenders en kwakende kikkers, maar ik zou van u te veel geduld en van de redactie te veel plaats vergen.

Ik wil u enkel nog wijzen op de schoonheid van onzelandwegen, om u dan te brengen naar het Nederlandsche landschap bij uitnemendheid, de weide.

Onze landwegen, hoe heerlijk mooi zijn ze, ook nu! Er gaat geen voorjaar voorbij, of ik zoek zoo'n weg op, ver van het drukke stadsgewoel, zoo'n weg, waar de bermen wit zien van

de bescheiden hoornbloempjes, en waar hier en daar aan weerszijden een oude wal de akkerscheidt, zoo'n oude wal, waar het winterkoninkje jubelt, en de nachtegaal zijn melodieuze gezang laat hooren, waar de kamperfoelie om de knoestige stammen van het eikenhakhout slingert, en waar nu de sleedoorn bloeit met sneeuwvitten bloesem op donker hout.

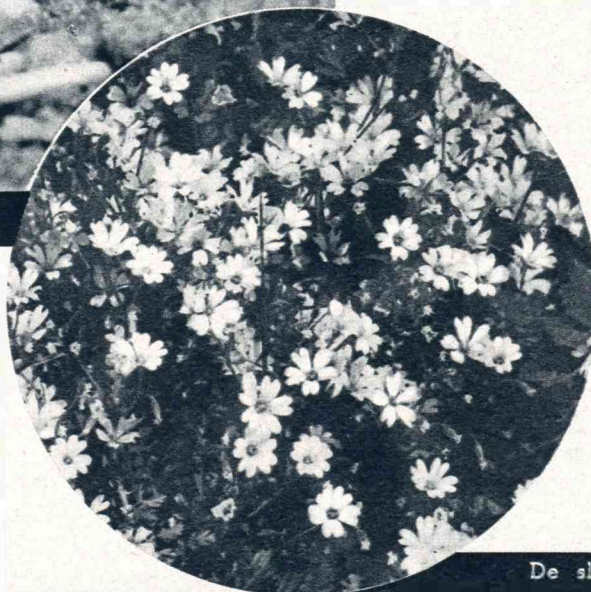
En dan: onze weiden! Het is één loflied op het verrukkelijke voorjaar. 't Is nu al weer een paar jaar geleden, dat ik door den polder van Mastenbroek fietste op een zonnigen dag achter in April. Een echt-Hollandsche wolkenlucht overkoepelde het schilderachtige landschap; langs den blauwen hemel dreven langzaam de wolkgevaarten in allerlei fantastische vormen en in alle tinten van wit en lichtgeel tot donkergruijs. 't Was één en al vogelgejubel, wat ik hoorde: kieviten, grutto's, tureluurs, wulpen, scholeksters, vischdieffjes, waterhoentjes, ze hadden een drukte van belang, kiekendieven zweefden hoog in de lucht, aalscholvers trokken over, reigers stonden roerloos aan den slootkant, turend naar buit, niet alleen voor zichzelf, maar ook voor de jongen, want de reigers zijn er vroeg bij (ze beginnen soms al te broeden in Februari, trouwens de aalscholvers ook). De dotterbloemen bedekten de weide hier en daar met vlam-mend goud, de pinksterbloemen kleurden groote plekken teer-lila. Telkens moest ik even van m'n fiets stappen om rustig te genieten van al dit moois. Soms ook ging mijn rijwiel tegen een halfvermolmden knotwilg, waarop paarse hondsdrif een bloemperk had getooverd, en dan besloep ik een troep vechtende kemphanen, de wonderlijke vogels met kragen in allerlei kleuren, die in den paartijd geen gelegenheid voorbij laten gaan om — bloedeloze — veldslagen te leveren.

Mijn einddoel was het stedeke Hasselt, want daar groeit in de omgeving in ontelbare exemplaren in het wild de kievitsbloem, een bloem ongeveer zoo groot als een tulp, maar hangend, wit of rood gespikkeld. Nooit zal ik dien aanblik vergeten, rondom me ontelbare kievitsbloemen, verderop een zee van pinksterbloemen, en in de wazige verte het sierlijke torentje van Hasselt.

Misschien, geachte lezeressen en lezers, zullen dit jaar, nu de toerist de vreugde moet zoeken in de natuur binnen de grenzen, velen ervaren, wat nog te weinigen reeds weten: ons eigen land is mooi!

Want zoo is het, ons Nederland is schitterend mooi, ook, en zelfs niet het minst, in de lente!

A. J. DE BOER

Langs de landwegen bloeien de nederige hoornbloempjes.

hun nest brengen als voedsel voor het komendekroost. Heideviooltjes en kraaiheide bloeien, en op natte plekken staan de roestbruine gagelstruiken en vervullen de lucht met aromatische geuren.

Nu zou ik zoo verder kunnen gaan, en vertellen van allerlei bloeiende planten, van madeliefjes, van hoefblad, van wilde primula's, enz., enz., ik zou u kunnen verhalen van vlinders en vliegen, muggen en mieren,

Crocusjes.

Boschanemoontjes.

De sleedoorn, een steraad van de helaas meer en meer verdwijnende oude wallen.

Spelende kinderen op het Hof van Zeeland te Middelburg in het jaar 1622. Titelprent van Cats' Emblemata amores moresque spectantia. Men ziet de kinderen touwtje springen, stokpaardje rijden, vliegeren, tollen, hoepelen, op stelten loopen, enz. Een voor onze hedendaagsche begrippen wreed kinderspel ziet men in het midden: het zoogenaamde „vogel op de kruik”, een levend vogeltje, dat de jongens met een langen draad aan een stok of kruik vasthielden. Ook vliegende, z.g. gouden torretjes, dienden aldus tot levend speelgoed.

Een zeldzame verschijning, vandaag den dag: de hoepel. Na den wereldoorlog is hij er, voornamelijk wel door het toenemend verkeer, bij de spelende jeugd vrijwel uitgeraakt.

Kinderspelen

ZOOALS DE KINDEREN DRIEHONDERD JAAR GELEDEN SPEELDEN, SPELEN ZIJ NOG

In de jeugd, wanneer het leven nog niet zoo vluchtig den jachtigen mensch ontglipt, ondergaat men de wisseling der seizoenen het sterkst. Iedereen weet dit van zichzelf, herinnert zich hoe vroeger, toen hij jong was, in het eindeloos verschieft van een jaarrond, het voorjaar zich voltrok als een feest van dagen en weken, dat plots de deuren en vensters der kinderwereld wijd opengooide, vol zon en zoelte, vol frissche geuren en blij perspectief. Dat vernieuwde inderdaad het leven, wijzigde volkomen het aanzien der dingen. Dat gaf zoo'n gevoel van louter vreugde, plezier, dat je nauwelijks op kon en al loopende van school naar huis je pas deed versnellen tot een lichten huppelgang, zoo telkens een sprongetje, juist een lammetje in de wei, pure uiting van instinctieve blijdschap, waar oudere menschen al uit zichzelf niet meer toe geraken.

De lente luidt voor het kind ook een heel anderen tijd in. Te lang heeft de winter met kou en guurheid, met regen en modder het binnenshuis gevangen gehouden, waar zelfs het mooiste speelgoed toch niet het verlangen kon dooven, dat in elk kind leeft, den drang om buiten te zijn, onverschillig of er een tuin wacht of een boeren erf dan wel drie trappen af het slopje voor de deur. Want de liefste speelplaats van het kind is van oudsher de openbare weg, althans elk openbaar terrein.

de kerk en de begraafplaats inbegrepen. En al hebben de gewijzigde omstandigheden en opvattingen het oude recht der kinderen, om zich daar vrijelijk te bewegen en te vermaken, beëindigd of beknot, de straat is toch nog voor een goed deel hun domein, waar zij zich het best amuseeren.

Kinderen hebben altijd en bij voorkeur op straat gespeeld. Reeds Tacitus verhaalt, hoe de kinderen der Germanen over de wegen en werven van het lage land dartelden en stoeiden zonder onderscheid van milieu; pas op lateren leeftijd teekende zich een scheiding af. En in den opbloei der Nederlanden zien wij, hoe het openbaar leven van het opkomend geslacht begon op straten en pleinen. Daar waren de zoontjes van regenten de speelgenooten van kinderen der minst gesitueerden der stad en bij hun vaak rauw vermaak

Of het de Amsterdamsche jongens waren, die Gerbrand Breëro knikkeren zag op het kerkhof van de Oude Kerk, of de knapen van drie en een halve eeuw later, die onze fotograaf voor zijn lens nam, er is weinig verschil in hun doen en laten.

Een eigen schuitje knutselen en het laten wegdrijven voor den wind; geen mooier vermaak voor Hollandsche knapen, die toch allen een voorliefde voor schepen en schipperen in hun bloed meekregen.

deden zij voor hun latere leven een schat van ervaring op. Daar verkregen zij de volkskennis, die hun later te pas zou komen, daar leerde men elkander verstaan en waardeeren, daar leerden zij óók in figuurlijken zin kaatsen en den bal verwachten. De groote mannen uit onze zestiende en zeventiende eeuw konden getuigen, dat zij de kunst van het regeeren op straat onder hun speelmakkers hadden geleerd.

Neen, de straat was nog lang niet zoo in discrediet bij ouders en opvoeders als vandaag. Ook de zonen van prins en patriciërs waren er thuis. Van den

lateren stadhouder Frederik Hendrik is het verhaal bekend, hoe hij in zijn jeugd „binne Leyden ter schoole lach” en op het Rapenburg met de jongens speelde. Een zekeren keer vloog hun bal te water. De jonge prins maakte een schuitje los, dat aan den walkant lag en roeide er mee naar den bal om hem op te vissen. Maar de eigenares van het bootje ontdekte deze brutaliteit. Zij kwam dreigend uit haar poortje te voorschijn en begon hevig te schelden op den kwajongen, roepende, dat zij hem „afklouwen sou als hy te lande quam!” En dat zou ongetwijfeld gebeurd zijn, als niet een voorbijganger den knaap herkend en de vrouw gewaarschuwd had. Deze vluchtte ontdaan haar poortje weer in en liet zich voorloopig niet meer zien.

Toch heeft de openbare weg zich nog als speeltuin der jeugd gehandhaafd, die er, nu het voorjaar is aangebroken, weer volop bezit van neemt. Van ouds heeft de jeugd ook haar eigen straat spelen, die zich vanaf de vroegste tijden tot den huidigen dag gehandhaafd hebben. Eigenlijk pas de hedendaagsche generatie, die verkeersexamen moet doen, op de roode en groene lichten letten en weten, waar de dichtsbijzijnde schuilkelder is, blijkt aan enkele dier taai kindertradities ontrouw geworden. Onder de kinderspelen zijn er, die al bij Grieken en Romeinen bekend waren, zooals tol en bal, maar wanneer wij ons tot de eigen natie bepalen, dan is het interessant om te zien, hoe de spelende kinderen buiten op straat zich door de eeuwen heen op vrijwel dezelfde wijze hebben vermaakt. Bekijkt men bijvoorbeeld het schilderij van Pieter Brueghel den Ouden, voorstellende de Kinderspelen, dat in het midden der zestiende eeuw vervaardigd werd, een oubollig tafereeltje ergens in een Zuid-Nederlandsche plaats en de titelprent van Cats' „Kinderspel geduydet tot Sinnebeelden ende Leere der Seden” van bijna een eeuw later, welke spelende kinderen toont op het Hof van Zeeland te Middelburg en geeft men vandaag den dag op straat en buiten langs de wegen zijn oogen den kost om te zien, hoe de jeugd zich amuseert, dan zal men verrast zijn hoe taai de traditie van menig kindervermaak wel is.

Zeker, er zijn slachtoffers gevallen. Het bikkelspel, waarmee bij voorkeur de meisjes zich bezig hielden

Touwtje springen is bij uitstek een meisjesvermaak, dat nog volop wordt beoefend.

Vlieger oplaten, de sensatie van 'n mooien voorjaarsdag, als groote blanke wolken verlokend langs den hemel drijven.

op de blauwe stoep voor het huis, die altijd in het bijzonder haar domein is geweest, is vrijwel vergeten, zoo goed als de „rinkelende hoep”, die eenmaal

Vondels' dochtertje Saartje met haar vriendinnetjes door de Warmoesstraat dreef. Men ziet geen hoepels meer, de rinkelende, ijzeren exemplaren, die de oudste rechten hadden, zoo min als de lichtere van hout. Eenerzijds autoped en fiets, van den anderen kant het drukke verkeer, hebben ze naar

den rommelzolder verwezen en daar deze laatste ingevolge de luchthesherming ook niet meer bestaan mag, is zoo'n ouderwetsche hoepel misschien ook al een curiositeit geworden. Hetzelfde geldt voor de diabolo, waar meisjes, maar ook jongens, verrassend vaardig mee waren. Ook de stelten zijn, althans in de steden, zeldzaam geworden. En op een stokpaardje rijdt de jeugd van vandaag, opgegroeid in benzinedamp, niet meer. Misschien pas later weer, als ze ouder zijn, maar dat is weer een ander soort stokpaardjes.

Maar tollen en knikkeren, vliegeren en touwtje springen, hinkelen, dat is nog alles volop populair. Daarvoor bestaan trouwens ongeschreven wetten, welke van generatie op generatie worden overgedragen. Alles heeft zijn vasten tijd en vooral bij de in- en uitgaande scholen kan men dit heel goed volgen. Opeens ziet men alle jongens knikkeren of tollen, na een week of zoo zweert ieder weer bij bokspringen. Een kalender wordt daarvoor niet geraadpleegd; het is een instinctieve traditie, waarvan Huyghens reeds zeide: „De kinderen weten tijd van knikkeren en kooten, En, sonder Almanack, en is 't haer noyt ontschoten”.

Dat het voorjaar in ons land van wind en water tal van nieuwe mogelijkheden voor het kind opent, is vanzelfsprekend. Buiten op het land en langs den rand der steden staan dan weer de zelfvervaardigde vliegers hoog tegen de zonnige lucht. Langs slooten en kanalen of langs de stadsgrachten verschijnen de speurende stekeltjes-visschers, voor wie het primitieve hunner uitrusting alleen maar de vreugde van de vangst vergroot. En over het water scheren de zelfvervaardigde scheepjes, zorgzaam in elkaar geknutseld, nageoogd door de jeugdige stuurder aan den wal, al volop in de drift van schipperen en zelf navigeeren. Dan blijft men als oudere nog wel eens geboeid staan kijken: naar die stekeltjesvangers, naar dat bootje-zeilen. Om even te deelen in die bezige spanning, de emotie te ondergaan, welke men zich vaag nog heugt uit zijn eigen jonge jaren, de vreugde en sensatie van het kinderspel in de lente, zoo'n klein, maar boordevol geluk, waar men later tevergeefs naar zoekt.

Stelten ziet men nog maar sporadisch en aan nog in hoofdzaak op het platteland.

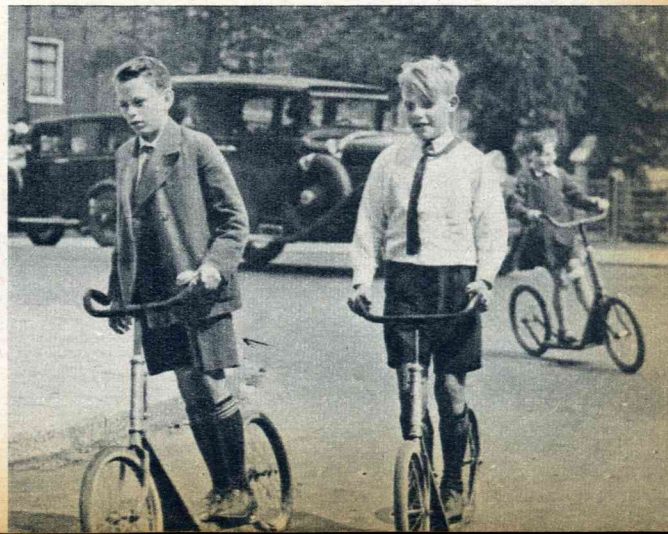
„Symen de lieverde laverde bock, hoeveel hoorens staen der achterop?” noemde Breëro bovenstaand spelletje, dat ook de Breughelsche knaapjes al ijverig beoefenden en in de zestiende eeuw „bock over haghe” of „bockhoren spelen” werd genoemd. Met plaatselijke variaties heet het vandaag: „Bok, bok, sta vast! Hoeveel horens staan er op?”

De spanning van het omzichtig naderen met het zelfvervaardigde netje van zoo'n waakzaam stekeltje trekt ieder kind.

De priktol wint het in populariteit van de drijftol; deze laatste is echter karakteristieker.

De autoped, die in onzen tijd bij de jeugd burgerrecht heeft verkregen.

Bloemen

IN KAMER EN TUIN

Het is lente! We weten het, de natuur wijst erop, alles is aan het uitbotten en uitloopen, de lentebloemen zijn reeds lang geleden verschenen, de lente is al een maand oud. Wij, bloemenliefhebbers, krijgen dat heerlijke, moeilijk te definiëren gevoel over ons, we hebben zoo lang naar die lente verlangd, we willen die lente vasthouden, we willen haar als het ware met volle teugen indrinken. We loopen door weide, heide en bosch, we genieten; we wandelen in onzen eigen tuin en staan verbaasd. We loopen er meermalen, we zien ieder sprietje, dat weer gegroeid is. In onze kamer krijgen de planten een ander aanzien, ze schudden den winter als het ware van zich af, nieuw leven is hun ingeblazen.

Dat gevoel hebben we. We kunnen echter licht een grove fout maken: we kunnen er bij blijven staan. Dat moest juist niet, we moeten aan den slag. Na deze lente komt een zomer, hij is immers nog altijd gekomen en ook dan moeten we een blijvende pracht in onzen tuin hebben. Ook dan moeten we in de kamer kunnen genieten van bloemen en planten.

Allereerst de tuin. Het wintersche idee is in April nog niet verdwenen. Op foto 1 is te zien, dat er nog molm op den grond uitgespreid ligt (waar wel is waar

de tulpen doorheen groeien), dienstig voor het behoeden van onze gewassen tegen de vorst, die juist zoo streng is geweest. Willen we straks bloemen hebben, dan dient er nu gewerkt te worden. De molm gaat van de reeds vaststaande gewassen af en wordt door den grond heen gewerkt, tegelijk met het spitten. Moeilijk lijkt u dat zeker! Toch is dat niet zoo. Foto 2 toont ons, dat zelfs een vrouw het kan verrichten. En hoevele dames tellen we niet onder de ijverige beoefenaars van het zelf-tuinieren? En als het wat vermoeiend is, dan maar kleine stukjes tegelijk en als de tuin te groot is, dan maar eens een vakman in den arm genomen. De grond voor de eerste vore wordt opzij gelegd, b.v. op zakken op het gazon (duidelijk op de foto te zien); de vore wordt weer dichtgegooid met grond ernaast, totdat we op het einde weer een vore openhouden, die met den klaarliggenden grond kan worden dichtgegooid. Dus spitten tusschen de planten en voorzichtig spitten, wat mest door den grond heenwerken, desnoods wat kunstmest strooien, als er gespit is. Dat kan de duurte er niet aan brengen. Op de foto ziet u het spitten met een gewone schop, het is heelemaal niet noodig een graaf te gebruiken. Met de schop gaat het uitstekend. Let vooral op de handen, de juiste grepen worden u voorgedaan.

De molm verbetert den grond in niet onbelangrijke

mate. Ik mag dit stukje voor geheel Nederland schrijven en ik weet al bij voorbaat, dat mijn artikel gelezen wordt door bewoners van dorre zandstreken, zware kleigronden en veengronden. Die allen werken niet zoo gemakkelijk! Zij moeten ook ieder jaar trachten hun grond wat te verbeteren. Ten dienste daartoe staan bladaarde, oude, verteerde, ruige mest, scherp zand, e.d.

Nemen we nu aan, dat de grond keurig gespit is. Dan is het gelijkharken aan de beurt, wat u kunt zien op foto 3. Daarop is tevens een zaaibedje aangelegd. We hadden immers afgesproken te gaan zaaien! We moeten straks een weelde van bloemen hebben. Het zaaibedje dient om vast vooruit plantjes te kweken en die later uit te zetten. We kiezen een leeg hoekje van onzen tuin daarvoor uit, dat beschermd is tegen de felle middagzon en trekken ondiepe veurtjes, zooals dat op de 4e foto duidelijk naar voren komt. Waarom ondiep? Wel, de zaden

behoeven slechts met een laagje aarde van 2 à 3 maal hun dikte te worden bedekt en de meeste bloemzaden zijn niet grof. Deze veurtjes kunnen door den geheelen tuin getrokken worden, overal waar nu pas gespit is en we zaaien dan zooveel mogelijk soorten, van alles een beetje. Op de zaaibedjes en tusschen de planten van den tuin komt later het zaad op en we kunnen het gemakkelijk schoonhouden, en later uitdunnen en verplanten. Weet u ook, dat ik u moet raden, niet zuinig te zijn bij het aanschaffen van zaad? U moet prima zaad hebben, soort- en kleurecht, kiemkrachtig en dat is alleen bij een zeer soliede firma te krijgen. Wat we verder doen, toont foto 5: met den bovenkant van de hand wordt het zaad met den grond in aanraking gebracht, het reeds aangegeven beetje aarde komt erop en de veurtjes gaan weer dicht. Denkt u niet, dat ze lager liggen dan de rest van den grond? Zeker, dat is juist, maar het hindert niet, het is zelfs wel goed. We moeten n.l. ook nog om het besproeien van het zaad denken, wat voorgedaan wordt op de 6e en 7e foto; dus met een fijne broes, b.v. uit een hier gebezigde bloemenspuit. Dus niet met den groven straal uit 'n tuinslang. Ook als het regent, loopt het water naar de veurtjes toe, het is juist de bedoeling.

En het resultaat? Kan schitterend zijn. Maar u moet weten welk zaad u bestelt! Ik zou wel willen, dat ik een heel nummer van „Panorama” met dit onderwerp mocht vullen. Wat zou ik u een mooie bloemen kunnen noemen. Ik doe slechts 'n zeer kleinen greep uit populaire éénjarige zaaiplanten. Sterk zijn b.v. goudsbloemen, slaapmutsjes, de heerlijk riekende en klimmende lathyrus, Oost-Indische kers en papavertjes. Wie een drogen tuingrond heeft, kan margrietten, Kosmos, Gaillardia, zonnebloemen, Afrikaantjes of dagbloemen nemen. Voorts zijn er hooge, middelhooge en lage, vroeg- en laatbloeiende, voor zon en schaduw, voor snijbloemen en voor blijvende sierwaarde in den tuin, voor iedere grondsoort. Uw leverancier helpt u wel verder op weg.

De niet-tuinbezitters hebben vast al gewatertand, toen zij deze regels lazen. Maar ook zij kunnen met eenvoudige middelen zelf kamerplanten uit zaad opkweken en dezelfde methode, reeds beschreven, binnenshuis in toepassing brengen. De 8e foto toont u de verschillende ingrediënten, die daarbij nodig zijn. Alleen ontbreekt een kistje, dat u later wel ontmoet, en 'n pakje zaad. In den pot, dien u ziet staan, of in 'n kistje, kan gezaaid worden en u neemt daarvoor een mengsel van: 2 deelen fijn gezeefde bladaarde (de dame op de foto staat achter een hoopje bladaarde en is aan het zeven, de stokjes en steentjes blijven in de zeef achter), 1 deel fijne molm (rechtshoopje, de klontjes daarin moeten nog worden fijn gemaakt) en 1 deel scherp zand (in den pot). De grond wordt gelijk gemaakt en het is weer een

zeer eenvoudig hulpmiddel (een lucifersdoosje) dat op de 9e foto wordt gebezigd om den grond gelijk te maken en aan te drukken. Een gedeelte is al klaar. Vanzelfsprekend volgt nu het zaaien, wat op de foto 10 te zien is. Het zand tusschen duim en wijsvinger en zoo gelijkmatig mogelijk uitstrooien is het parool. Een beetje durf is erbij noodig, hoor! Wie nu niet precies weet, hoe het moet, rekent maar op vijf zaadjes per cm². Er komen er dan 2 à 3 op, ze staan dan nog dik genoeg. Later worden ze toch overgezet. Het lucifersdoosje wordt ten tweede male gebezigd om het zaad aan te drukken en met de aarde in aanraking te brengen, waarna weer het traditioneele 2 à 3 maal zaaddikke laagje aarde erop komt. En weer het spuiten, wat u op de 11e foto wordt voorgedaan. Ziet u wel die fijne druppeltjes op de zaadjes komen? Zoo'n bloemenspuit is toch maar een handig instrument, die moet u maar eens op uw verlanglijstje zetten! Van ons kistje maken we een „warm bakje” door het leggen van een glasplaat (foto 12), waarbij het lucifersdoosje voorgoed uit de keuken verdwijnt, want het doet dienst om het glas te laten afloopen naar één zijde. Zodoende wordt er geregeld gelucht en het condensatiewater kan niet in groote druppels de zaadjes wegspoelen.

Ik kan u niet meer vertellen van het drie keer verspenen, dat later volgt. Wel moet u weten, dat we keus hebben uit: Begonia semperflorens, Exacum affine met lila bloempjes, een plantje, dat meer en meer haar weg vindt, ook in de bloemenwinkels, Gloxinia, Impatiens (Balsamien, of Vlijtig Liesje) en Torenia Fournieri met lieve blauwe bloemetjes, die wat aan viooltjes doen denken. Dus veel minder dan bij buitenplanten. Er zijn er nog meer, ik noemde u de gemakkelijkste.

En nu, iedere liefhebster en liefhebber aan den slag!
G. P. BRONKHORST.

Lente FLITSEN

**LENTE-
WEELDE**
door onze Finsche
medewerkster
EILA KRUSBERG

**VOORJAARS
ONTWAKEN**
door
WILLY SCHERMELE

**VOORJAAR
IN DE WEI**
door
E. TOUSSAINT

**LENTE-
BOEKET**
door
DAM-PHIELIX

**ALS DE
LENTE
ROEPT**
door
W. v. DUYL

Voor smaken, die verschillen:

„Elck wat Wils”

Wat uw gasten ook prefereeren, een croquant Jawawafeltje, de heerlijke Brusselsche Kermis, of de geurige Café Noir, U vindt ze alle, met nog tal van andere soorten, in Victoria's „Elck wat Wils” • Heerlijk van smaak en altijd bros en versch. Vraagt „Elck wat Wils”.

27½ cent per ½ pond

Duizenden Moeders
verkiezen de
zuivere, gezonde
HERO dranken

Het zuivere Hero-vruchtensap
sterkt de kinderen en de ouders.

Huisvrouwen weten, dat wat Hero maakt, dóór en dóór zuiver is. In de kraakheldere Hero-fabrieken zijn duizenden manden fruit verwerkt tot de zuiverste der dranken: Hero-vruchtendranken, versterkend en verfrisschend.

Dát weten de moeders, de dokters en de trainers en dat verklaart de voorkeur voor Hero's dranken.

Hero

66% SINAS - FRAMBOZEN - PERL - GRAPE FRUIT - TOMATENSAP

PANORAMA'S GROOTE VOORJAARS- PRIJSVRAAG

HET WONDEREI

April, Mei! Lente!! Wien geeft dit woord geen prettige gewaarwording en wie denkt daarbij niet aan kleurige, fleurige voorjaarsbloemen, bescheiden crocusjes in het gras, narcissen, tulpen, hyacinten, aan het sappige jonge groen van boomen en struiken, aan dartele dieren in de wei en aan kunstig gebouwde en omzichtig verborgen nestjes, waarin de eitjes zorgvuldig bebroed worden? Uit elk eitje, groot of klein, wit, gekleurd of gespikkeld, komt straks een klein vogeltje kijken, uit elk ei één... behalve uit het *wonderei*, dat door de redactie van Panorama gevonden werd. Uit dat *wonderei* komen niet minder dan twaalf verschillende soorten vogels te voorschijn. Hoe dat kan en welke dat dan wel zijn? Dat moet u maar eens probeeren te raden, nadat u eerst het onderstaande grondig hebt doorgelezen.

Zooals u op onze teekening ziet, komt er juist weer een vogel uit het ei; de tien andere van onze teekening zijn hem al voorgedaan, de wijde wereld in. Nu is er dus nog maar één vogel in het ei achtergebleven. Intusschen hebt u natuurlijk ook gezien, dat op de schaal van het *wonderei* allerhande letters voorkomen. In de juiste volgorde gerangschikt, vormen deze letters de namen (in het enkelvoud) van de twaalf vogels uit het *wonderei*. Alle letters mogen maar één keer gebruikt worden.

Probeert u nu eens met behulp van deze gegevens te achterhalen, welke twaalf vogels hun bestaan aan ons *wonderei* danken. Wanneer u meent, de goede oplossing gevonden te hebben en u wilt een kans maken een mooien prijs te winnen, dan behoeft u niets anders te doen dan deze twaalf namen op een *briefkaart* te schrijven en deze onder het motto **PRIJSVRAAG**, voor 7 Mei a.s. toe te zenden aan een der volgende adressen: voor de geabonneerden op Panorama—De Stad Amsterdam, Singel 263, Amsterdam; op Panorama—Groot Rotterdam, Stationsweg 24, Rotterdam; op Panorama—'s-Gravenhage in Beeld, Stationsweg 95, 's-Gravenhage; op Panorama—Ons Land, Biltstraat 142, Utrecht; op Panorama—Ons Zuiden, Stationsweg 27, 's-Hertogenbosch of Stationsstraat 20, Maastricht; op Panorama—Ons Zeeland, Badhuisstraat 5, Vlissingen.

Inzendingen anders dan op briefkaarten zijn niet geldig, evenmin als briefkaarten waarop behalve de twaalf vogelnamen nog andere mededeelingen of ook vragen vermeld staan.

En nu de belooning voor de gedane moeite! Iedere abonné, die tijdig een goede oplossing inzond, heeft kans op een der volgende driehonderd prijzen.

Van deze 300 prijzen bestaan er 35 uit een bedrag in geld. De verdeling hiervan is als volgt:

- 1 PRIJS VAN F 50.—
- 4 PRIJZEN VAN F 25.—
- 10 PRIJZEN VAN F 10.—
- 20 PRIJZEN VAN F 5.—

Deze vijfendertig geldprijzen hebben dus alleen al een waarde van driehonderdenvijftig gulden. Daarenboven echter loven wij nog tweehonderdvijfenzestig andere prijzen uit, bestaande uit de meest uiteenlopende artikelen, als echt-zilveren „Panorama”-vulpotlooden, luxe-lederwaren als schrijfmappen, radiogids-omslagen en fraaie portefeuilles, moderne verchroomde wekkerklokjes, enz., enz.

Het is dus voor een ieder volop de moeite waard, eens te trachten, het probleem van ons *wonderei* op te lossen. Zijn er meer dan driehonderd goede oplossingen, dan worden de prijzen verloot onder alle inzenders, wier oplossing juist is. Maar denk er aan, Dinsdag 7 Mei a.s. wordt de termijn van inzending onherroepelijk gesloten!

PANORAMA'S GROOTE VOORJAARSPRIJSVRAAG

ZIE VOOR BESCHRIJVING EN TOELICHTING OP DE BLADZIJDE HIERNAAST.

OVERSTAPPIE

IN DE LENTE

BIJ ONZE
„JONGENS
TE VELDE“

't Is lente, ook bij ons. De burgers denken zoo langzamerhand over 'n fleurig voorjaarscostuum en 'n vacantiereisje, maar voor ons beteekent het voorjaar iets anders. Voorloopig bracht de lente ons 'n teleurstelling, want voor den derden keer werden de verlofpasjes onbereikbaar weggesloten in de kast van 'den sergeant-majoor!

Er zeilt een roomblanck wolkje langs het stralende blauw van den hemel, een bol windje doet den plas rimpelen, het riet wuift en in de glinstering van het water springt een speelsch vischje op. Over het rijtje berckjes, dat de pioniers als maskeering lieten staan, waast een teeder groen; een felgele vlinder fladdert over de elzekatjes en strijkt even neer op iets glinsterends: den loop van een grimmigen mitrailleur. Die mitrailleur staat in stelling, de loop wijst naar het geïnundeerde gebied. Verderop zijn lignissen en schuilplaatsen, er is een warnet van verbindingsloopgraven en uit het gras onder de mitrailleur-afuit komt iets wits en geels omhoog....

„'n Krokussie, jonges!“ zegt onze facteur Overstappie verrukt. „'n Orrisjineel krokussie, hoe bestaat 't!“

Ja, hoe bestaat 't. Weken lang was de bodem hier door een dikke ijslaag bedekt. We hebben dit landschap gezien, toen het verstard lag in den greep van een barren winter. Hier was het, dat we, week na week, geulen hakten in een ijslaag, die steeds dikker werd. Hier beleefden we tusschen de schotsen stapels van onze ijsbarrière eens een sneeuwstorm, die ons heugen zal. Doodsch en vaal lag de vlakte onder de grauwe lucht en het scheen wel of de winter eeuwig duren zou. Maar tóch is het voorjaar geworden....

„Tja, 'n crocus,“ zegt onze korporaal Papkind

Voorjaar 1940. Een teeder groen waast over de berckjes, in het gras bloeit een crocusje. Maar boven deze lentebode staat een grimmige mitrailleur.

innert zich, hoe hij in vrediger tijden elk voorjaar met zijn vrouw 'n fietstocht langs de bloeiende velden in de bollenstreek maakte. Ook Overstappie kent, als 'n rechtgeaard Amsterdammer, deze lente-geneugten.

„Ferleje jaor benne we d'r nog in een autobus langs gekomme,“ vertelt de facteur. „Ik en 'n paor maots fan de trem hebbe 'n soortement reisvereniging, snap je? Dan gaone we soo's 'n daggie naor Arnheim of met 't bootje naor Harderwijk. Maor as de tulpe bloeje, maoke we altijd 'n bolletocht. Dan hure we 'n bus.“

„'n Bus vol tramconducteurs!“ grinnikt Jilles in een plotselinge opwelling van humor. „Jou moete goed begriepe, dan wordt er natuurlijk om 'vochten, wie de kaartjes mag knipp'n.“

„Nee, steenezel, d'r falt niks te knipp'n,“ bouwt de beleedigde Overstappie hem na. „We hebbe allemaol jaorabonnement!“

„Of we dit jaar de bollen zien bloeien....?“ vraagt Papkind zich af. Tja, dat staat nog te bezien. 't Voorjaar bracht voor ons niet veel goeds mee, voor den derden keer werd het verlof ingetrokken. Want terwijl de aarde opbloeit en het jonge leven zich aankondigt, neemt alom 't oorlogsgeweld toe. Grommend duiken de bommenwerpers neer, de aarde beeft onder de kracht der helsche explosies, machtige zeekasteelen verdwijnen ontredder in de golven en elke dag brengt nieuw leed over een menschheid, die zich ontzet afvraagt, waarheen dit alles leiden zal.

„'n Móoi voorjaar!“ zegt onze korporaal bitter. Hij houdt een stuk krant omhoog. De vette koppen verkondigen niet veel goeds. „Drie torpedojagers vernietigd,“ lezen we. „Troepentransportschip getorpedeerd, ruim drieduizend doden.... Zeven bommenwerpers omlaag gehaald.... Verhoogde activiteit van de artillerie.... Nieuwe lichtingen opgeroepen.... Dorpen in vlammen.... Evacuatie.... Ultimatum....“

Nijdig frommelt Papkind de krant tot een prop. „Zou je ze niet?“ zegt hij.

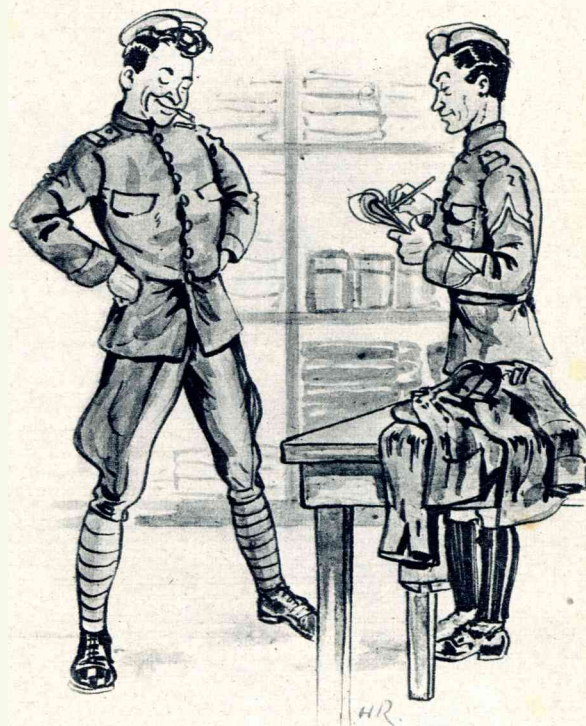
De vlinder vliegt weer op in het gulden zonlicht. Naast den mitrailleur starren we het fladderende vlekje na. In de struiken fluit een merel en aan den kastanjeboom bij het oude boerderijtje pronken al de eerste kaarsen. 't Is lente.

verteederd. „Hoe komt die in de rimboe?“

„Die veurbode van de lente staet hier wél eenzaam,“ meent onze keurige Hagenaar.

„Eensaom?“ protesteert de facteur. „Hiero staot d'r nog eentje en daoro benne d'r 'n heele hoop. Wat seg ik? Hééle bollefelde staone hier in folle bloei!“

„Hm, bollenvelden....“ mijmert Opa. Hij her-

Overstappie is goed af! Van den fourier kreeg hij een „moordpantelon met zwemvlieze“!

Lente-gedachten

't Is warm in het voorjaarszonnetje. Overstappie pulkt eens aan z'n kraag.

„As ik nou burreger was, kocht ik 'n fijn voorjaarskloffie,“ zegt hij met iets als heimwee in z'n stem.

„Tjae,“ zegt ook onze Hagenaar. „Da's altijd 't leuke van de lente, zág. Je kunt je garderobe nog 's aenvullen. In m'n laetste verlof heb ik 'n paer reuze sjieke dassen op de kop getikt en ik wou juist naer m'n kleermaeker gaan om 'n veurjaars-costuum te laeten aenmeten. 'k Heb al 'n staeltje uitgezocht. Keurig, heur, beige met 'n vischgraeetje van haevanna-bruin....“

„Met roze stippeltjes!“ hoont de facteur. „Jij lijkt die gooser wel, waar ik in Mokuun gelijk mee gekeurd ben. Se hadde ons al de maot genome en toen stinge we op onse sokke te wachte tot onze ooge gekeurd werde. D'r was soo 'n dikke kapiteindokter bij en die liet ons eerst 'n heeleboel raore woorde leze. Toen kwam ie met 'n gekleurd stukkie karton ansette. Wat foor kleur is dat, fraagt ie. Ik seg: dat is bruin. Goed soo, segt ie, de volgende. Komt d'r 'n gast met lange haore en 'n bombazijnue jassie....“

„Ah, 'n kunstenaar,“ concludeert onze Hagenaar. „Wat foor kleur, fraagt die dokter weer. Segt die gooser: dat is gebrande sjenna! Had je die dokter mette sien kijke. Wat ben je fan je fak, fraagt ie. Set me dat brokkie artiest 'n hooge borst op en segt: tooneeldikkerateur. Goed soo, segt die dokter, de volgende....“

„En toen?“

„Nou toen kwam d'r 'n fentje op de proppe, gewoonweg 'n plaatje! Gefriseerde haore had ie en 'n getaljeerd jassie, net alsof ie 'n korset droeg. Soowat twintig ringe blonke an se fingers en 'n gouwe tand had ie óók. Hao, segt die dokter, daar hebbe we eindelijk 's 'n echt knappe fent, en hij begint al 'n tikkie vuil te grinnike. En fertel mij nou 's, wat foor kleur is dit? Had je die gooser motte sien, hij ging d'r eerst met se snuffert bovenop legge alsof ie an dat kartonnetje wou ruike. Nou, segt die dokter, hóór ik nog wat? Maor die fent bleef maor staon koekeloere. Eindelijk segt ie: feitelijk most je die kleur bij lamplicht sien, maor ik geloof, dat ik met 'n gerust hart ken ferklaore, dat die tint 'n soort fleur de foulbeau patatras is!“

„Wat?“ buldert Papkind ontzet.

„Dat sei die dokter óók,” grinnikt de facteur. „D'r stond ook 'n adjudant in de buurt en die blééf d'r soowat in. De dokter sting intussche naor aosem te happe. „Fent,” segt ie eindelijk, „wat doe jij foor de kost?” Laot die mooie jonge nou ontwerper weze fan daomesjaponne. „Mooi fak,” segt die dokter, „maor as je ooit nog 's in 't leger terecht komt, raoi ik je toch an om die kleur foortaon maor gewoon bruin te noeme...”

„Toen ik 'keurd werd, was d'r 'n vent en die kon maar niet loop'n,” vertelt Friesche Jilles. „Ik kan niet oppe skoer'n staan,” zeit ie. „Dan moete jou steunzooltjes dragen,” zeit 'n korporaal van de zieken-dragers. „Steunzolen heb ik al,” zeit die vent, „maor dáár wordt 't nog beroerder door.” „Laat kijke,” zeit die korporaal. En laat me nou die vent z'n steunzolen ondersteboven in zien skoer'n hebb'n!”

„Daor mot je foor in Tietjerksteradeel weze!” meent Overstappie. „Toen ik foor me nummer diende,

hadden we ook soo'n boerekarhengst in de sectie en daor hebbe we 's 'n reuze mop mee gehad, mot je hoore...” En de sterke kazerneverhalen komen los.

Lang geleden lijken ons de dagen, toen we voor 't eerst kennis maakten met kuch, geweervet en rechtsomkeert. Jong waren we toen en onbezorgd. Wie onzer heeft in die dagen ooit gedacht aan een oorlog, die uit zou breken vijftientwintig jaar na de angstige Augustusdagen van 1914? Hoe de wereldoorlog eindigde, weten we. Maar wie kan voorspellen welke wending thans de strijd zal nemen?

Wat het voorjaar meebracht

Wat doet een burger als het voorjaar wordt? Hij koopt 'n fleurig pakje en gaat reisplannen maken. Voorjaarscostuums worden ons ook aangemeten. Op de rustkamer is een geweldige collectie nieuw

veldgrijs gearriveerd en de fourier houdt met milde hand uitdeeling. Overstappie ontving bij die gelegenheid een broek met 'n geweldige pof er in, of, zooals hij 't zelf noemt: 'n móórdpantelon met zwemvlieze! En wat de reisplannen aangaat, daar weten wij ook van mee te praten. Elken dag hoor je over overplaatsing, heele karavanan trekken door ons dorpje. Toen het verlof werd ingetrokken, vielen ook bij onze compagnie de eerste slachtoffers. Midden in den nacht verdween 'n heele sectie. Ze zitten nu twee provincies verderop en, naar het gerucht wil, komen ze terug óók. Maar voorloopig zitten we er mee; want tegelijk met de sectie verhuisde onze officier voor O. en O., de heft van ons kompiestrijkje, de middenlinie van ons elftal en enkele der meest gewaardeerde leden van onze miezemausclub. Indirect wordt ons dorpje zwaar door de internationale spanningen gedupeerd, want het herdenkingsfeest kan voorloopig geen doorgang hebben. Twee schildknappen, de heraut

en driekwart van de boogschutters, die ridder Charles de l'Osse op zijn feestelijke intocht zouden vergezellen, zijn met gepakte ransels op detachement. En onze keurige Hagenaar, die als ridder zal optreden, weigert hardnekkig met een halven stoet op stap te gaan.

Vertier is er anders genoeg in ons dorpje. Vooral 's Zondags, dan komen er heele busladingen burgers naar 't kantonnement. En 't is weer net als in het begin van de mobilisatie: onze sergeant-toegevoegd paradeert met zijn drie spruiten, de lange korporaal van onzen korpstrein loopt stijf gearmd met 'n blozend meisje, de vrouw van Papkind komt over en brengt voor de heele kamer 'n koffertje vol heerlijkheden mee en ook de wederheft van Opa komt op bezoek. Automatisch noemen we haar Opoe, maar dat klopt niet heelemaal; ze is 'n goedlachs vrouwje van even in de dertig.

Zoo brengt de graad van slagvaardigheid, waarin onze gemobiliseerde weermacht verkeert, 'n hoop bedrijvigheid in ons dorpje. Den eersten Zondagnorgen hadden we dienst, maar de verdere dag was aan 't gezin gewijd en de eenige speeltuin maakte beste zaken. Maar 's avonds kwam het afscheid en dat viel niet mee....

„Die Jilles heb 't maor makkelijk,” meent Overstappie. „Die loopt maor met Mientje in 't bosch te wandele. Wat kan hém nou gebeure?”

„Jae, dat heb ik ook gezien,” vertelt de Hagenaar. „'t Was heel innig, heur.”

„Liepen ze gearmd?” informeert Papkind.

„En hoe!” verzekert de facteur geestdriftig. „Ze stinge met de koppe scheef naor een finkie te luistere. Boere-Jilles krijgt de slag te pakke!”

En onze brave Jilles uit het verre Tietjerksteradeel zegt maar niets. Hij is verliefd en gelukkig. Ondanks alle misère, zou hij dit voorjaar niet graag gemist willen hebben. Gelukkige Jilles! Voor hem is deze lente een wêrkelijke lente.

Wat brengt de zomer?

„Hoe bestaot 't?” zegt Overstappie. „'t Is nog geeneens Mei en ik staon hier kompleet 'n sonnebad te nemen!”

Uit de verte komt de klank van een trompet. Het prille groen trilt in den voorjaarswind, in het gras bloeien de crocussen en daarboven staat de zware mitrailleur. Het is een goede Hollandse mitrailleur met een blinkenden loop. Uit dien loop fluiten, als het moet, acht kogels per seconde....

Ergens in Nederland staat deze mitrailleur, overal in Nederland staan ze. En overal staan wakkere kerels klaar om ze te bedienen. Vastberaden wachten de mannen van onze weermacht den loop der dingen af: zij kennen hun plicht. Nu de natuur jubelend ontwaakt, wordt van hun paraatheid weer het uiterste gevergd. Welke zomer zal op deze lente volgen?

L.

Maor de meest gelukkig man van onze sectie is toch de brave Jilles. Hij leest geen kranten en luistert niet naar de radio, hij wandelt met Mientje in ons bosch!

Verkade BORINO CHOCOLADE

Pittige, aromatische chocolade.
Eenvoudige, maar smaakvolle
doosjes, royaal gevuld; met
één, twee of vier lagen:
25, 45 en 85 cent. Los
25 cent per ons.
Vraagt ze Uw
winkelier.

BUITENGEWOON EERLIJKE KEREL

Een vertelling van Damon Runyon

Zoo af en aan heb ik Voetje Samuels 'n jaar of acht of tien gekend, vooraan en achteraan op Broadway, en binnen en buiten de muren, maar ik heb me nooit veel met 'm afgegeven, omdat ik 't heelemaal geen gooi vind. Hij telt namelijk totaal niet mee.

Ten eerste zit Voetje Samuels altijd krap, en zooals ik 't bekijk, valt er niets te halen waar niets is. Van een flesch pluk je geen veeren. Dus ik kan medelijden hebben met iemand die rut is, en ik kan hopen dat ie wat te pakken krijgt, maar ik blijf liever uit zijn buurt. Zooals een gare rot, die van wanten weet, eens tegen me zei: „Jog,” zei hij, „geef je altijd af met lui waar wat aan zit, dan heb je ten minste kans, dat 't ooit afgeeft.”

Dus zoolang ik hier door de stad dwaal, heb ik altijd mijn best gedaan om in aanraking te komen met de lui met de opgezette portefeuilles, en de platvischjes en katvischjes laat ik maar stiekem zwemmen. En Voetje Samuels is een van de ergste platvischjes in de stad, en dat is hij al zoolang ik hem ken.

't Is een groote, zware vent met een heel rijtje kinnen en buitengewoon grappige voeten, waarom hij ook Voetje heet. Die voeten zijn extra-groot van formaat, zelfs voor een grooten kerel, en volgens David den Kwast draagt Voetje vioolkisten in plaats van schoenen. Da's natuurlijk niet waar, want Voetje zou nooit een voet in een vioolkist kunnen krijgen, of 't moest 'n heele groote zijn, van een cel bijvoorbeeld!

Ik trof Voetje op een avond in den Rommelpot, da's een nachtclub, en hij danste met een meisje, dat Hortense Snaptem genoemd werd; die was bij 't ballet; en wat deed ze? Ze stond op Voetje z'n voeten, of 't ski's waren, en Voetje merkte 't niet eens. Hij dacht alleen, dat z'n schuiten 'n tikje zwaar waren om op te schuiven dien avond, want Hortense is niet bepaald een veertje. Ze mag er best zijn onder de zwaargewichts.

Ze heeft blond haar en aardig wat praats, en ze heet eigenlijk geen Hortense Snaptem maar Annie O'Brien. Vervolgens komt ze uit Newark, dat is in New Jersey, en haar pa zit op een taxi en hij heet Skush O'Brien, en 't is een driedubbele ruige klant, als je 't mij vraagt. Maar dat neemt niet weg, dat zijn dochter heel goed is voor 't ballet, want ze danst als een veertje. Ze vinden haar allemaal bar knap, maar ik persoonlijk ben niet zoo gek op Hortense, want ze is mij te knap in d'r taal. Ze praat je gewoon de stukken van je hoofd, maar zonder grooten mond komt 'n revue-juffie er net zoo min als zonder diamanten en bont, dus alles bij mekaar mag Hortense d'r wel wezen, al komt ze uit Newark, New Jersey.

Voetje Samuels snapt natuurlijk nooit, waarom er zooveel meisjes zijn, die zoo graag met 'm dansen, net als Hortense; hij denkt waarschijnlijk, dat 't door zijn gezicht komt; dus had ie 'm staan als 'n roover, toen Henri, de ober in den

Rommelpot, hem kwam vragen of ie van den dansvloer af wou blijven, op één van de tien dansen na — omdat Voetje z'n voeten zóoveel ruimte innemen als ie op den dansvloer komt, dat er buiten hem nog maar twee dansers kunnen werken, want 't is een erg klein vloertje.

Ik moet u nog meer vertellen over Voetje z'n voeten, want 't zijn heusch heel bijzondere voeten. Ze komen naar verschillende kanten onder hem uit in een heelen grooten hoek, dus als je Voetje op een hoek ziet staan, is 't haast niet te zeggen welken kant hij op wil, want z'n eene voet wijst den eenen kant op en zijn andere voet den anderen. In 't restaurant van Mindy wedden de klanten wel eens, welken kant Voetje op zal gaan, als hij stilstaat.

Wat Voetje Samuels voor zijn brood doet, is al 't mogelijke — 't zelfde waar er in de stad zooveel van leven. Hij scharrelt een beetje bij de wedrennen en dobbel tafels en bokswedstrijden, en dan pikt hij af en toe een paar schijven op als colporteur voor de bookmakers, of met schuimen op winnaars van wedenschappen en zoo, maar een beetje in zijn geld zitten doet hij van z'n leven niet. Hij zit altijd in de schuld en hij is altijd aan 't afbetalen en ik zie hem nooit, of hij komt een kleinigheid te kort.

't Eenige goeie, wat je over Voetje Samuels kunt zeggen, is dit: hij is bar eerlijk in geldzaken, en wat hij schuldig is betaalt hij, als hij kan. Dat zal iedereen je vertellen, als hij 't over Voetje heeft, hoewel — zoo móet zoo'n kerel als Voetje wel zijn, als hij z'n crediet niet wil verliezen en z'n hoofd boven water wil houden. Maar toch zou je er nog van opkijken, zooveel lui als er vergeten om te betalen.

Omdat Voetje zoo goed is als z'n woord, kan ie altijd wel een beetje lood loskrijgen hier of daar, zelfs van Hersens, en Hersens is lang geen makkelijke, om lood van los te krijgen. Ik mag zelfs wel zeggen, dat Hersens gewoonlijk zoo hard is als een spijker.

Als je van Hersens wat af probeert te troggelen, vraagt hij eerst; wanneer je van plan bent 't terug te geven met den noodigen interest, en als je dan zegt: Dinsdagmorgen vijf uur twintig, maak er dan maar geen vijf uur éénentwintig van, anders vindt Hersens je onbetrouwbaar en krijg je nooit meer een cent van hem los. En als je bij Hersens je crediet kwijtraakt, begin je hier in de stad niet veel meer, want Hersens is de eenige, die altijd duiten heeft.

Vervolgens gebeuren er dikwijls erg ongewone dingen met lui, die bij Hersens geld opnemen en 't niet op den afgesproken tijd teruggedokken, hun neus breken of hun enkel verstuiken of zooiets bijvoorbeeld, want Hersens heeft een stelletje vrienden, die 't land aan je schijnen te krijgen, als je bij Hersens pompt en niet op tijd over de brug komt. Toch is 't soms gek, aan welke lui Hersens soms een leening verstrekt, want hij schijnt een reusachtigen kijk

Geen last van **Zenuwen**

Rustig en Sterk

Voor al in deze tijden geldt:
„Degene, die Sanatogen gebruikt,
wordt rijkelijk beloond door af-
wezigheid van zwakte, door een
toeneming van kracht en energie
van lichaam en geest”,
schrijft Dr. Cl. L. Wheeler.

Sanatogen geeft U weer rust
en zelfvertrouwen

SANATOGEN

Het zenuwsterkend voedsel

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten

op menschen d'r karakters te hebben; daar vergist hij zich nooit in, zeggen ze, maar ik moet eerlijk zeggen, ik voor mij vind nog 't gekste, dat hij Voetje Samuels crediet geeft.

Hersens heet eigenlijk Armand Wilkins, en ze noemen hem Hersens, omdat hij zoo link is. Iedereen hier in de stad kent 'm als een der grootste specialisten op 't gebied van dobbelen, en wat er zoo bijhoort, en geen mensch weet, hoeveel lood Hersens wel heeft, behalve dat 't een aardige hoop is, want om 't even hoeveel geld er op tafel komt, Hersens krijgt 't vroeg of laat allemaal te grazen. Ik zou je nog een massa kunnen vertellen over Hersens, maar ik wou 't vandaag over Voetje Samuels hebben.

't Was in een taaien winter in New York, toen zoowat iedereen, die een spoorkaartje kon betalen, naar Miami of Havana of New Orleans was, en er niets meer in stad bleef dan platvisch. 't Is nogal een dooie boel in de stad als de groote pieten weg zijn, en op een avond trof ik Voetje Samuels bij Mindy, en hij keek meer dan treurig. Hij vroeg me, of ik misschien toevallig een vijfje bij me had, maar ik geef natuurlijk geen vijfjes aan zulke lui als Voetje Samuels, en op 't eind zei hij, dat ie 't met me op een accoordje zou gooien voor twee, dus ik snapte wel, dat ie leelijk in de nesten zat, als ie van vijf dollar afzakte op twee.

„Ik ben vies achter met m'n huur,” zei Voetje, „en mijn hospita wil gewoon naar geen rede meer luisteren. Ze zet me op de keien, als ik niet direct wat op tafel leg, zegt ze; ik heb er nog nooit zoo ellendig voorgestaan,” zei Voetje. „Ik denk er al over, om wat erg mals te doen.”

Ik zou niet weten, wat Voetje Samuels voor erg mals zou kunnen doen, of 't moest werken zijn, en dat doet hij vast nooit, hoe 't ook met hem loopt. In al die jaren dat ik om Broadway heen-dwarrel heb ik nog nooit een platvisch gezien, die 't zoo erg te kwaad kreeg, dat ie ging werken.

Ik ben er eens bij geweest, dat David de Kwast Voetje Samuels een karweitje aanhooft — drank chauffereen van hier naar Philadelphia voor goed geld; maar Voetje bedankte er voor, want hij kon niet tegen de buitenlucht, zei-d-ie, en trouwens, zei Voetje, drankrijden is in strijd met de wet, daar kun je voor in de lik raken. Dus één ding weet ik wel: als Voetje iets doen gaat, is 't vast niets vermoeiends.

„Hersens is nog in stad,” zei ik tegen Voetje. „Waarom trek je hem niet bij z'n haren? Je bent zoo dik met 'm.”

„Daar zit juist de groote kneep,” zei Voetje. „Hersens krijgt al een briefje van honderd van me, en dat denkt ie Maandagmiddag vier uur van me te krijgen, en ik zou niet weten, waar ik honderd dollar vandaan moest halen, en dan reken ik nog niet eens 't tientje interest, dat ie moet hebben.”

„Wat dacht je dan te doen?” vroeg ik, want 't was al Donderdag, dus Voetje had maar een schijntje tijd, om 't geld bij elkaar te krijgen.

„Ik denk dat ik me maar ophang,” zei Voetje, verschrikkelijk in den put. „Wie heeft er wat aan me? Familie of vrienden heb ik niet, en de wereld is zonder mij ook al zwaar genoeg. Ja, ik denk dat ik me maar van kant maak.”

„Je bent getikt,” zei ik. „Je hebt je leven lang opgepast, dat de staat je niet ophangt — zou je 't nou jezelf gaan doen? 't Is trouwens in strijd met de wet ook.”

„Kan me niet schelen,” zei Voetje. „Ik ben 't beu. Ik ben alles beu. Ik heb er genoeg van, om altijd platzak te zitten, ik heb nooit meer dan 'n paar kwartjes om tegen mekaar te rammelen in m'n

broekzak. Al wat ik probeer, pakt verkeerd uit. 't Eenige dat me weerhoudt, om me op te knopen, is dat briefje van honderd, dat Hersens nog van me krijgt, want ik heb geen zin om achter m'n rug voor afzetter uitgemaakt te worden, als ik dood ben. En weet je wat 't ergste van alles is?” zei Voetje. „Ik ben verliefd. Ik ben verliefd op Hortense.”

„Hortense?” zei ik, reusachtig verwonderd. „Maar, kerel, zoo'n dik...”

„Zwijg!” zei Voetje. „Zwijg onmiddellijk! Ik duld niet dat je haar voor dikkerd uitmaakt of weet ik wat je zeggen wou, want ik hou van haar. Zonder haar kan ik niet leven. Zonder haar,” zei Voetje. „wil ik niet eens meer leven.”

„Zoo,” zei ik, „en wat zegt Hortense er van, dat je van haar houdt?”

„Ze weet 't niet,” zei Voetje. „Ik durf 't haar niet te zeggen, want als ik zeg, dat ik van 'r hou, verwacht ze natuurlijk dat ik een stelletje diamanten armbanden voor d'r koop, en dat kan ik niet. Maar ik geloof, dat ze wel een beetje gek op me is, want ze kijkt me op een zekere manier aan. Maar,” zei Voetje, „er is er nóg een, die van d'r houdt, en die kan wél armbanden met toebehooren koopen, dus daar zit ik nogal mee. Wie 't is weet ik niet, en ik geloof niet dat Hortense veel om 'm geeft, maar een meisje kijkt natuurlijk altijd op tegen een jongen, die diamanten armbanden voor d'r kan koopen. Dus zal er wel niets anders voor me opzitten, dan dat ik me van kant maak.”

Ik schoot natuurlijk best, dat hij er geen steek van meende, en ik maakte me verder geen zorg over hem, want ik dacht: die wriemelt zich d'r wel op de een of andere manier uit, en ja hoor, den volgende avond komt ie met 'n gezicht van wie-doet-me-wat bij Mindy binnen-stappen. Hij had vast ergens flink tuk gekregen, dacht ik, want hij liep net, of ie vijftig dollar in z'n zak had.

Maar Voetje bleek alleen maar een idee te hebben — en ideeën, die vijftig dollar op kunnen brengen, zijn er niet veel.

„Ik heb vanmiddag op bed liggen denken,” zei Voetje, „en ik raakte aan 't denken, hoe ik lood bij mekaar kon krijgen, om Hersens te betalen, en misschien nog een paar lui, en mijn hospita, en dan nog een paar piek over te houden voor m'n begrafenis. En toen had ik 't ineens. Ik ga m'n body verkopen.”

Ik keek 'm natuurlijk een beetje gek aan, en ik vroeg, of ie dat eens uit wou leggen, en dit was zijn idee: hij ging een dokter opzoeken, die graag een dood lichaam had om te studeeren, en dan wou hij 'm zijn lichaam verkopen voor zooveel als ie krijgen kon, te leveren, zoodra hij zich had opgeknoopt, wat dan binnen een zekeren tijd zou gebeuren.

„Ik heb gehoord,” zei Voetje, „dat die pillen altijd op zoek zijn naar lijken voor d'r snijkamer, en dat je tegenwoordig niet makkelijk meer 'n goed lijk krijgt.”

„Hoeveel denk je, dat je body waard is?” vroeg ik.

„Nou,” zei Voetje, „zooiets van mijn omvang mag best een mille opbrengen.”

„Hoor eens, Voetje,” zei ik, „als je 't mij vraagt, is 't een afschuwelijk idee. Ik heb persoonlijk niet veel verstand van zulke zaakjes, maar als dokters lijken koopen, geloof ik toch nooit, dat ze ze bij 't pond koopen. En ik geloof ook niet, dat je duizend dollar voor je body krijgt, vooral niet als je nog leeft, want hoe weet een dokter, dat je op tijd zult leveren?”

„Nou zeg,” zei Voetje verontwaardigd, „iedereen weet toch zeker, dat ik mijn schuld altijd betaal? Ik kan Hersens als referentie opgeven, die zal tegen

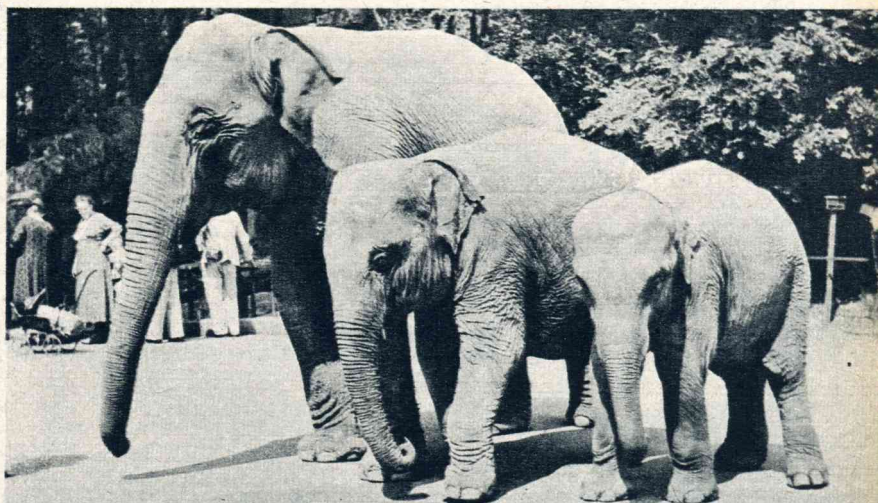

Afbliven!

later, als je tanden hebt
dan krijg je ook die
lekkere, frissche Pastol

Nederlandsch Fabrikaat

OUWEHAND's DIERENPARK • Rhenen • Groot sch!
Overweldigend!

Vervolg op blz. 38

Voorjaarsweelde -
geuren en kleuren -
bloemen en vogels.....
vreugde en schoonheid!

De natuur in met de natuurzuivere KING-pepermunt

Aan de voorposten zijn de mannen dag en nacht waakzaam, aangezien één oogeblik van onoplettendheid een onherstelbaar verlies kan beteekenen.

AAN HET WESTELIJK FRONT

in *Frankrijk*

Overal zijn nu voor de eigenlijke Maginot-linie gecamoufleerde stellingen ingericht, waar de soldaten de bewegingen der Duitschers observeren.

Na een artillerieduel bezoeken Fransche officieren de beschadigde huizen „ergens achter het front”.

Vervoer van een gewonde naar een hospitaal, ver achter de gevechtslinie gelegen.

*Ginds op de Waldeck Pyrmontkâ
Is plots een droom ontloken....*

DE LENTE EN DE HAGENAAR

De lente en de Hagenaar zijn steevast goeie maatjes. Het voorjaar vaart hem in zijn bloed en geeft hem stevigheid en moed, het geeft hem zwier en... praatjes. Wanneer de zon de huizen kust en blikkert in de boomen, dan voelt de ware Hagenaar zich onverwijld van zessen klaar, dan is zijn beurt gekomen. Hij zet pardoes zijn hoedje scheef en trekt zijn das wat rechter. Hij zwaait zijn wandelstok in 't rond, een lachje kronkelt om zijn mond, hij mompelt: „Dat kon sléchter!“... .

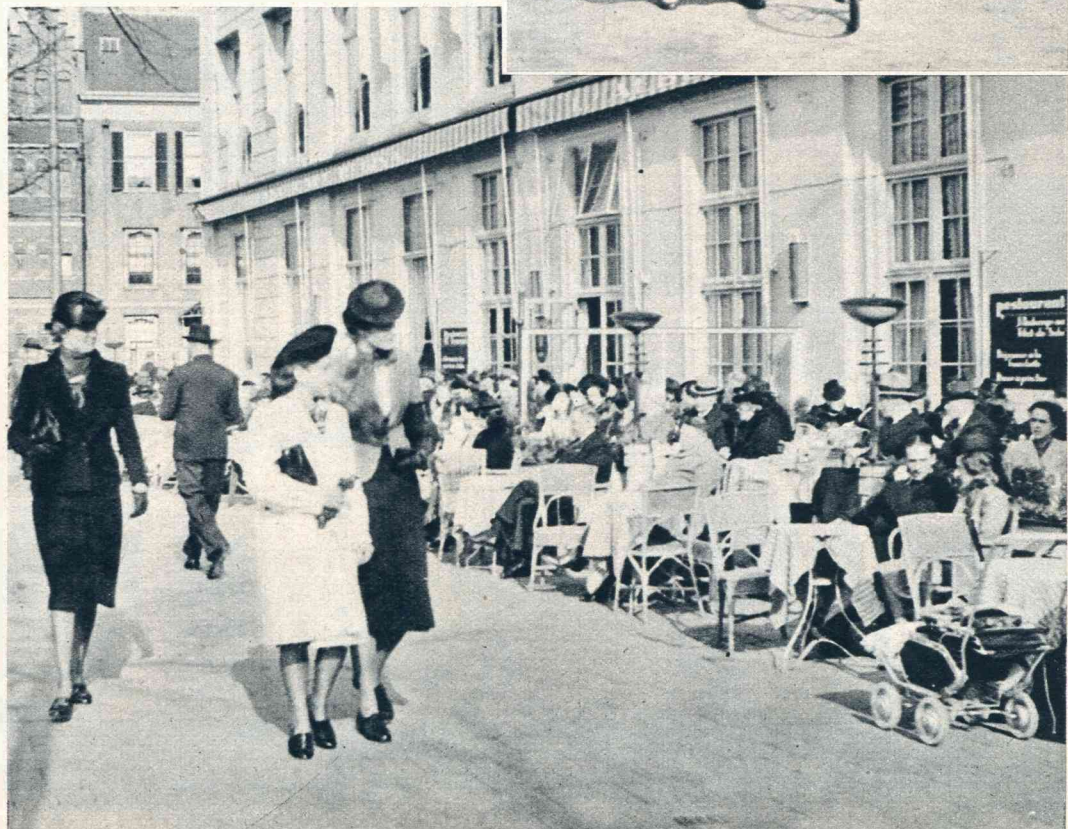
En op de Laan van Meerdervoort zet hij zijn fiere schreden. Welja, het jonge groen komt uit! 't Is leuk, zooals dat weer ontspruit.... Dat stemt hem zeer tevreden. Ginds, op de Waldeck-Pyrmontkâ, is plots een droom ontloken. De wallekant vol teederheid heeft daar iets schoons ten toon gespreid, de liefste lentesproke! En peinzend stapt de Hagenaar langs grachten en door straten. En als hij soms een vriend ontmoet, roept hij een vriendelijken groet, of blijft hij even praten.

Maar ziet hij plotseling een vrouw, dan kleurt hij en verbleekt-ie. Dan wordt-ie warm, dan wordt-ie koud.

*Zij lachen in de lentezon
Naar elken bas of bariton.*

*En op 't Buitenhofsch terras
Zit half Den Haag te soezen.*

*Zij dwaalen langs den Vijverberg.
Terwijl de vogels zingen.*

*'t Is lente, waar het oog maar kijkt,
Zelfs in de etalages!*

*Als je spontaan de markt oploopt
En impulsief wat bloemen koopt.*

dan krijgt-ie het subiet benauwd.... in lente-
vuur ontsteekt-ie! Want zoo in dezen tijd van
't jaar, dan heeft hij het te pakken. Dan droomt hij
staag van allerlei, dan piekert en dan mijmert hij,
dan loopt hij maar te snakken. De vogels zingen in
het groen verleidelijke wijsjes. Die oefenen hun brui-
loftshied... toe, Hagenaar, waarom ook niet, zing jij
wat voor de meisjes!

De meisjes immers harerzijds zijn óók niet zoo
afkeerig. Zij lachen in de lentezon naar elken bas of
bariton, hun oor is niet kleinzeurig. Want zingt de
man een nootje vals, dan wordt het hem vergeven.
Als hij het eerlijk met haar meent, als hij zijn hart
met haar vereent (liefst voor het hééle leven). Als
hij zich als een heer gedraagt, haar netjes wil behan-
delen, dan is zij van háár kant niet flauw. Dan zegt
zij: „Ja, ik wil met jou een uurtje mee uit wandelen!”

Zij dwalen langs den Vijverberg terwijl de vogels
zingen. Het is het altoos nieuwe lied, waarvan men
telkens weer geniet op zulke wandelingen. Een
mensch is toch maar éénmaal jong, dat merkt hij in de
lente. Als je spontaan de markt oploopt en impulsief
wat bloemen koopt voor niet zoo heel veel centen.
De koopman is zoo jong niet meer en denkt slechts
aan zijn handel. Maar als je achttien jaren bent, dan
is het een gelúksmoment: met bloemen aan den wan-
del!...

En op het Buitenhofsch terras zit half Den Haag te
soezen. Met één of beide oogen dicht en zonneschijn
op hun gezicht, zijn het net dikke poesen. Ze zijn
voor driekwart ingemaft en zitten maar te zonnen.
Hóé koud het dezen winter was, vergeet je op zoo'n
luw terras, de kou is overwonnen! En ondertusschen
drentelt voort: de eeuwige parade. „Daar komt
mevrouw Verhoogen aan.” „Wat heeft ze áán? Wat
heeft ze áán?” Kritiek zonder genade!

Hoe zalig wien de jongenskielen nog om de schou-
ders glijden! En als je nog een bakvisch bent, die óók
nog niet veel zorgen kent, gaat nog véél leed bij-
zijden! Dan, zoo met een vriendin of twee, slinger
je langs de straten. Ze lopen heele einden mee,
het zij uitdagend of gedwee, te droomen, of te praten.
't Is lente, wáár het oog maar kijkt, zelfs in de etalage.
De nieuwe mode doet haar best en sluit zich aan bij
heel de rest, aanschouwt dus de pluimage! Géén
vrouw, die daar voorbij kan gaan, of zij moet éven
loeken. „Als ik dit kocht, hóé zou 't mij staan?”
Ze loopt er maar weer gauw vandaan, om elders
troost te zoeken.

In bosch en beemd en veld en hei, 't is allerwege
lente. Maar kom eens in de kweekerij, daar heeft nu

i n dit jaargetij de lente zélf haar tenten! Daar heeft men
het bijzonder druk met duizend bezigheden. 't Is wéér de
vrouw, die alles doet, ze doet het gráág, ze doet het goed,
de tuin: haar Hof van Eden. Den Haag: één uitgestrekte
tuin, een stad om te benijden. Zij is ons eigen Paradijs,
de lente geeft haar zooiets blijs, o, heerlijk jaargetijde!

Als eindelijk de avond valt, klinken vermoeide schreden.
De Hagenaar keert weer naar huis, de lente sloeg zijn
hart aan gruis.... geen nood: hij heeft een tweede! Hij
heeft nog een reserve-hart, dus kan hem niets gebeuren.
En morgen komt er wéér een dag.... een meisje in het
Frankenslag zal niet meer om hem treuren. Want morgen
gaat hij met haar uit en dan zal hij haar zeggen....
Ze hooren waarlijk bij elkaar: de lente en de Hagenaar,
dat is niet te weerleggen!

H. HAM

*Dan, zoo met een vriendin of twee,
Slinger je langs de straten.*

*Maar kom eens in de kweekerij,
Daar heeft nu in dit jaargetij
De lente zelf haar tenten!*

PANORAMA- OORLOGSKRONIEK

Week van 15 April tot 22 April 1940

Maandag 15 April

De Nederlandsche minister van justitie, Gerbrandy, heeft bij de Tweede Kamer een wetsontwerp ingediend, waarvan de voornaamste strekking is, dat de strafmaat voor spionage van ten hoogste zes jaar op ten hoogste vijftien jaar gebracht wordt.

Hedenavond om negen uur heeft de onder Duitse contrôle staande radio van Oslo medegedeeld, dat de onlangs door de Duitsers gevormde „regering”-Quisling is afgetreden en plaats heeft gemaakt voor een „Regeeringsraad voor de bezette gebieden” onder leiding van Christensen, hoofd van het gemeentebestuur van Oslo.

PROCLAMATIE VAN KONING HAAKON

Koning Haakon van Noorwegen heeft opnieuw een proclamatie aan het Noorsche volk gericht, waarin hij zegt:

„In dezen tijd van beproeving, de zwaarste, die mijn volk en mijn land sinds een eeuw het hoofd hebben te bieden, doe ik een dringend beroep op alle Noorsche mannen en vrouwen om al het mogelijke te doen om de vrijheid en onafhankelijkheid van ons geliefd land te redden. Ons land is het doel geworden van een bliksemsnelle aanval door een natie, waarmede wij steeds vriendschappelijke betrekkingen onderhielden. Deze krachtige tegenstander heeft zich er niet van onthouden de vreedzame bevolking in steden en stadjes te bombarderen. Vrouwen en kinderen zijn blootgesteld aan den dood en onmenselijk lijden.

De situatie is thans zoo, dat ik u vandaag niet kan zeggen, waar ik, de kroonprins en de regering verblijf houden. De Duitse legermacht deed een heftigen aanval op ons, terwijl wij ons op een kleine, onverstevte en onbeschermd plaats ophielden. Licht ontplofbare bommen, brandbommen en machinegeweevuur zijn op een nietsontziende wijze tegen burgers gebruikt. De aanvallers hebben slechts één bedoeling: ons allen, die bijeen waren om te beslissen over de kwesties van Noorwegens welvaart, te vernietigen.

Ik dank allen, die thans met mij en de regering standhouden om Noorwegens onafhankelijkheid en vrijheid te verdedigen. Ik vraag u te denken aan al degenen, die hun leven voor het geluk van het vaderland hebben gegeven. God bescherm Noorwegen.”

Gerecht tusschen een Duitschen kruiser en een Britschen torpedojager, waarbij de laatste tot zinken werd gebracht. Op den voorgrond de boeg van het Duitse schip.

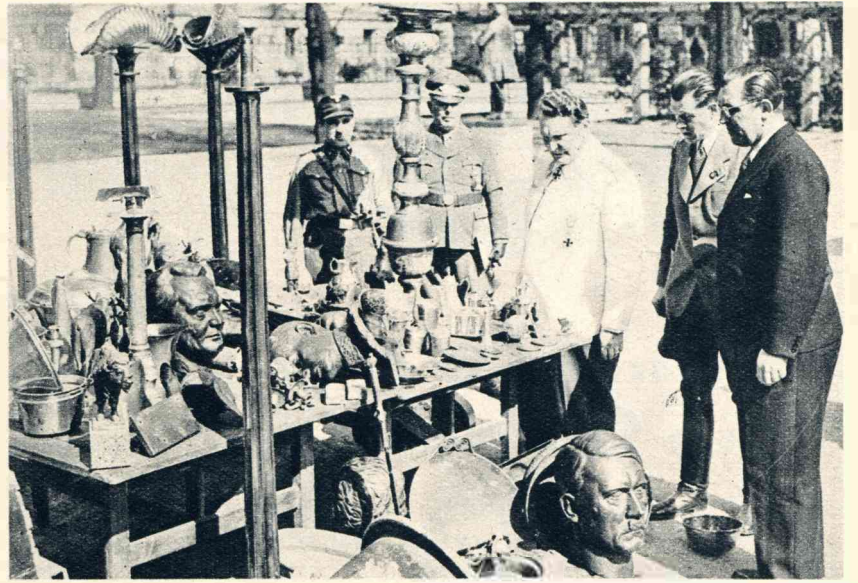
Bovendien heeft de koning den Noorschen premier laten weten, dat hij niet met de Duitsers moet onderhandelen voor het geval zij daartoe pogingen zouden aanwenden.

BRITTEN LANDEN IN NOORWEGEN

Een Britsch communiqué, gemeenschappelijk uitgegeven door de admiraliteit en het ministerie van oorlog, meldt, dat de Britsche strijdkrachten thans op verscheidene punten in Noorwegen aan land zijn gegaan. De Noorsche regering deelt tevens mede, dat de Noorsche troepen in samenwerking met de geallieerde strijdkrachten Narvik en de naaste omgeving op de Duitsers veroverd hebben. De situatie is echter in geheel Noorwegen zeer ingewikkeld: van Duitse zijde wordt de bezetting van Narvik ten stelligste ontkend. Men meldt van Duitse zijde verder, dat op 13 en 14 April zeven Britsche duikboten vernietigd zijn, verder zou vandaag een Britsche kruiser door zware vliegtuigbommen getroffen en kort daarop gezonken zijn. Men meldt verder uit Gothenburg, dat vandaag in het Skagerrak een groot zeegevecht is geleverd, maar bijzonderheden hieromtrent zijn niet verstrekt. In Kongsvinger schijnt de situatie voor de Noren kritiek te zijn, bij Christiansand zouden 2000 Noren en 150 officieren zich aan de Duitsers hebben overgegeven. De voornaamste Noorsche wapenfabrieken te Hønefoss en Kongsberg zouden reeds door de Duitsers bezet zijn. Noorsche troepen worden door de Duitsers gedwongen de Zweedsche grens te overschrijden, waarna zij natuurlijk geïnterneerd worden.

REDE VAN PRESIDENT ROOSEVELT

In een rede tot de pan-Amerikaansche unie heeft president Roosevelt o.a. gezegd: Wij kunnen thans geen illusies hebben, de oude dromen van 'n wereld-

Ter gelegenheid van den verjaardag van Hitler werd een groote metaalinzameling gehouden. Göring gaf een borstbeeld van zichzelf en van den Führer, welke niet als voorwerpen van bijzondere kunstwaarde beschouwd werden.

rijk vieren weer hoogtij. Wij hooren van rassen, welke voor zich het recht opeischen te overheerschen, wij vernemen van redeloozen, die betoogen dat zij het recht hebben andere naties een koers op te leggen, wij ontmoeten oeconomischen dwang, sluw

bedacht om groote gebieden tot invloedssferen te maken. Wij weten, dat hetgeen in de oude wereld gebeurt, een directen en machtigen invloed op den vrede en de welvaart in de nieuwe wereld heeft. Daarom hebben wij besloten tot procedures, die ons in staat stellen het hoofd te bieden aan alles, wat komen kan.

De Nederlandsche gezant in Tokio, generaal J. C. Pabst, heeft gisteren op uitnodiging van minister Arita een bezoek gebracht aan het Japansche ministerie van Buitenlandse Zaken. Het onderhoud tusschen

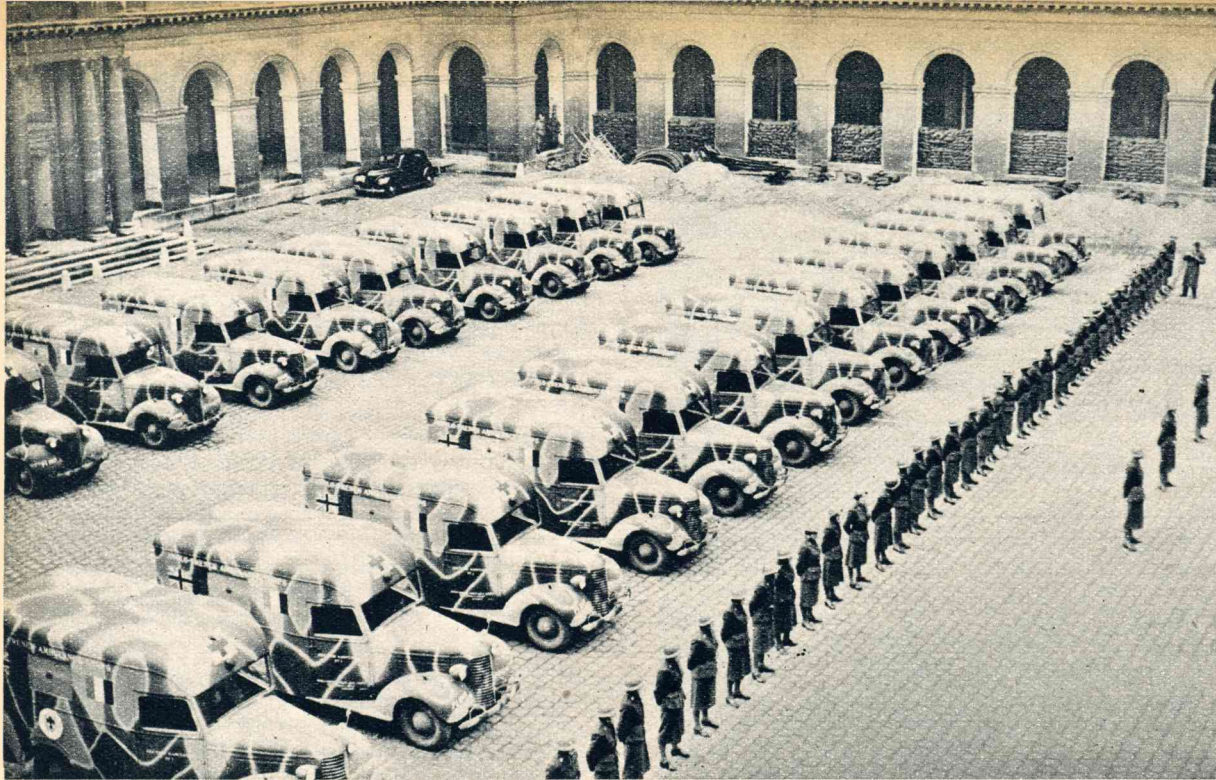

Caricatuur van president Roosevelt, die Maandag een rede hield.

Arita en generaal Pabst duurde drie kwartier. Minister Arita heeft vervolgens eenige persvertegenwoordigers ontvangen, die op hun vragen betreffende de verhouding Japan-Ned.-Indië het volgende antwoord kregen:

Met de Zuidzee-gebieden, in het bijzonder Nederlandsch-Oost-Indië, is Japan economisch verbonden door nauwe betrekkingen van wederkeerigheid in de bediening van elkanders behoeften. Op soortgelijke wijze handhaven andere landen in Oost-Azië nauwe economische betrekkingen met die streken. Dat wil zeggen, dat Japan, deze landen, en deze streken, te zamen bijdragen tot de welvaart van Oost-Azië door wederzijdsche hulp en onderlinge onafhankelijkheid.

Mochten de vijandelijkheden in Europa uitgebreid worden tot Nederland en gevolgen hebben in Nederlandsch Oost-Indië, dan zou dat niet alleen ingrijpen in de handhaving en bevordering van bovengenoemde betrekkingen van economische onderlinge afhankelijkheid, in het te zamen leven

De auto's voor het eerste Fransch-Engels ambulance-corps, opgesteld in de Cour d'honneur van het Hôtel des Invalides te Parijs.

en in de gezamenlijke welvaart, maar ook aanleiding geven tot een ongewenschten toestand, gezien van het standpunt van den vrede en de stabiliteit in Oost-Azië.

Met het oog op deze overwegingen kan de Japanse regeering slechts diep bezorgd zijn over iedere ontwikkeling van den oorlog in Europa, waarmede een agressie zou gepaard gaan, die van invloed zou kunnen zijn op den status quo van Nederlandsch Oost-Indië.

Dinsdag 16 April

De Noorsche regeering heeft te Stockholm een uitvoerige verklaring — welke eigenlijk den vorm van een witboek heeft — gepubliceerd, waaruit blijkt, welke eischen Duitschland aan Noorwegen, kort na den inval, gesteld had. Deze eischen zijn, zooals bekend, verworpen.

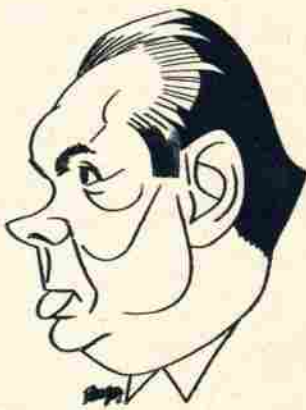
Bij de verwerping van de voorwaarden der Duitschers heeft minister Koht den Duitschen gezant herinnerd aan de rede, waarin Hitler had gezegd, dat een land, dat zonder zich te verzetten nederig het hoofd buigt nog voordat een gewelddaad gepleegd is, niet verdient te leven.

De militaire situatie in Noorwegen wordt er niet duidelijker op. Geallieerde troepen zouden op zes verschillende plaatsen aan de Noorsche westkust geland zijn, verder werd het vliegveld bij Stavanger voor de zooveelste maal bestookt. Het schijnt, dat de Duitschers succes hebben in Midden-Noorwegen en daar reeds een plaatsje bereikten, dat slechts op 5 km van de Zweedsche grens is gelegen. Kongsvinger zou door de Noren verlaten zijn.

Van Duitse zijde wordt voorts gemeld, dat een afdeeling van de Duitse troepen, die in en om Narvik gelegerd zijn, langs den erts-spoorweg van Narvik naar Zweden de Zweedsche grens bereikt heeft. Noorsche strijdkrachten, die zich tegen de Duitse troepen verzetten, werden na een korten strijd, die met verliezen voor de Noren eindigde, teruggeslagen.

Reuter meldt echter, dat genoemde troepen uit Narvik gevlucht zijn, toen de Britsche expeditie-troepen de haven bezetten.

In officieele Duitse kringen spreekt men echter de bezetting van Narvik door de Engelschen tegen. Deze laatsten zouden te Harstad, ten noorden van Narvik, geland zijn.

Caricatuur van den Belgischen minister van Buitenlandsche Zaken. P. Spaak.

FARÖER-EILANDEN DOOR ENGELSCHEN BEZET

De onderstaatssecretaris van buitenlandse zaken, Butler, heeft heden in het Lagerhuis medegedeeld, dat Britsche strijdkrachten op de Faröer zijn ontscheept.

Op 10 April jongstleden heeft de gouverneur van de Faröer in antwoord op een boodschap van de Britsche regeering medegedeeld, dat hij er onder de huidige omstandigheden in toestemde, dergelijke faciliteiten te verleen, daar de Britsche regeering mogelijkerwijs zou willen beletten, dat de Duitschers de Faröer zouden bezetten. Butler zeide ten slotte, dat hij ten aanzien van Groenland geen verklaring had af te leggen.

De Belgische minister van buitenlandse zaken, Spaak, hield in het parlement een rede, waarin hij o.a. zei:

De eenige omstandigheid waarin wij de hypothese en de mogelijkheid zouden aanvaarden aan den oorlog mee te doen — wat wij overigens tot elken prijs wenschen te vermijden — is deze, dat wij verplicht zouden zijn onze onafhankelijkheid te verdedigen, want boven de neutraliteit en de liefde voor den vrede staat de vrijheid, die ons voor alles heilig is.

Het Duitse ministerie van Arbeid heeft verordend, dat een nieuw apparaat, een z.g. vetafscheider, in alle pasgebouwde slachthuizen, restaurants en winkels, die dagelijks veel vetafval verspoelen, geïnstalleerd moet worden. De betrokken eigenaars moeten dit apparaat, dat een standaardmodel heeft, op eigen kosten aanschaffen. Bovendien heeft de minister het recht om het apparaat te laten aanbrengen, daar waar hij dit noodig oordeelt.

Woensdag 17 April

Hoewel de benzinesituatie van ons land voor het oogenblik geen aanleiding geeft tot het nemen van bijzondere maatregelen, heeft de regeering, welke ook op een minder gunstige ontwikkeling van den toestand moet zijn voorbereid, 'n regeling voor een eventuele distributie van benzine, en, voor zoover betrekking hebbende op het motorwegverkeer, ook voor

Verschillende eenheden van de Duitse marine in de haven van Oslo. Op den achtergrond het stadhuis van Oslo.

benzol, gasolie en smeerolie doen opstellen om in staat te zijn op korten termijn een verbruiksbeperking van deze producten in te voeren.

Omtrent het onderhoud, dat minister Arita met den Nederlandschen gezant te Tokio had, wordt nader vernomen, dat dit slechts ten doel had, dezen in te lichten omtrent Japans opvattingen ten aanzien van de algemeene situatie in Oost-Azië. Ten aanzien van deze kwestie legde de Amerikaansche minister van buitenlandse zaken nog een verklaring af, waarin hij o.a. zei:

Interventie in de binnenlandsche aangelegenheden van Nederlandsch-Indië of eenige verandering in zijn status quo door andere dan vreedzame middelen zou afbreuk doen aan de stabiliteit, den vrede en de veiligheid, niet alleen in het gebied van Nederlandsch-Indië, maar in het geheele gebied van den Stillen Oceaan.

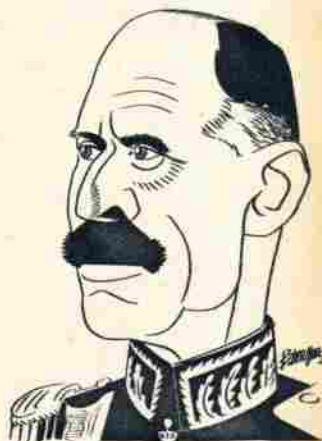
Hull zei verder, met belangstelling kennis te hebben genomen van de verklaring van den Japanschen minister van buitenlandse zaken, Arita, waarin deze uitdrukking geeft aan Japans bezorgdheid over de handhaving van den status quo van Nederlandsch-Indië. Elke verandering, aldus Hull, raakt rechtstreeks de belangen van vele landen, want Ned.-Indië is zeer belangrijk voor de internationale verhoudingen in den Stillen Oceaan. Het is ook een belangrijke factor in den wereldhandel en producent van belangrijke hoeveelheden van den wereldvoorraad van essentiële grondstoffen, zooals rubber, tin, kinine, copra. Voor sommige van die grondstoffen zijn vele landen in belangrijke mate van die productie afhankelijk.

Verandering van den status quo zou afbreuk doen aan de stabiliteit van den vrede. Voor deze stabiliteit staan de Ver. Staten op de bres.

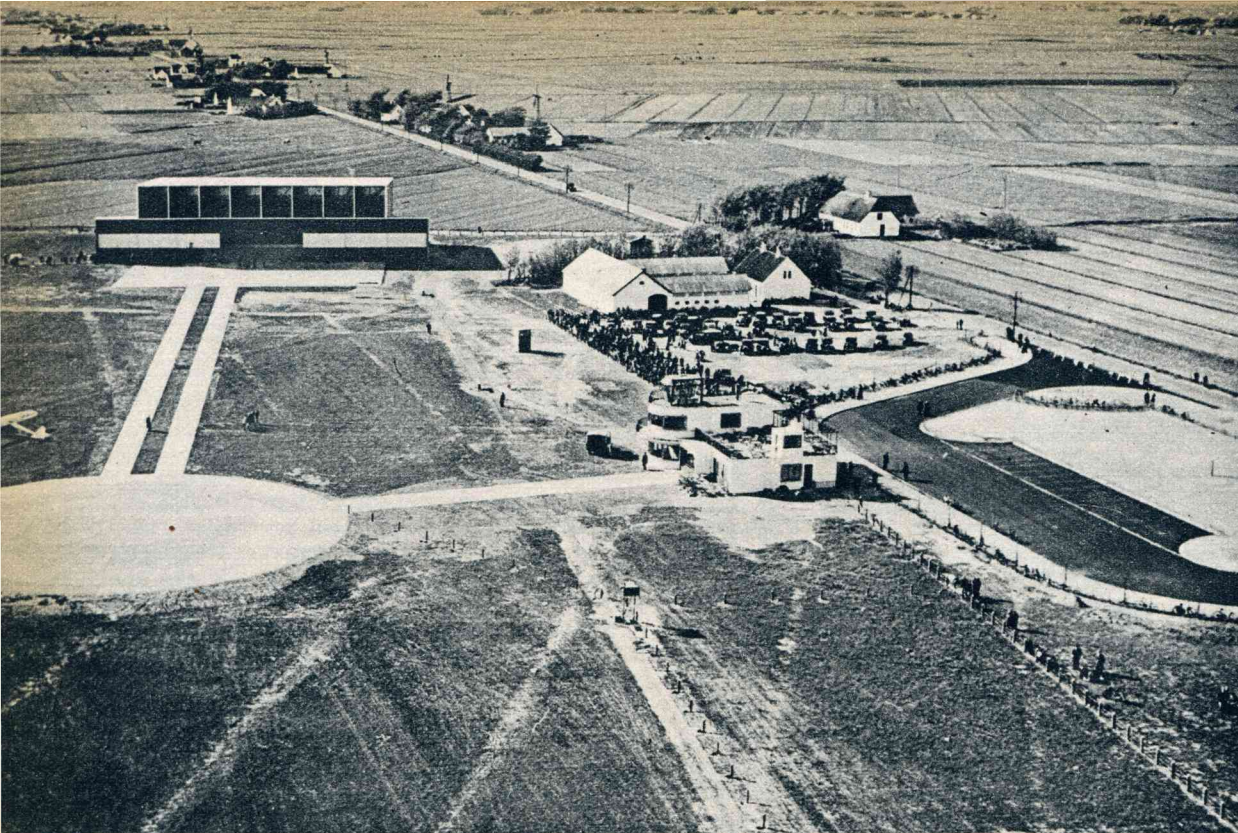
De Britsche admiraliteit deelde mede, dat het vliegveld te Stavanger vanmorgen een uur en twintig minuten door vlootstrijdkrachten werd gebombardeerd. Tijdens dit bombardement werd één kruiser door een bom getroffen. Het schip werd wel beschadigd, doch zette de reis naar zijn basis voort. Volgens de Duitschers werden drie kruisers geraakt, waarvan één onmiddellijk zonk. De andere twee zouden zeer zwaar gehavend zijn.

De Britsche admiraliteit deelt mede, dat de duikboot „Thistle”, die op de Noordzee in actie is geweest, reeds zoo lang over tijd is, dat zij als verloren moet worden beschouwd.

Van officieele zijde uit Noorwegen wordt vernomen, dat de Britsche troepen nu in contact zijn met de Noorsche legereenheden. Hier is voorts uit Narvik bericht ontvangen, dat in de stad Narvik zelf hevige gevechten aan den gang zijn. Terugtrekkende Duitse soldaten worden over een afstand van twintig kilometer achtervolgd door het geschut van de diep in de fjorden liggende Britsche oorlogsschepen.

Koning Haakon van Noorwegen vaardigde op 15 April een proclamatie aan z'n volk uit.

Volgens een Engelsch communiqué werd het vliegveld Aalborg Zaterdagavond door de Britten gebombardeerd.

REDE VAN MINISTER CROSS

De Britsche minister van economische oorlogvoering, Cross, heeft vanavond het woord gevoerd over de sterke pro-Duitsche houding van de Italiaansche pers in de laatste dagen, en zeide, dat de toon van deze pers bepaald „vijandig” was.

„Ik ben van meening,” aldus de minister, „dat Italië als een neutrale staat behandeld wenscht te worden, maar Italië moet zich dan ook als neutrale staat gedragen. De toon van de Italiaansche bladen is in den laatsten tijd vijandig ten opzichte van Engeland. Wij twisten niet met Italië en we wenschen vrienden te zijn, maar wij zijn een oprecht en openhartig volk en wenschen te weten, hoe wij met Italië staan.”

Minister Cross richtte voorts een waarschuwing tot Zweden en voorspelde, dat Duitschland binnen een maand Zweden kan binnenvallen om zich van het Zweedsche ijzererts meester te maken. „Wij zijn bereid,” zoo zeide Cros, „Zweden te helpen, maar Zweden moet ook bereid zijn, zichzelf te helpen.”

In zijn redevoering bevestigde de minister, dat de Engelschen wel degelijk Narvik bezet houden.

In Zuid-Noorwegen staan de Noren er niet gunstig voor: een groot aantal troepen is over de Zweedsche grens getrokken, Kongsvinger is door de Duitschers bezet, de spoorweg van Drontheim door Midden-Noorwegen naar de Zweedsche grens eveneens, zoodat het land nu in twee stukken gedeeld is.

REDE VAN MINISTER GOEBBELS

In het Sportpaleis heeft dr. Goebbels over de resultaten gesproken van de eerste Winterhulpe-campagne in oorlogstijd.

Hij zei o.a.:

De oorlog is nu in een beslissend stadium gekomen. Het succes van onze strijdkrachten bij het beschermen van de Deensche en Noorsche neutraliteit heeft hen in een situatie gebracht om den oorlog tot een succesvol einde te brengen.

Schipper P. van Leeuwen, die hedenmiddag met zijn reiler „Prinses Beatrix” de haven van IJmuiden is binnengeloopen, heeft verklaard, dat Vrijdagmiddag Engelsche bommenwerpers op eenigen afstand van zijn schip bommen hebben geworpen. De schipper kon niet met zekerheid zeggen of de bommen voor zijn schip bedoeld waren of voor een onderzeeboot in de nabijheid.

Donderdag 18 April

Het werke Comité van het Congres van Britsch-Indië heeft besloten alle congrescommissies in geheel Indië op te dragen zich voor te bereiden op het proclameeren van de burgerlijke ongehoorzaamheid. Dit besluit werd genomen na vier dagen van besprekingen, waaraan Gandhi heeft deelgenomen.

Naar aanleiding van het gepubliceerde aangaande het onderhoud, dat de Japansche minister van

buitenlandsche zaken, Arita, dezer dagen met den Nederlandschen gezant te Tokio heeft gehad, heeft de Nederlandsche regeering aan de Japansche regeering doen weten, dat zij niet voornemens is eenige vreemde mogenheid te vragen, in geval Nederland in Europa onverhoopt in een oorlog mocht worden gewikkeld, om bescherming van Nederlandsch-Indië, noch dergelijke bescherming, mocht zij worden aangeboden, te aanvaarden, onder opmerking, dat de regeering van Nederlandsch-Indië in het onderstelde geval zoowel in feite als rechtens in staat is het bestuur over die gewesten in vollen omvang te verzekeren en de orde aldaar te handhaven.

Vrijdag 19 April

De vroegere premier van Joego-Slavië, Stojadinowitsj, is vanmorgen in zijn woning te Belgrado gearresteerd. Volgens een nader bericht zou de premier, die als een vriend van Duitschland bekend staat, naar een afgelegen dorp ten zuiden van Belgrado zijn overgebracht om daar geïnterneerd te worden.

REDE VAN MINISTER DE GEER

Minister de Geer heeft vanmiddag voor de radio de volgende redevoering gehouden; hierin zei hij o.a.:

Waarde luisteraars in Nederland en in de overzeesche gebiedsdeelen.

Nu de spanningen, waarmee het wereldgebeuren ons sinds September j.l. vervult, sedert kort weer zijn toegenomen, wil ik een enkel woord tot u richten. En wel in de voornaamste plaats om u op te wekken tot koelbloedigheid en vertrouwen.

Koelbloedigheid is niet in strijd met de waakzaamheid, die thans van ons wordt geëischt, maar versterkt haar. Een uit zijn evenwicht geslagen volk zal in de ure des gevaars niet zijn volle kracht kunnen inzetten. Bovendien trekt nervositeit het gevaar aan. Wie voortdurend in den afgrond kijkt, waarlangs zijn weg voert, wordt gemakkelijk duizelig en stort omlaag. Iets dergelijks geldt hier. Reeds hebben wij gezien, hoe overmatige beduchtheid, dat onze neutraliteit zal worden geschonden, de neiging deed opkomen, haar vrijwillig prijs te geven door het maken van afspraken met belligerenten.

Al zulke onrustigheid moeten wij verre van ons houden. Het zal ons het gemakkelijkst vallen, indien wij een juist begrip hebben van onze positie.

Ieder volk heeft — evenals ieder mensch — zijn eigen roeping in deze wereld. De roeping van ons volk is er thans een van dienende neutraliteit. Wij staan buiten het conflict en wij zijn te allen tijde bereid, aan de oorlogvoerende mogendheden, indien zij dit wederzijds wenschen, onze diensten ter beschikking te stellen, tot afwending van de onmetelijke ramp, die hen allen bedreigt, indien zij tot het bittere eind dezen strijd voeren. Ons Vredespaleis staat voor hen open. En onze vredesgedachte vergezelt hen. En wel alle gelijkelijk.

Er is geen sprake van, dat wij met beide, laat staan met een van beide partijen, vertrouwelijk zouden

gaan spreken over het onderstelde geval, dat de andere partij ons aanvalt. Wij steunen, voorzover het menschen betreft, uitsluitend op onszelf. Bovendien hebben wij van beide zijden de verzekering ontvangen, dat onze neutraliteit zal worden ontzien, zoolang wij haar zelf handhaven. Omtrent dit laatste is iedere twijfel uitgesloten. Reeds daarom hebben wij aan afspraken geen behoefte, en schuwen wij die, daar zij aan onze neutraliteit zouden tekort doen.

De plichten, aan onze neutraliteitspositie verbonden, zijn voor de regeering even heilig als de rechten, eruit voortvloeiende. Daarom wijst de regeering af iedere hulp of bescherming van derden, onverschillig of zij van de eene of van de andere zijde komt, en onverschillig of zij daadwerkelijk zou worden opgedrongen dan wel in een belofte zou worden neergelegd. Dit geldt ook voor onze overzeesche gebiedsdeelen.

De plichten, waarom het hier gaat, zijn velerlei. De regeering begrijpt er ook, en wel in de aller-eerste plaats, onder: het tot den hoogsten graad opvoeren, met alle beschikbare middelen, van de weerkracht der natie. Sinds September heeft zij hieraan dagelijks haar krachten gewijd en daarbij niet verzuimd gebruik te maken van de natuurlijke hulpmiddelen, welke de bodemgesteldheid van ons land in zoo rijke mate biedt. Het resultaat is hierdoor bereikt, dat geen enkele oorlogvoerende mogendheid vrees behoeft te koesteren, over ons grondgebied onverhoeds te worden aangevallen. Wie ons land binnenkomt om van hier den achterliggenden vijand te bestoken, zal zich den weg op de meest drastische wijze zien versperd.

Bovendien kan ik in dit verband mededeelen, dat de regeering, ten einde deze haar gedragslijn nog steviger te verankeren, besloten heeft, de afkondiging van den staat van beleg, die te voren reeds voor tal van streken heeft plaats gehad, tot het geheele land uit te breiden. De bevolking in het algemeen zal daarvan even weinig bemerken als zij tot dusver bemerkt heeft van het feit, dat de staat van oorlog overal en de staat van beleg in een groot deel van het land gold.

GEHEEL NEDERLAND IN STAAT VAN BELEG

In het heden uitgegeven staatsblad 183 is opgenomen het koninklijk besluit tot verklaring in staat van beleg van het geheele grondgebied des rijks.

Uit het betreffende kon. besluit blijkt, dat de staat van beleg is afgekondigd met ingang van heden.

Niet alleen gelden onder den „Staat van Beleg” al de thans in het openbaar aangekondigde bepalingen van den staat van oorlog, maar tevens moeten alle besturen en ambtenaren het militair gezag gehoorzamen, volgens instructies, door de regeering vastgesteld.

Het militair gezag is dan bevoegd:

te regelen den toegang tot of het verlaten van het in S. v. B. zijnde gebied;

te verbieden eventueel alle openbare bijeenkomsten of optochten, behalve wettelijk geoorloofde

Het aanplakken der afkondigingen van den staat van beleg.

openbare godsdienstoefeningen (voor het houden van bijeenkomsten is een vergunning noodig van het militair gezag, dat op toegestane samenkomsten toezicht houdt);

tijdelijk te sluiten inrichtingen voor vermaak en ontspanning (cafés, theaters, sociëteiten, etc.), zoodat fabrieken, werkplaatsen;

te gelasten de inlevering van wapens en munitie; te ontzeggen het verblijf aan personen in het in S. v. B. zijnde gebied en hen, zoo verwijdering niet mogelijk is, in verzekerde bewaring te stellen;

te verwijderen de bevolking uit een versterkte plaats, welke gevaar loopt ingesloten te worden, voor zoover de bevolking niet voor verdediging noodig is; op rantsoen te stellen de bevolking van een ingesloten plaats;

op te roepen in het belang der verdediging niet-militairen, hetzij om deel uit te maken van de militaire macht, hetzij tot het verrichten van militaire werkzaamheden;

te verbieden of beperken het drukken of verspreiden van geschriften;

de beschikking te krijgen over den post-, telegraaf- en telefoondienst, met recht van censuur;

te onderzoeken elk perceel (woning, fabriek, werkplaats, boerderij, etc.); de huiszoeking geschiedt onder leiding van een officier.

Vanavond werd namens het Noorsche opperbevel medegedeeld, dat de Noorsche en Britsche strijdkrachten een defensielinie gevormd hebben, die loopt van Nansos (ong. 120 km ten noorden van Drontheim) dwars door Noorwegen tot de Zweedsche grens. Intusschen versterken de Duitschers overal de door hen bezette stellingen, vooral in de omgeving van Drontheim. Ook worden Britsche transporten aangevallen; volgens een Duitsch bericht zouden Duitsche vliegtuigen twee troepenschepen en een kruiser geraakt hebben. Van Britsche zijde wordt dit ontkend; daarentegen meldt men, dat Britsche officieren in de omgeving van Hamar zijn aangekomen om de Noorsche troepen daar ter plaatse bij te staan. Radio Tromsø heeft vanmiddag haar uitzendingen gestaakt, vermoedelijk ten gevolge van een geslaagden Duitschen luchtaanval.

De Noorsche gezant te Berlijn heeft vandaag de aanzegging gekregen met het personeel van het gezantschap het gebied van het Deutsche rijk te verlaten. In Denemarken zijn bepalingen afgekondigd, waarbij de rantsoeneering van benzine verder verscherpt wordt.

VERKLARING VAN NOORSCHEREGERING OMTRENT RAAD VAN BEHEER

Namens koning Haakon en de regeering heeft de Noorsche regeering de volgende verklaring gepubliceerd:

„De zoogenaamde regeering, die majoor Quisling te Oslo gevormd had, onmiddellijk na de bezetting der stad door de Deutsche troepen, moest aftreden. Met voidoening kunnen wij vaststellen, dat de pogingen om een nieuwe regeering te vormen, die zich plaatst tegenover de wettige Noorsche regeering en tegenover den koning, nufopgegeven zijn. Noorwegen heeft slechts één regeering, namelijk die, welke benoemd is door den koning en die van het parlement 't verzoek ontvangen heeft aan het bewind te blijven.

De vorming van een raad van beheer te Oslo, die het bewind moet oefenen in het door de Duitschers bezette gebied, is een gevolg van den feitlijken toestand, welke geschapen werd door het brute geweld, dat de wettige rechten van het land geschonden heeft. Deze bestuursraad moet werken volgens instructies van een mogendheid, die Noorwegen binnengevallen is en heeft bijgevolg geen wettig recht als regeering, doch is alleen een raad van bestuur. Hij kan tot op

zekere hoogte administratieve rechten hebben gedurende den tijd, waarin de vijandelijke mogendheid bepaalde deelen van het land bezet.”

RUSLAND EN DE BALKANSTATEN

Door Rusland worden onderhandelingen gevoerd met Joego-Slavië over een handelsovereenkomst. Hieromtrent wordt nader medegedeeld:

Eind Maart 1940 heeft de Zuid-Slavische regeering zich via den Sovjet-ambassadeur in Turkije tot de Sovjetregeering gewend met het voorstel om economische betrekkingen tusschen beide landen te scheppen en hiertoe onderhandelingen te beginnen over de volgende onderwerpen:

1. het sluiten van een handelsverdrag;
2. een betalingsregeling;
3. de instelling van handelsvertegenwoordigingen in de wederzijdsche hoofdsteden.

De Sovjetregeering heeft toegestemd in onderhandelingen over bovenstaande onderwerpen en hiermede het volkscommissariaat voor den buitenlandschen handel belast.

In de buitenlandsche pers doen geruchten de ronde, dat de Sovjetregeering met de Zuid-Slavische delegatie, welke te Moskou verwacht wordt, politieke onderhandelingen zal voeren, met het doel de positie van Zuid-Slavië ten aanzien van zijn burenen te versterken.

Dit wordt van Russische zijde tegengesproken.

Zaterdag 20 April

Hedenochtend omstreeks tien uur heeft in de buurt van Bunde, ongeveer acht kilometer ten noorden van Maastricht, een Duitsch vliegtuig een noodlanding gemaakt. Een der inzittenden was zwaar gewond en overleed kort na de landing, de vier anderen werden geïnterneerd. Het vliegtuig was tot daling gedwongen na beschieting door een Belgische vliegtuigpatrouille boven Belgisch gebied.

FRANSCHEN IN NOORWEGEN

Het Fransche communiqué van hedenochtend deelt mede: In Noorwegen zijn Fransche troepen aan land gezet. Zij nemen deel aan de operaties. Zij werden door Britsche oorlogsschepen gekonvoieerd.

De opperbevelhebbers van het Deutsche leger, de marine en de luchtmacht hebben ter gelegenheid van Hitler's verjaardag dagorders gepubliceerd, waarin trouw aan den Führer betuigd wordt.

Minister Hess heeft zich in een rede via de radio tot de Deutsche jeugd gewend.

„Na dezen oorlog zal Deutschland weder koloniën bezitten en de geheele wereld zal voor jullie openstaan,” zoo zeide de minister.

Caricatuur van minister Hess, die op de verjaardag van Hitler een rede tot de Deutsche jeugd hield.

Na de aankondiging, dat de Sovjet-unie en Joegoslavië, tusschen welke beide landen sinds lang elk contact verbroken was, handelsbesprekingen gaan voeren, volgt thans uit Londen het bericht, dat Engeland en de Sovjet-unie onderhandelingen zouden beginnen over een Britsch-Russische handelsovereenkomst.

Lord Halifax heeft Maisky, den Sovjetgezant te Londen, medegedeeld, dat de Engelsche regeering bereid is te verkenen, of er een kans is voor een nieuwe handelsovereenkomst met de Sovjet-

unie, met bijzondere inachtneming van de door den oorlog gewijzigde omstandigheden. Halifax herinnerde er in dit verband aan, dat het initiatief van Maisky was uitgegaan.

De Japansche ambassadeur te Washington, Hiro-noetsji, heeft een bespreking gevoerd met den Amerikaanschen minister van buitenlandsche zaken, Cordell Hull, en de houding van zijn regeering uitgezet met betrekking tot eventuele ontwikkeling der gebeurtenissen in Ned.-Oost-Indië.

Volgens zekere berichten heeft Hironoetsji daarop later verklaard, dat de regeeringen van Japan en van de Ver. Staten het in hoofdzaak met elkaar eens waren, daar beide — evenals Nederland — juist den wensch koesteren den status quo te handhaven.

De Engelschen trachten de transporten per vliegtuig van Deutschland te verijdelen door aanslagen op de vliegvelden. Voor het eerst is daarbij ook Denemarken strijdtoneel geworden, want het vliegveld Aalborg in Noord-Jutland, dat den Duitschers als basis dient voor hun operaties in Noorwegen, is vanavond aangevallen.

Zondag 21 April

Het nieuws uit Noorwegen blijft verward en onbetrouwbaar; Duitschers en Engelschen spreken elkaar voortdurend tegen. In dit weekeinde vonden voorts aan het westelijk front luchtgevechten plaats. Over den afloop der gevechten deelt het Britsche ministerie van luchtvaart mede, dat vandaag vijf Deutsche machines zijn neergeschoten. Volgens het Deutsche oorlogsbericht zouden gisteren vijf Engelsche toestellen vernietigd zijn.

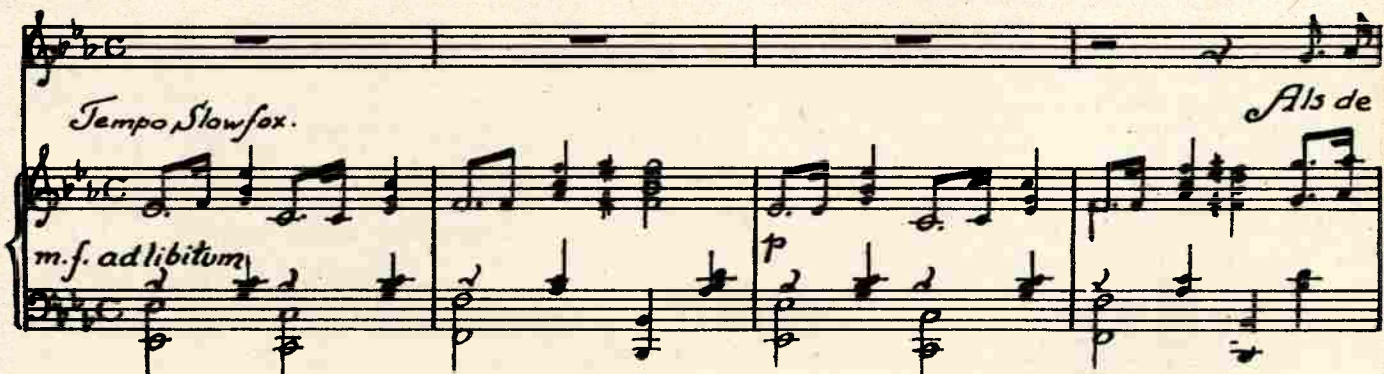
Duitsche troepen in den aanval op het westelijk front.

DAT IS DE L

TEKST EN MUZIEK VAN H

Tempo Slow fox. *Als de*

m.f. ad libitum

kalers en de poesen. In den tuyn zoo gekgaandoen En je droom'rig zit te soezen op een

bank in het plantsoen, Als de haast bevroren menschheid nu niet langer hoest of lucht Ende

Refrein

ooie vaar zinnest spreidt, zit het voorjaar in de lucht, Dan zit de Lente in de lucht en gaat de

rall. *al tempo*

winter op de vlucht, 't is Lente 't is Lente - En dan ont-dooiensneeuw en ijs, de wereld

schijnt een

kriebel

je wat

zit.

ALS IN 'T
OP EEN
OF ER D
ZONDER
ALS JE I
PERMAN
EN 'T OP
ZOO NAA

DAN ZIT
EN GAAT
'T IS LEN
DAN ONT
DE WER
'T IS LEN
AL IS DE
TOCH DO
'T IS LEN
ELK MAG
ZELFS ZO
HET IS V

TOCH ZIT
EN GAAT
'T IS LEN
EN DAN
DE WER
'T IS LEN

NADRIK VER

DE LENTE!

MUZIEK VAN HAN BEUKER

Als de
soezen op een
st of kucht En de
cht, en gaat de
en ijs, de wereld

schijnt een paradijs, 't is Lente — 't is Lente Die len-te zon doet je zo goed je voel een
kriebel in je bloed Dat is de Lente, Dat is de Lente, Je doet het niet voor je fatsoen Maar 't liefst zou
je wat gekk gaan doen, Dat is de Len-te! Dat is de Len-te!

Rit. a tempo sfz.

II
 ALS IN 'T VOORJAAR DE AGENTEN
 OP EEN HOEK TE LOEREN STAAN,
 OF ER DROOMERS IN DE LENTE
 ZONDER PLAATJE FIETSEN GAAN,
 ALS JE IN JE LEDEMATEN
 PERMANENTE LOOMHEID SPEURT
 EN 'T OP PLEINEN EN IN STRATEN
 ZOO NAAR HYACINTEN GEURT.

REFREIN:
 DAN ZIT DE LENTE IN DE LUCHT
 EN GAAT DE WINTER OP DE VLUCHT,
 'T IS LENTE — 'T IS LENTE.
 DAN ONTDOOIEN SNEEUW EN IJS,
 DE WERELD LIJKT EEN PARADIJS,
 'T IS LENTE — 'T IS LENTE.
 AL IS DE WERELD HAAST BANKROET,
 TOCH DOET DIE LENTE ZON JE GOED,
 'T IS LENTE — 'T IS LENTE.
 ELK MAG GENIETEN VAN DE ZON,
 ZELFS ZONDER DISTRIBUTIEBON,
 HET IS WEER LENTE — HET IS WEER LENTE.

TOCH ZIT DIE LENTE IN DE LUCHT
 EN GAAT DE WINTER OP DE VLUCHT,
 'T IS LENTE — 'T IS LENTE!
 EN DAN ONTDOOIEN SNEEUW EN IJS
 DE WERELD LIJKT EEN PARADIJS,
 'T IS LENTE — 'T IS LENTE.

NADRIK VERBODEN

III
 IN DE LENTE, ALS HET REGENT,
 GA JE NAAR DE BIOSCOOP,
 WAT HET WERELDNIEUWS TE ZIEN GEEFT,
 GEEFT JE ANDERS NIET VEEL HOOP.
 UITVERKOOP VAN MENSCHENLEVEN
 BIJ EEN STRALEND LENTEWEER
 EN OP EENS BEGRIJP JE 'T LEVEN
 EN DIE LENTE ZON NIET MEER.

REFREIN:
 IS DAT DE LEEUW'RIK DIE ZOO ZUCHT?
 WEER ZIT DE LENTE IN DE LUCHT,
 'T IS LENTE — 'T IS LENTE.
 ACH, WANNEER WORDT DIE WERELD WIJS?
 Z' IS NOG LANG GEEN PARADIJS,
 'T IS LENTE — 'T IS LENTE.
 DE MENSCH KIJKT VRAGEND NAAR DE ZON,
 DENKT AAN ZOOVEEL DAT ANDERS KON,
 'T IS LENTE — 'T IS LENTE.
 MAAR ACH, ZOO'N STEMMING GAAT VOORBIJ,
 DE KOEKOEK ROEPT ALS STEEDS: 'T IS MEI!
 HET IS WEER LENTE — HET IS WEER LENTE.

SLOTREFREIN:

AL IS DE WERELD HAAST BANKROET,
 TOCH DOET DIE LENTE ZON JE GOED,
 'T IS LENTE — 'T IS LENTE.
 KOOPT MENSCHEN, KOOPT WEER „NIEUWE HOOP”,
 DE ZON HOUDT „VOORJAARSUITVERKOOP”,
 HET IS WEER LENTE — TOCH IS HET WEER LENTE.

COPYRIGHT „PANORAMA”

De Belgische ploeg. V.l.n.r.: Paverick, De Raedt, Henry, Voorhoof, Van Craen, Van Caelenbergh, Nelis, Van de Wouwer, Van de Kerckhove, Henriet en Beekman.

De Nederlandsche voetbalploeg nam revanche (4-2) op de te Antwerpen geleden nederlaag. V.l.n.r.: trainer Glendenning, Van Male, Wilders, Van der Heiden, Van Spaandonck, De Vries, Van den Engel, Lenstra, Vente, De Vroet, De Harder. Pauwe.

Sport van de week

ANTWERPEN GEWROKEN

De revanche is er. Zoiets komt meestal wanneer niet velen het verwachten. Daarvoor is spel nu eenmaal spel en voetbal zelfs een zeer wisselvallig spel. Dit is Zondag weer eens duidelijk gebleken. De Belgische voorhoede, welke in Antwerpen het leder zevenmaal langs keeper Van Male werkte, bracht het nu slechts tot twee doelpunten, welke nog werden gescoord op een moment dat de Nederlandsche zege reeds als een paal boven water stond. En toch was Van Male nu niet zooveel beter dan een maand geleden. Wel beter, of juist gezegd, meer betrouwbaar, waren onze Nederlandsche backs, doch hiermede is nog lang het opvallende verschil in den nitslag niet verklaard. Een afdoende verklaring hiervoor is trouwens moeilijk te geven. Daar lukte den Belgen veel, hier weinig. Daar werden de door onze spelers gemaakte fouten vrijwel alle afgestraft, hier konden we, omdat er op het juiste moment geen tegenstander aanwezig was, ons nogal eens iets permitteeren. Stuk voor stuk speelden vrijwel alle Belgen iets minder dan in Antwerpen en waren onze spelers iets beter. En wanneer dit alles te zamen nog geen voldoende verklaring vormt, dan dient men er rekening mede te houden dat er ook nog zoo iets als „the uncertainty of the game” bestaat. En dit is een machtige factor.

De eerste helft van den wedstrijd was verreweg de beste en ook de meest interessante voor het publiek. In die periode scoorde onze aanval drie doelpunten, daartoe mede in staat gesteld door het zwakke spel van het linkergedeelte der Belgische verdediging, waar het tusschen Henry en Van Caelenbergh lang niet altijd even goed klopte. Doch het

Nog een spelmoment uit den wedstrijd Nederland-België. Aanval der Belgen op het oranje-doel.

afstraffen van deze fouten kan men als een verdienste van onze aanvallers beschouwen. Na de rust was het spel veel minder van kwaliteit. De Belgen zijn in die periode over het geheel genomen ook het meest in den aanval geweest.

Van onze spelers is Van Male wederom tegengevallen. Hij maakte meerdere fouten, die echter ongestraft bleven. Of Wille, die hem een kwartier voor het einde verving, de gezochte man is, zal nog moeten blijken. De Haarlemmer begon uitstekend, doch deed vervolgens een beetje overmoedig, hetgeen hem niet ten goede kwam.

In de halflinie was Bas Pauwe weer eens de beste speler. Doch De Vries, de debutant op de moeilijke midhalfplaats, zal zich waarschijnlijk voor meerdere wedstrijden in de nationale ploeg hebben gespeeld. Zijn even rustig als stevig spel was zeer goed. De Vroet was de minste in de halflinie, doch hij had ook

den besten Belgischen voorspeler, namelijk Van de Wouwer, tegenover zich.

In den aanval heeft Van den Engel, de invaller nog wel, heel goed gedebuteerd. Verder waren Vente en De Harder zeer bruikbare krachten. De beide binnenspelers Van Spaandonck en Lenstra waren de minsten in de voorhoede, doch van beiden kan worden gezegd dat zij door hun harde werken niettemin voldoende tot het behalen van de zege hebben bijgedragen.

Van het Belgische team zeiden wij reeds een en ander. 't Geheel was minder, heel wat minder zelfs, dan een maand geleden. Wanneer ten slotte nog iemand aan de vergetelheid dient te worden ontruikt dan is 't scheidsrechter Barlassina. Zelden zagen we iemand, die zoo rustig leidde en daarbij zooveel zag. En — dit is ook 'n groote verdienste voor 'n arbiter — niet zag wat niet gezien behoefde te worden.

De Harder heeft het derde Nederlandsche doelpunt gescoord.

Met een geweldig hard schot van grooten afstand scoorde Nelis België's tweede en laatste doelpunt.

Haagsche Luchtbescherming

Zaterdagmiddag is er opnieuw door de Haagsche luchtbeschermingsdiensten een oefening in groot verband gehouden. Op niet minder dan drieëntwintig plaatsen werd brandalarm gemaakt, de noodige instortingen werden daarbij verondersteld en overvloed van gekwetsten en gewonden. De demonstratie heeft een overtuigend blijk gegeven van de inspanning en het enthousiasme der betrokkenen, vooral van de vrouwelijke vrijwilligers, die op diverse punten bewonderenswaardige staaltjes praesteerden. Maar ze heeft tegelijk aan het licht kunnen brengen, waar het nog schortte aan materiaal of organisatie. En daardoor kunnen de noodige maatregelen tot verbetering doelmatig genomen worden.

De oefening werd besloten met een gemeenschappelijke demonstratie der drieëndertig brandspuiten aan de Toussaintkade.

Het succes van den dag oogstten de vrouwelijke brandweerlieden, die het vuur in eenige afbraakpanden aan de Hannemanstraat krancig bedwongen.

Aan de Beetsstraat in Spoorwijk was een brandstapel van zolderopruimingen ingericht, waarop de blokbrandweerspuiten uit de omgeving haar krachten konden beproeven.

De E.H.B.O. vond in Spoorwijk, evenals trouwens op diverse andere punten der stad, slachtoffers van den luchtanval met alle denkbare kwetsuren.

Zóó snel en vaardig hielp de E.H.B.O. de gewonden weer op de been.

DE NACHT WAKE

Bowley gaf haar nog een overredend knikje, liep snel de gang door en was weg.

Ontsteld keken haar oogen hem na. Zij was natuurlijk in die twee weken tijds menigmaal met Bowley in aanraking gekomen. Hij had haar verschillende keeren bij zich laten komen, om officieel verslag uit te brengen over den toestand van de patiënte. Ook kwam hij nogal eens binnenlopen, om met mevrouw Bowley een kop thee te drinken, als Anne er was. En eens had hij haar gevraagd, of zij 't een en ander wou inkoop voor Rose.

Maar dit was toch iets anders. Al was er niets bepaalds, waarop zij aanmerking kon maken, toch waarschuwde haar een zeker instinct, dat zij geen directe gunsten van den heer des huizes hoorde aan te nemen. Vóór zij naar de ziekenkamer terugkeerde ging zij naar beneden, en zei ze nadrukkelijk, dat die instructies van meneer over den wagen niet opgevolgd hoefden te worden.

V I J F D E VERVOLG

Dien heelen morgen was zij kalmer dan gewoonlijk. En mevrouw Bowley was ook kalm. Om twee uur, toen Anne op het punt stond, haar patiënte alleen te laten, vroeg mevrouw Bowley als terloops:

„En wat gaat u nu dien heelen middag doen, zuster?”

„Och, ik weet nog niet,” zei Anne, en ondanks haarzelf kreeg ze een kleur. „Een beetje uit, denk ik.”

„O juist,” zei mevrouw Bowley.

Anne ergerde zich over zichzelf, omdat ze zoo onzinnig bloosde. Zij keek mevrouw Bowley recht in 't gezicht en zei met rustige stem:

„Ik ga een eindje wandelen, maar niet lang. Als ik thuiskom ga ik lezen. Ik heb een heel mooi boek. Als u me noodig mocht hebben — ik ben op mijn kamer.”

„Ik denk niet, dat ik u noodig zal hebben,” zei mevrouw Bowley met een schraal stemmetje.

Met een bezorgd gezicht ging Anne naar buiten om een flinke, stevige wandeling door 't park te maken. De lichaamsbeweging deed haar goed. Haar thee gebruikte ze alleen, in een bakkerswinkeltje vlak bij 't hek van het park. Toen zij terugkwam, was zij wat luchtiger gestemd, en had ze bijna kunnen lachen om haar vroegere bekommering. Zij nam een bad, trok een grijze stoffen japon aan en ging met haar boek in een makkelijken stoel zitten. Ruim een uur lang las ze door. Toen, om zeven uur, werd er op de deur geklopt.

„Binnen,” riep Anne zonder op te kijken. Zij dacht, dat het de dienstbode was met haar diner.

Maar het was geen dienstbode. De deur ging open, en Matt Bowley stapte binnen.

„Wel wel,” zei hij met zijn gewonen breeden lach, „ik heb nog nooit van mijn leven zoo'n beeld van knusse huiselijkheid gezien.”

Toen Anne zijn stem hoorde schoot zij overeind, alsof zij zich geprikt had.

„Tut tut,” deed hij. „Kijk maar niet zoo verbluft, zuster! Ik kwam u alleen maar even een standje maken, omdat u den auto niet gebruikt hebt.”

Anne legde haar boek neer en keek hem ijzig aan.

„Ik had u hier niet verwacht, meneer Bowley.”

„Wat zou 't?” schertste hij. „Mag een arme staker zijn eigen huis niet meer rondlopen?” Hij deed de deur dicht en nam een stoel. „Wat ziet u er aardig uit!” zei hij bewonderend. „Ik heb u nog nooit zonder uniform gezien. Ik zou haast willen, dat u uw verpleegsterskleeren nooit meer aantrok.”

Anne glimlachte zenuwachtig.

„Daarvoor houd ik veel te veel van mijn werk.”

Hij haalde een sigarenkoker te voorschijn, nam er een sigaar uit en stak die aan. Toen, met zijn hoofd naar één kant, zat hij naar haar te kijken, en vriendelijk wendde hij het over een anderen boeg.

„Zoo'n begaafd meisje als u, dat zooveel hart heeft voor haar werk, verdient, dat ze vooruit wordt geholpen. Laat dat ziekenhuis schieten — da's een hondenleven. Begint u zelf een inrichting. Als u den noodigen steun kreeg, kon u er handen geld in verdienen.”

door dr. A. J. Cronin

KORTE INHOUD. Ann Lee, een knap jong meisje, is met haar zuster Lucy verpleegster in een ziekenhuis te Shereford. Door onoplettendheid van Lucy sterft een tweejarig patiëntje; Ann neemt de schuld hiervan op zich, daar haar zuster het verpleegstersdiploma nog niet heeft en door deze gebeurtenis haar carrière gebroken zou zijn. Ze wordt onmiddellijk ontslagen. Op den ochtend van haar vertrek ontmoet zij Joe Shand, een jeugdvriend, die haar reeds meermalen ten huwelijk heeft gevraagd. Met zijn taxi brengt hij haar naar Manchester, waar ze in het ziekenhuis Hepperton wordt aangesteld. Ze moet er hard werken. In Nora Dunn en zuster Glennie vindt zij twee sympathieke collega's. Reeds den eersten dag krijgt ze van dr. George Caley, hoewel onrechtvaardig, een terechtwijzing. Spoedig nadien kan ze revanche nemen, daar ze Caley er op betrapt, dat hij een patiënt vijf grein menosyl wil laten toedienen, een hoeveelheid, die stellig doodlijk zou zijn. Tijdens een blindedarm-operatie ondekt Ann, dat 'n watje in de wonde achterblijft. Van den patiënt, Matthew Bowley, krijgt ze als dank hiervoor een taschje met een bankbiljet van tien pond. Ann brengt een bezoek aan haar zuster Lucy in Londen, die tot haar groote verwondering met Joe Shand getrouwd is. Op den terugweg verongelukt de bus nabij Manchester, waarbij sommige passagiers ernstig gewond worden. Ann verleent de eerste hulp en neemt direct maatregelen. Ze laat dr. Prescott uit Manchester roepen. Nadat de gewonden verbonden zijn neemt hij haar mee naar z'n woning. Hij vertelt haar, dat hij een kliniek voor hersenoperaties wil stichten en hoopt op den moreelen en financieelen steun van den rijken Matt Bowley. Ann heeft de huisverpleging bij de zieke vrouw van Bowley op zich moeten nemen.

Stug vroeg Anne:

„En waar zou ik den noodigen steun vandaan moeten halen?”

Hij antwoordde met plumpe scherts:

„Waarom probeert u 't niet eens bij Matt Bowley?”

Anne stond snel te overleggen en zichzelf onder handen te nemen. 't Was een onmogelijke situatie. Maar van den anderen kant — ze was geen onnoozel wicht, dat haar eigen ruiten ingooide, zoolang 't niet noodig was. Zij wilde Matt Bowley niet tegen zich in 't harnas jagen. Ze zei met effen stem:

„U zult 't misschien vreemd vinden, maar geld verdienen met mijn werk is voor mij 't minste. Er is iets anders, waar ik naar streef: ik zou willen, dat de arbeidscondities voor de verpleegsters beter werden, dat ze een beetje menschwaardiger bestaan kregen. Als ik dat kon helpen bereiken...”

Hij zei ietwat guldig:

„Wil dat zeggen, dat mijn voorstel om geld voor te schieten van de hand wordt gewezen?”

Toen kreeg zij een ingeving, de plotselinge

ingeving, dat zich nu de kans voordeed, zijn belangstelling af te leiden naar een onderwerp, dat haar al lang in den geest had gezwefd. Ze sprak met een kalmte, die zij niet voelde.

„Waarom doet u zoo'n aanbod niet aan dr. Prescott voor zijn kliniek?”

Hij trok de sigaar tusschen zijn lippen vandaan en staarde haar aan, met een betrokken gezicht. Het bleef even stil.

„Wat kan Prescott u schelen?” De rimpels tusschen zijn oogen werden dieper. „Bent u misschien óók een der slachtoffers van zijn bekoorlijkheden?”

„Wat een onzin!” riep zij verontwaardigd uit.

Achterdochtig hield hij vol:

„Bent u heusch niet verliefd op hem?”

Zij kreeg een kleur van ergernis, van hoosheid zelfs.

„Hoe durft u zooiets te zeggen! Ik heb nog nooit aan de persoon van dr. Prescott gedacht — ik denk alleen aan zijn werk, aan zijn kliniek. Ik zie hem enkel en alleen in mijn beroep en in mijn beroep.”

Weer bleef het stil. Zijn gezicht trok langzaam bij. Er kwam een ietwat onnoozel lachje over.

„Neem 't me niet kwalijk, zuster. Ik heb dwaas jaloersche buien, als ik iemand graag mag. En u mág ik graag.”

Anne sloeg haar oogen neer. Bowley's houding maakte haar nu echt onrustig. Maar met inspanning zette ze haar vrees van zich af, en omdat zij wou trachten haar doel te bereiken, dwong zij zich tot een glimlach.

„Maar nu in ernst — u zult moeten toegeven, dat 't een prachtige opzet is van dr. Prescott. Een heele vooruitgang, bij al wat er tot nu toe bestaat. Als u eens nagaat, hoeveel menschenlevens er op 't oogenblik verloren gaan, terwijl 't niet hoeft... menschenlevens, die in zijn kliniek gered zouden kunnen worden... voelt u dan geen neiging, om met hem mee te werken? Zoudt u er niet trotsch op zijn bij uzelf te kunnen zeggen: wat daar gebeurt heb ik mogelijk gemaakt?”

Hij boog zich naar voren en vatte haar hand.

„Zoudt u 't werkelijk prettig vinden, als ik dat plan van Prescott financierde?”

Zij antwoordde met nerveuzen nadruk:

„Ja, meneer Bowley, dat zou ik erg prettig vinden.”

„Zoo.” Hij knikte veelbeteekenend. „We zullen eens zien, wat we kunnen doen. Ik zal Prescott over een dag of wat uitsluitel geven. Zooals ik 't nu zie moet ik maar ja zeggen. En nu wat anders — vindt u niet, dat we nu lang genoeg u tegen elkaar hebben gespeeld? Ik vind jij en jou veel aardiger gehoor; iedereen zegt trouwens Matt tegen me; ouwe Matt zelfs, als 't erg goede vrienden van me zijn.”

Terwijl hij dit zei, stond hij op, en met een onhandige poging om zich te houden, alsof hij heel gewoon deed, kwam hij naar haar toe.

„Begrijp me nu niet verkeerd,” zei hij. „Maar ik mag wel zeggen... ik ben een eenzaam mensch, kind.” Hij zweeg even en wierp zijn sigaar in den haard, voor hij verder sprak. „'t Is altijd moeilijk, om over zooiets te praten, maar... je hebt zelf wel gemerkt, dat ik aan mijn vrouw heel weinig vroolijkheid en gezelligheid heb. Kijk nu niet kwaad — ik doe haar toch geen verwijt? Je zult van mij geen kwaad woord over haar hooren. Ik ben haar zoo trouw als een man maar kan zijn, en dat zal ik blijven ook. Maar dat neemt niet weg... ik snak wel eens naar wat huiselijkheid, naar omgang met wat jongere menschen. Ik zou 't heerlijk vinden, als je om zoo te zeggen een vriendin van me was, die me af en toe een beetje opvroolijkte in mijn vrijen tijd.”

Anne zat stokstijf en koud voor zich uit te staren. Zij wenschte met haar heele kracht, dat zij buiten die kamer was. Zij zag eensklaps in, dat zij zichzelf, in haar verlangen om Prescott te helpen en zijn levensplan te bevorderen, in een hachelijke positie had gewerkt. Zij deed een laatste poging, om het gezonde verstand de leiding te hergeven over haar relatie tot Matt Bowley.

„Ik moet eerlijk zeggen, dat ik dit een ongepast gesprek vind, meneer Bowley.”

„Misschien heb je gelijk — maar ik draag mijn hart nu eenmaal op mijn tong, meiske. Ik vond je dadelijk sympathiek, 't eerste oogenblik dat ik je zag. En ik heb een zwak voor verpleegsters. Die weten ten minste wat van 't leven, en zijn dus niet zoo benauid als andere vrouwen. En ik had zoo'n beetje voor mezelf uitgepiekerd, dat er best een manier te vinden was, om 't leven voor elkaar een beetje aangename te maken.”

Anne zat te trillen van afkeer. 't Kon zoo niet doorgaan — ze hield 't niet uit. Ze wou opstaan. Maar met zijn hand op haar schouder hield hij haar tegen.

„Stijg nu niet zoo hoog te paard, kind. Ik ben nog zoo kwaad niet, als je me een beetje beter kent. En als 't om geld gaat — daar heb ik een pakhuis vol van.”

„Weest u nu alstublieft stil, meneer Bowley,” zei ze radeloos. „Ziet u nu niet, hoe afschuwelijk ik 't vind?”

Hij lachte.

„Nu zeg je wéér u — ik dacht, dat we 't anders hadden afgesproken!”

Hij sloeg zijn arm om haar schouder, alsof hij haar naar zich toe wilde trekken. En tegelijkertijd ging de deur open en kwam mevrouw Bowley de kamer binnen. Zij had een ochtenjapon aan, haar haren hingen slordig achter haar hoofd, en zij bleef stil naar hen staan kijken.

Een minuut lang bleef het volkomen stil. Toen deed Matt Bowley op een dwaze manier zijn mond open. Hij probeerde iets te zeggen. Maar voor hij een woord kon uitbrengen verhoef mevrouw Bowley haar schrale, beschuldigende stem. En voortdurend rustten haar oogen brandend op Anne.

„Ik dacht wel, dat je hier was. Ik voelde 't. „Ik ga een wandelingetje maken, mevrouw Bowley, maar niet lang — als u me nodig hebt, ben ik op mijn kamer” — ze bootste venijnig Anne's stem na. „U dacht niet, dat ik u aan uw woord zou houden, hè? U dacht, dat u mij wel een rad voor de oogen kon draaien, niet? Maar ik was wel wijzer. Ik had u dóór.” Haar stem klom tot een schril gekrijsch. „Julie verpleegsters zijn allemaal met 't zelfde sop overgoten. Terwijl de vrouw ziek is, den man van haar af probeeren te troggelen, vlak voor haar neus! Dat zijn van die kunstjes, die bij 't vak hooren, is 't niet?”

Vol afschuw stond Anne op, en een hartstochtelijk protest drong naar haar lippen. Maar voor zij beginnen kon viel mevrouw Bowley opnieuw uit.

„Sta me niet zoo aan te kijken, adder. Dit keer zal 't je niet lukken. Ik heb je netjes een spaak in je mooie wiertje gestoken!” Als een kat draaide zij zich om naar haar man. „En nu jij, Matt Bowley! Wat ben jij voor een gek, om je door zoo'n wicht in te laten palmen? Dat wil notabene burgemeester worden en den grooten meneer uithangen hier in de stad. Ik heb geweldig veel zin, om 't heele gevalletje bekend te maken. Zou wel leuk staan in de kranten, denk je niet? Matt Bowley maakt de verpleegster van zijn zieke vrouw 't hof en staat haar op haar kamer aan te halen. Ha, ha, ha! Als ze dat sappige nieuwtje lezen, kiezen ze je vast en zeker! Met een titel en een lintje toe.”

Matt Bowley zat te krimpen onder het bijtende venijn van haar woorden.

„Maar, vrouw,” kreunde hij, „hoe kun je zoo praten...”

„Zoo praten?” viel ze hem driftig in de rede. „Ik kan nog veel meer — ik kan 't ook doen! Ik ben geen dertig jaar met je getrouwd, om je door de eerste de beste kwaaië meid te laten wegkapen. En als je nu nog één mond open durft te doen, beloof ik je, dat ik de verslaggevers van alle kranten in huis haal — al moest ik er dood onder blijven, als ik 't vertelde.”

Het was om medelijden te hebben, zoo opgewonden en bitter als ze deed; haar hoofd schudde, alsof ze een spierverlamming had. Opnieuw keerde zij zich naar Anne, met een bevenden vinger naar haar wijzend, de woorden met moeite uit haar keel wringend.

„En jij zorgt, dat je over vijf minuten 't huis uit bent, juffertje! En ik zal een boekje over je opendoen bij de directrice. Ik zal wel zorgen, dat je je verdiende loon krijgt voor al je hartelijke zorgen en attenties.”

Anne keek naar Bowley, die stil, gebogen neerzat. In spanning, tot in haar lippen bleek, wachtte ze, tot hij haar zuiveren zou van de verdenking, tot hij getuigen zou van haar onschuld. Met woorden van haarzelf, begreep ze, kon zij mevrouw Bowley toch niet tot rede brengen. Maar Matthew Bowley zat met een gezicht van schuld bewustzijn en ontweek haar blik. Hij was te zeer geschrokken, te verslagen door het dreigement van zijn vrouw, om ook maar te denken aan eerherstel voor de verpleegster.

„Maak voort, er uit!” sniep mevrouw Bowley. „Waar wacht u op? Uw bagage sturen we u wel na. Als u niet opschiet laat ik u er uit góóien.”

Anne keek de woedende vrouw rustig aan.

„Dat hoeft niet, mevrouw Bowley.” Zij voelde zich verlaagd en vernederd door de ruwheid, de onrechtvaardigheid van die scène. Maar nu zij blijkbaar niet meer te redden was, kwam er een eigenaardige kalmte over haar. Met ietwat opgetrokken lip ging zij voort:

„Misschien was het lawaai een slechte reclame voor uw man.”

„Er uit!” gilte mevrouw Bowley. „Nu zeg ik 't je voor 't laatst!”

Anne keek zelfs niet meer naar Bowley en liep naar de deur.

Het was bij negenen, toen Anne terugkeerde binnen het ziekenhuis. Doodop door hetgeen zij had moeten doormaken, vol walging en diep zwaarmoedig wilde zij niemand zien. Zij was van plan, regelrecht naar haar kamer te gaan. Maar toen zij den hoofdingang binnenkwam, hield Mulligan, de portier, haar staande.

„Hé, zuster Lee!” riep hij verbaasd. „Hoe komt u hier op zoo'n tijd? Ik heb 't net over u gehad. Er is hier al een keer of wat iemand geweest, om naar u te vragen. Ik heb hem gezegd, dat u hier niet was, maar hij wou niet weg. Hij zag er een beetje verlopen uit, als ik 't zeggen mag. Ik heb hem op 't laatst maar in de wachtkamer van de buitenpatiënten gelaten, om van hem af te zijn. Hij zal nu wel weg zijn. Maar als u wilt zal ik even gaan kijken.”

„Doe maar geen moeite, Mulligan,” zei Anne vermoed. „'t Zal wel niets van belang zijn.”

Maar de goedhartige portier drong aan. Binnen weinige seconden was hij terug. „Ja, zuster, hij is er nog. En hij wil u met alle geweld spreken.”

Anne wist geen anderen raad dan naar de wachtkamer van de buitenpatiënten te gaan. En daar, eenzaam op een stoel in die groote lege ruimte met witte muren, zat Joe. Hij probeerde op te staan, toen hij haar zag, wankelde even en ging weer zitten. Hij zag er bleek, slordig, armzalig uit: zijn haar hing over zijn voorhoofd, zijn boord was los. Joe was jammerlijk, erbarmelijk dronken.

„Joe!” riep Anne, uit haar gevoelloosheid opgeschrikt. „Wat kom je hier doen? Wat is er gebeurd?”

„Alles is gebeurd,” antwoordde Joe met een dikke tong. „Alles is naar de weerga. Alles is kapot. Ik wou je spreken, Anne. Jij bent altijd aardig geweest, jij bent ten minste een goeie meid. O!”

Vervolg op blz. 34

N.V. VEREENIGDE GLASFABRIEKEN - AFDEELING D - SCHIEDAM

Verwijder HAAR

zonder
Scheermessen,
Electrische
Naalden of
onaangenaam
riekende
Ontharingsmiddelen

Neem deze
3 MINUTEN
PROEF

Verbazingwekkende nieuwe uitvinding! Een fijne, witte, welriekende Crème! Rechtstreeks uit de tube te gebruiken. Met gewoon water afwasschen. Elk spoor van haar is verdwenen! De huid blijft blank, elastisch en zacht als fluweel. Geen stoppels, zooals een scheermes achterlaat. Geen grove wederaan-groei. Overal verkrijgbaar onder het handelsmerk Nieuwe „VIETO”. Scheermessen doen het haar slechts sneller en grover aangroeien. De snelle, eenvoudige, aangename manier om U voor altijd te bevrijden van den last van overtollig haar is Nieuwe „VIETO”. In tuben van 85 cent en f 1.50 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

Thans kan hij twee keer in zijn oude Pak . . .

Is het dan mogelijk in korten tijd aanzienlijk te vermageren? Tegenwoordig kan men deze vraag gelukkig zondermeer bevestigend beantwoorden. Het is een uitspraak van de moderne wetenschap, dat het dik worden niet zoozeer met veel eten samenhangt, doch veelmeer zijn oorzaak vindt in het feit, dat het lichaam het opgenomen voedsel verkeerd verwerkt. Op deze overweging is de samenstelling van de Dragées Negentien gebaseerd. Zij vormen het resultaat van de onderzoekingen van Prof. Dr. H. Much. Met behulp van Dragées Negentien kan men op gezonde wijze bereiken, in een paar weken eenige ponden af te vallen.

Dragées „NEGENTIEN”

zijn een zuiver natuurproduct. veroorzaken geen krampen en kunnen zonder bezwaar dagelijks ingenomen worden.

PRIJS PER
40 STUKS f 1.25

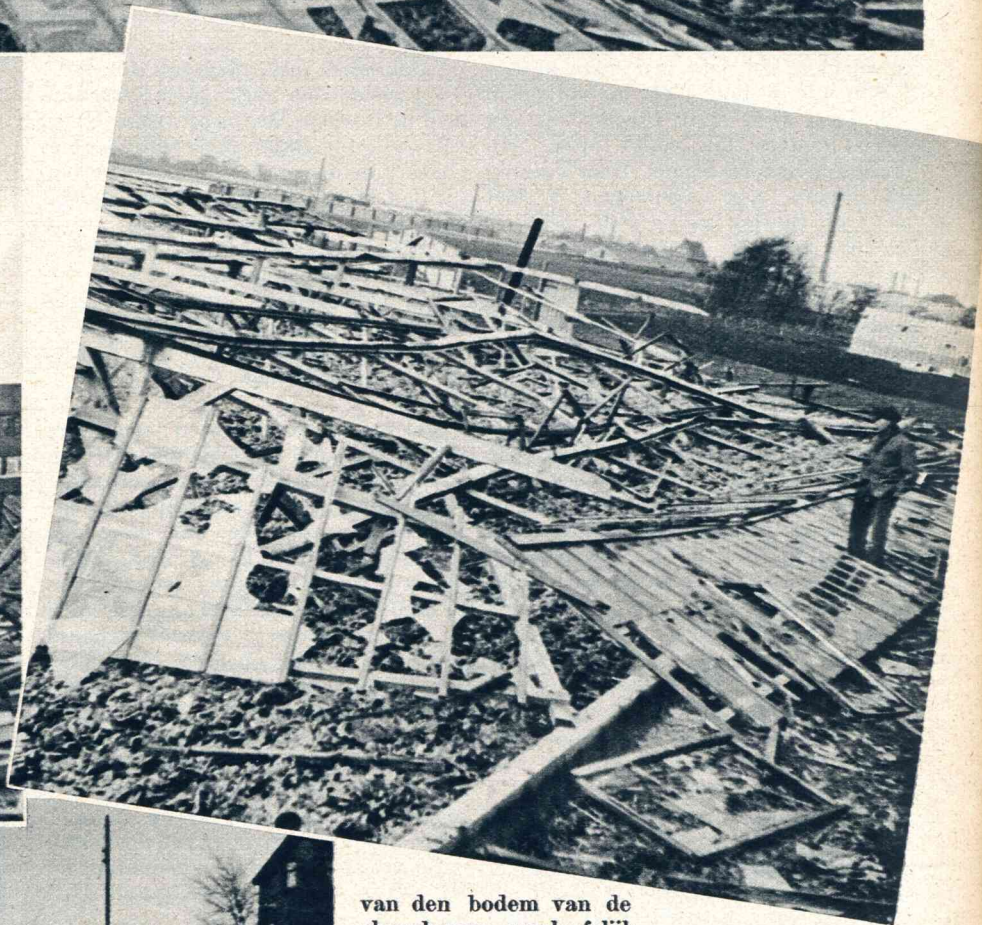
Verkrijgbaar bij alle
apothekers en
drogisten.

Dr. H. Nanning,
Den Haag, Korte Poten 7a

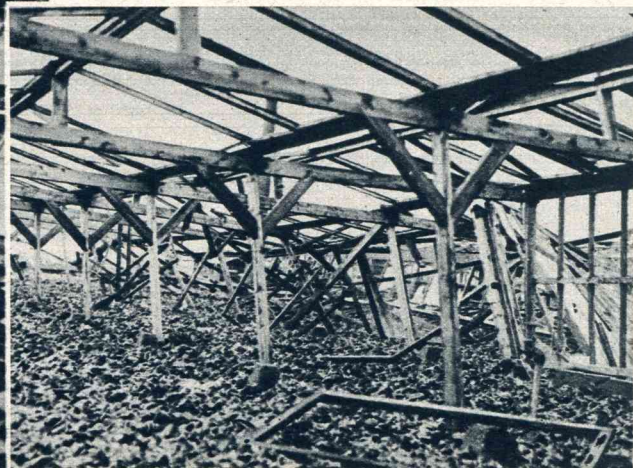
DE WINDHOOS

boven 't Westland

De plotselinge storm van Donderdagavond ging in het Westland gepaard met een korte, ongekend krachtige windhoos, die zich snel in zuid-noordelijke richting over het land verplaatste. Alleen in Quintsheul bereikte de hoos den bodem, naar de verwoesting, die daardoor dan ook werd aangericht in de glazen kassen en warenhuizen van enkele tuinders, grenst aan het ongelooflijke. Het noodweer verbrijzelde niet alleen duizenden glasruiten, maar rukte de houten ramen en opstanden van de warenhuizen uiteen, wier ijzeren goten tientallen meters ver werden weggegooid. Het is niet alleen het herstel der kassen, dat duizenden guldens zal vergen, maar minstens even groot is de schade door het verlies der jonge groenten, die, aan de buitenlucht blootgesteld, niet meer tot verdere ontwikkeling komen. En bovendien zal het reinigen

van den bodem van de glasscherven ongelooflijk langen, harden arbeid vergen. Er heerscht dan ook groote verslagenheid in het tuindersdorp en een intens medeleven met de getroffen kweekers. Hopelijk zal echter dat medeleven zich niet tot woorden beperken. Van de aangerichte verwoestingen geven onze foto's een welsprekend beeld.

Het nieuwste boek van de Kennemer Serie

MARION EN HAAR CHAUFFEUR EEN ROMAN UIT DUIZENDEN

Deze roman is zuiver een liefdesgeschiedenis. Maar geen zoute-looze! Want al beschrijft hij geleidelijk hoe twee mensen elkaar vonden, innerlijke en uiterlijke hinderpalen ten spijt, er schuilt ook een krachtig psychologisch element in, en tevens wordt er een helder inzicht geopend binnen een zeldzamen en zeer eigenaardigen levenskring.

Dit is het psychologische geval: een rijk en trotsch meisje wil tegelijk vertrouwelijke hulp genieten én nederig ontzag oogsten van een jongeman met een rustig en sterk karakter; de jongeman wil het meisje — maatschappelijk zijn meerdere — op alle mogelijke wijzen van dienst zijn, maar weigert zich te laten ringeloorren door de grillen van een verwend parvenusdochtertje.

Het meisje voert in haar hart, dat vol trots is, een zwaren strijd tegen de liefde, die zij als een vernedering ziet. Het is niet gemakkelijk dien strijd te schetsen. Maar slaagt een schrijver daarin, dan levert hij niet alleen boeiende — hij levert aangrijpende lectuur.

En nu is er een schijver, die deze hachelijke taak met verbluffend succes heeft vervuld: Max du Veuzit, een der populairste schrijvers van Frankrijk en zelfs van eenige andere volkeren. De oorspronkelijke Fransche roman beleefde — dat zegt eigenlijk al genoeg — een paar honderd drukken, tot een totaal van verscheidene honderdduizenden exemplaren.

Een zoo ontroerend verhaal, dat den lezer aangrijpt en niet meer loslaat, tot hij aan het laatste woord gekomen is, moest natuurlijk ook in onze taal verschijnen. En het is verschenen!

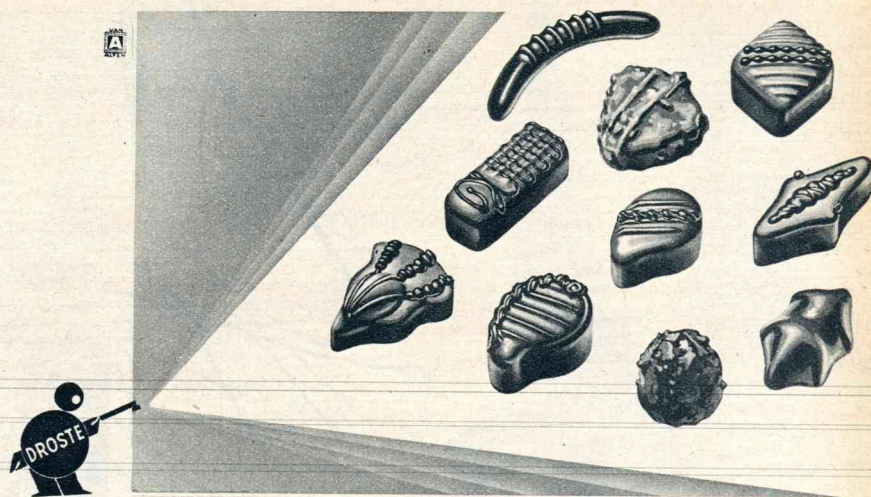
Het bekende damesweekblad *Libelle* publiceerde er een verkorte bewerking van onder den titel „Marion en haar chauffeur” en de roman boeide de lezers zoozeer, dat velen niet konden wachten op den bezorger, die hun wekelijksche nummer bracht, maar weinige uren te voren naar een kiosk gingen, om een extra-nummer te kopen.

Thans is *Marion en haar chauffeur* als boek verschenen in de Kennemer Serie.

Het is verkrijgbaar tegen den gewonen geringen prijs van 30 cent voor een ingenaaid exemplaar of f 1.— voor een gebonden exemplaar in linnen prachtband.

Bestellingen kunt u opgeven aan onze bezorgers, den boekhandel en aan ons hoofdkantoor te Haarlem, Nassaulaan 51. Franco toezending geschiedt na ontvangst van 40 ct. voor het ingenaaide en f 1.15 voor het gebonden boek. Dit bedrag kunt u toezenden per postwissel of storten op postrekening 142700 van Panorama te Haarlem.

**TALM NIET TE LANG MET UW BESTELLING, DAN
ZULT U ZEKER NIET TELEURGESTELD WORDEN**

Het is voorjaar!

Wat brengt Droste?

10 Nieuwe Droste Bonbons, in prijzen van 35 tot 45 cts. per ons. Droste's Wilgenkatjes, Tulpen en Lelietjes der Dalen; smakelijke en . . . lichte stukjes chocolade, 30 cent per ons.

Iets geheel apart zijn Droste's Likeurstaafjes (45 cent per ons); die moet U beslist eens proeven!

Droste

ALTIJD WELKOM!

**HOE IS 'T MOGELIJK!
OMA'S LAKENS ZIEN ER VEEL
WITTER UIT DAN ANNIE'S
SCHONE NACHTPONNETJE!**

Maar Radion zal toch wel te scherp zijn?

Dat is onzin! De speciale zuurstofwerking van Radion is juist extra zacht - en verwijdert het vuil volkomen.

En Radion maakt het gebruik van de schadelijke chloor geheel overbodig. Ik heb mijn meeste linnengoed al zowat negen jaar in Radion gewassen en het ziet er nog uit als nieuw.

RAD 91 - 0141

RADION WAST
WITTER

EN SPAART
UW WASGOED

Waar landt wast
gebruikt en
gevoelbaar
wasmiddel
17 1/2 ct

De scheeve toren van Pijnacker toen hij nog fier „rechtlop stond”, maar al bedenkelijk overhelde.

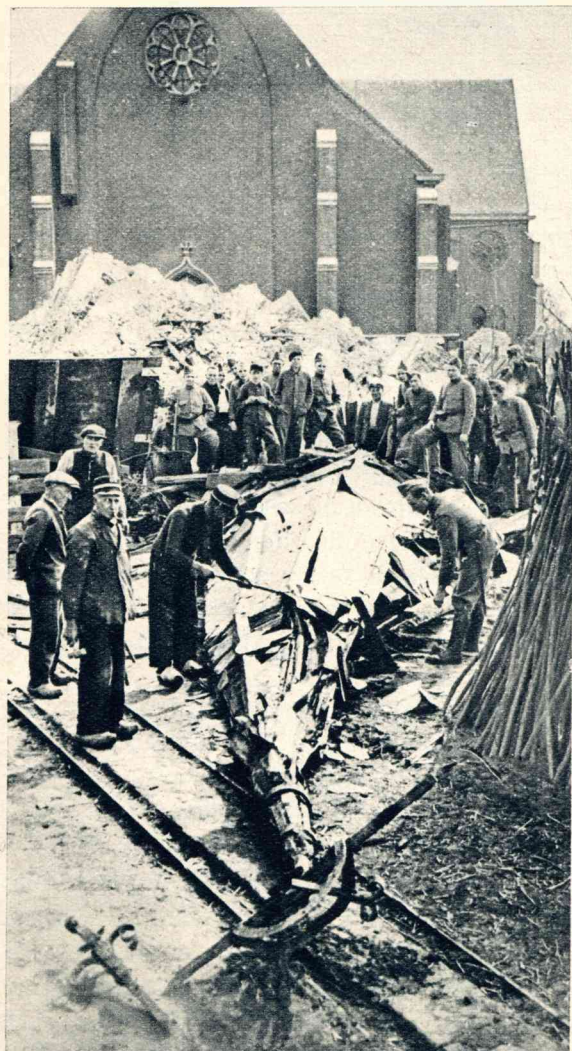
De Zuid-Hollandsche „Toren van Pisa” neergeploft

De wijzerplaat is er nog vrij goed afgekomen, doch het was een „looze” plaat, want er zat geen uurwerk achter, omdat dit in den scheeven toren toch niet goed liep.

NACHTELIJK RUMOER IN PIJNACKER

De „scheeve” toren van Pijnacker heeft het begeven: jarenlang haalde hij het kunststukje uit langzaam maar zeker uit het lood te zakken, maar aan die roekeloze neiging tot verstoring van zijn evenwicht is plotseling een einde gekomen: met geweldig geraas is de oude reus, die het overigens al langer uitgehouden had dan de kerk waar hij bijhoorde, neergestort. Een meter drieëndertig was de afwijking en elk jaar kwam er twee millimeter bij: dat mocht zoo niet doorgaan, vond men, en daarom begon men met de restauratie van de fundamenteën. Het heeft niet mogen baten: het verlangen tot eigen ondergang was bij dit eigenwijze bouwwerk sterker dan het menscheijk vernuft. Pijnacker's toren liet zich niet genezen: hij sneuvelde liever dan dat hij zich door de ijverige herstellers de wet liet voorschrijven.

De spits en het haantje van onzen „toren van Pisa” maakten de grootste buiteling en de spits werd dan ook volledig gekraakt.

De toren in stukken en brokken op het kerkplein.

JE ZIET HEM TEGENWOORDIG ALTIJD ALLEEN — EN VROEGER WAS HIJ ZO POPULAIR! Geen van zijn vrienden durft hem de oorzaak te vertellen. In elk gezelschap wordt hij gemeden en van alles buitengesloten. Natuurlijk voelt hij, dat het gedaan is met zijn populariteit en de gedachte komt bij hem op: „Zou het B.O. kunnen zijn?”

VOORKOM DAT MEN U MIJDT OM UW B.O.

Iedereen transpireert - het is een volkomen natuurlijk verschijnsel. Volgens de doktoren scheidt onze huid 1 liter vocht per dag af! Maar verwaarloosde transpiratie veroorzaakt B. O. Rexona voorkomt B.O. Het bevat speciale bestanddelen voor de gezondheid. Als het antiseptische Rexona-schuim in de poriën van de huid dringt, worden alle onzuiverheden verwijderd. Maak er een gewoonte van U dagelijks met Rexona te wassen: dan pas is U volkomen beschermd tegen B. O.

REXONA

**BESCHERMT U TEGEN
BODY ODOUR (B.O.)**

DE NACHT WAKE

Vervolg van blz. 29

Hij liet zijn hoofd voor zich op tafel vallen en begon slap te grienen.

Eindelijk kwam hij overeind en bracht hij het heele verhaal er uit, in afgebroken, huilerige stukken. Samengevat tot de hoofdzaken was het verhaal kort en treurig. De commissie van onderzoek had uitspraak gedaan. De verzekering had alle verantwoordelijkheid ontkend. Ted Grein, blijkbaar van 't begin af een schurk en een zwendelaar, had zich uit de voeten gemaakt met alle contanten, die de onderneming bezat. Joe was doodarm, geruïneerd — geen stuiver was er meer over van zijn luttele fortuintje.

„Ik had nooit uit Shereford weg moeten gaan,” jammerde hij. „Dáár zat ik goed. Ik mocht de menschen daar, en de menschen mochten mij. In Londen was ik precies een visch op 't droge... een aangekleed aapje op een stokje. En ik heb dien Grein nooit vertrouwd. Maar Lucy heeft me er toe gedwongen. Ze heeft me doodmoe gemaakt, en ze zeurde net zoo lang, tot ik 't deed, want ze wou mooie meubels hebben en kleeven en weet ik 't allemaal. Ze heeft me 't net zoo lang lastig gemaakt, tot ik met haar trouwde ook. Je weet heel goed, dat ik altijd jou heb willen hebben, en niet haar. 't Zou veel beter voor me zijn geweest, als ik haar nooit gekend had.”

„Een beetje minder als je blijft, Joe,” viel Anne hem scherp in de rede. „Ik wil niet hebben, dat je zoo over Lucy spreekt.” Ze aarzelde, en stelde toen de vraag, die zij haast niet stellen durfde. „Waar is ze nu?”

„De deur uitgelopen,” viel Joe bitter uit. „We konden 't allang niet goed met elkaar vinden. En toen dit gebeurde, hebben we echt ruzie gehad. Ze begon me van alles naar mijn hoofd te gooien, waarom ik haar een aframmeling gegeven heb.” Er kwam een sombere stilte. „Ze werkt nu weer in de verpleging.”

„Waar?”

„Ergens in Londen. Een rusthuis of zoiets.”

Anne haalde diep teleurgesteld adem. Zóó ver was het dus gekomen. Halfbewust had zij van 't begin af wel begrepen, dat 't niet goed kon gaan, met die eigenzinnigheid van Lucy en die zwakke toegeefelijkheid van Joe. Vastberaden wakte zij zichzelf op uit haar doffe verslagenheid.

„Luister eens, Joe,” zei ze op vasten toon. „'t Is heel erg, wat je me verteld hebt. Maar bij de pakken neer gaan zitten helpt niemand. Je moet je schrap zetten. Als je dat doet, zul je zien, dat 't allemaal lang zoo onoverkomelijk niet is, als je denkt. Vertel me nu eerst eens — wat wou je gaan doen?”

Hij antwoordde somber: „Een auto besturen kan ik altijd nog. De assurantie denkt er over, de zaak over te nemen — wat er dan nog van over is ten minste.” Neerslachtig zweeg hij even. „Zij zullen me wel werk willen geven, denk ik.”

„Da's een heel goed idee,” zei Anne aanstonds. „Als je laat zien, dat je iets kunt, groeit er misschien een behoorlijke betrekking van.”

Hij keek op. „Bedoel je, dat ik mijn trotschen kop maar moet buigen en als knecht in mijn eigen zaak moet blijven?”

„Waarom zou je dat níét?” Zij sprak bemoedigend, pogend, zijn zelfvertrou-

wen geleidelijk weer op peil te krijgen. „Ze zullen wát in hun schik zijn, dat ze zoo'n monteur als jij krijgen kunnen — iemand die 't practische werk zoo door en door kent.”

„Ja,” zei hij, met een opflikkering van trots. „ze zullen slecht een beteren monteur vinden dan ik.”

„Maar, Joe, dan moet je 't doen!” drong zij met vuur aan. „Laat ze eens zien, wat je kunt. En laat 't Lucy zien! Dá's de weg, om alles weer in orde te krijgen.”

Hij kwam rechtop zitten in zijn stoel, met nieuwen moed in zijn oogen.

„Zou je denken, dat ik er nog bovenop zou kunnen komen?”

„Dat weet ik wel zeker!”

Er volgde een stilte. Joe was weer heelemaal nuchter. Er kwamen weer oprecht gemeente tranen in zijn oogen, toen hij haar aankeek.

„Je bent een beste meid, Anne. Jij steekt iemand weer een riem onder het hart. Ik wist wel, dat ik op jou kon rekenen. En ik ben er van opgeknapt. Ik zal niet meer drinken. En al vind ik 't ellendig, voor die be-roerde lui op mijn knieën te vallen, ik zal 't doen. Ik zal je laten zien, dat er nog fut in me zit.”

„Da's ten minste mannentaal, Joe.”

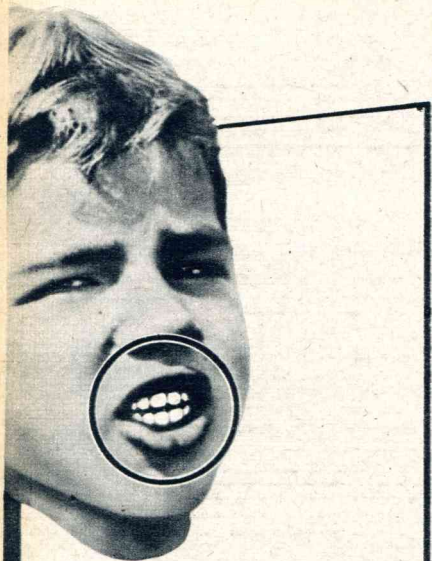
Hij stond langzaam op, gaf aan zijn schouders een kordate houding en liep met haar mee naar de buitenpoort. Daar bleef hij staan en drukte haar krachtig de hand. Hij beloofde, dat hij haar op de hoogte zou houden, dat hij aan Lucy zou schrijven, dat hij zijn uiterste best zou doen, om zich door den kwaden tijd heen te slaan. Toen draaide hij zich om en liep met vastberaden schreden de straat uit.

Anne zag zijn gestalte in het donker verdwijnen. Geen seconde had zij iets door laten stralen van den kommer, die op haar zelf zoo zwaar drukte. Maar nu overviel die haar met verdubbelde macht. Een paar minuten later, toen zij eindelijk op haar kamer kwam, vond zij een briefje, met het verzoek, of zij aanstonds bij de directrice wou komen.

Wat er verhandeld werd bij dat gesprek in den laten avond, heeft Anne nooit aan iemand verteld.

Het was een der meest kenmerkende trekken in het karakter van miss East, dat zij alleen oog had voor den practischen kant van een kwestie. Al kon zij zich, in dit geval, de toedracht der feiten vrijwel indenken, en al was zij scherpzinnig genoeg om te vermoeden, dat Anne niet de minste schuld had — van welk vermoeden zij echter niets liet blijken — toch veroordeelde en handelde zij alleen, zooals haar practisch het nuttigste leek. Zij wenschte geen publiek schandaal. En mevrouw Bowley zou zeker een publiek schandaal verwekken, als Anne niet uit het ziekenhuis verwijderd werd. Er was maar één oplossing mogelijk. Anne moest weg.

Vóór de directrice vonnis velde, ont-haalde zij Anne op een vinnige verhandeling over de onbetrouwbaarheid der mannen, en de dwaasheid der vrouwen, die zich op hen verlieten; zij maakte een paar stekelige opmerkingen over de verdorvenheid van verpleegsters, die zich bij mannen van andere vrouwen in de gunst dringen, en matigde ten slotte het geweld van den klap eenigszins, door Anne mee te deelen, dat zij ontslag zou

UW BOY?

Heeft Uw boy ook zulke mooie en sterke tanden? Zoo niet, laat hem dan geregeld poetsen met Ivorol. Dat geeft gezonde tanden, sterk als ivoor. Ivorol is zuinig en schuimt heerlijk. Ook voor Uw boy geldt:

Poets met wat goeds, poets met

IVOROL

De Nederlandsche Tandpasta

Tube 60-40 en 25 ct.

de vrouw van een Parijs' bankier in het begin van de 19e eeuw, was een gevierde schoonheid, die veel kunstenaars van haar tijd inspireerde tot grootte schepingen. Zo heeft zij o.a. als model gediend voor een buste van Beatrice. Een groot deel van haar charme werd gevormd door haar voorname, blanke teint....

Houd ook Uw teint blank en bekoorlijk door het gebruik van Vinolia Vanishing Cream, het moderne, heilzame schoonheidsmiddel. Het maakt de huid zacht en jeugdig en is door haar extra fijne emulgering een uitstekende onderlaag voor poeder.

Vinolia Cold Cream, de ideale nacht-cream, voedt Uw huid, terwijl U slaapt!

Vinolia

VANISHING CREAM — COLD CREAM

Tubenvanaf 35 ct. Luxe potten vanaf 45 ct.

VC.103-047

Verwijder overtollig VET

WEX

maakt

Slanker

en

Slanker

en

Slanker

— geleidelijk aan en op zoo prettigitwijze.... Neem toch óók WEX. Het doet U zoo goed. Want WEX verwijdert niet alleen ongemerkt alle schadelijk, overtollig vet, maar de verkwikkende werking van dit mousserend druivenzout deelt zich ook mede aan Uw heele gestel. Vermoeiende oefeningen zijn bij een regelmatig gebruik van WEX niet meer noodig; lastigen het lichaam ondermijnend dieet kan dan gerust achterwege blijven. — Integendeel, ge kunt alles nemen, waar ge trek in hebt, want Uw WEX — iederen morgen bij het opstaan — zorgt voor het goede evenwicht. — WEX is bovendien zoo'n prettig middel. 't Smaakt heerlijk frisch en dat maakt dat halve glas mousserend druivenzout iederen morgen tot een steeds weerkerend genot.

Wex is verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten in handige, apart verpakte hoeveelheden: eendoo van 6 stuks 40 ct., groote flesch voor fl 1.20.

WEX

MOUSSEEREND
DRUIVENZOUT

mogen nemen, in plaats van met schande weggestuurd te worden, mits zij zich verplichtte tot geheimhouding.

Er viel tegen dat alles weinig in te brengen. Anne begreep wel, dat zij het veld zou moeten ruimen. Den volgenden morgen raakte Hepperton in opschudding door het verbazingwekkende nieuws, dat zuster Lee ontslag had genomen en over een maand vertrekken zou.

Anne werd bestormd met nieuwsgierige vragen. Maar ze zei niets. Zelfs tegenover Nora en Glennie kon ze haar hart niet uitspreken. Er kwam gedruktheid over het vrolijke driel. Volgens de algemeen bewering ging Anne weg om familiaredenen. Maar de twee vriendinnen vonden die verklaring onvoldoende.

Anne liep half wezenloos en diep ongelukkig rond. Voor de tweede maal trof haar een ramp, die haar carrière verstoorde, zonder dat zij er zelf schuld aan had. Eenigen tijd hield zij vast aan de hoop, dat Bowley met de waarheid voor den dag zou komen. Maar de gemoeidelijke Matt kon bijwijlen verachtelijk laf zijn. De schrik zat er bij hem in, en hij meende zichzelf het best te kunnen helpen, door zijn mond te houden. Het duurde niet lang, of Anne's laatste hoop stierf.

Dr. Prescott kreeg zij een heele week na het noodlottige voorval niet te zien. Een keer liep hij haar in de gang voorbij, of zij lucht was.

Den volgenden Woensdag echter moest zij assisteren in zijn operatiekamer. Na de operatie kon de ontmoeting, waar zij zoo tegen opzag, niet uitblijven. Toen zij hem in het zijvertrek, waar hij zich waschte, uit zijn witte jas hielp, zei hij, zonder haar aan te kijken, met die koelheid van stem, waardoor hij zich zoo onderscheidde:

„Als ik goed gehoord heb, gaat u zich verplaatsen naar andere sferen.”

Haar heele wezen kromp terug voor dien toon. Zij deed haar best, even ongevoelig te praten.

„Dat is zoo, meneer.”

„Waar gaat u heen?”

„Ik denk naar Londen. Mijn zuster, ziet u... om familiaredenen...”

Zij hakkelde en zweeg, met neergeslagen oogen.

In zijn stilzwijgen lag een wereld van spot. Hij nam den handdoek aan, dien ze hem toestak, en begon zijn handen af te drogen, vinger voor vinger met nauwlettende aandacht bekijkend. Toen, als een echte chirurg, drong hij recht tot het hart van haar ellende door.

Hij zei ijsig:

„Met de verhaaltjes van mevrouw Bowley heb ik niets te maken. Maar ik moet u wél bedanken, geloof ik, voor uw bemoeienis met mijn zaken.”

Zij zette de tanden op elkaar, ondraaglijk diep gekwetst door die toespeling op haar ongelukke, haar jammerlijke poging, om Bowley's steun voor zijn kliniek te winnen.

Onbarmhartig sprak hij verder.

„Uw belangstelling is natuurlijk vleient. Maar u moet goed begrijpen, dat ik niet wil, dat iemand zich met mijn zaken bemoeit. Allerminst een verpleegster.”

„t Spijt me...” fluisterde zij.

„Dat zal wel,” antwoordde hij met even koude en bijtende ironie. „Maar t kan u nooit erger spijten dan mij. Uw smaak voor dramatisch effect heeft voor goed alle kansen bedorven, die ik mis-

schien had, om mijn kliniek hier in Manchester te vestigen. Daarom ben ik u dankbaar voor een heel aardig stukje dwarsboomerij.”

Zij kon niets zeggen. Zij drong haar tranen terug, en kon alleen maar haar hoofd buigen. Het bleef stil.

Hij keek haar nog steeds niet aan. Eindelijk besloot hij:

„Ik weet niet, wat u voor plannen hebt. En ik wil t niet weten ook. Maar ik heb zoo'n idee, dat u niet makkelijk een geschikte positie zult vinden, nu u op zoo'n manier uit Hepperton weggaat. Nu lijkt t me niet eerlijk, dat u in t geheel geen vruchten zoudt plukken van de goede diensten, die u hier als verpleegster inderdaad bewezen hebt. Als u dezen brief aan de directrice van het Trafalgar-ziekenhuis in Londen brengt, zal zij u de noodige hulp geven. t Beste, zuster Lee.”

Hulpeloos nam zij de ongesloten enveloppe aan, die hij haar toereikte. Hij bood haar geen hand. Zij wist niet, wat zij nog zou moeten zeggen. Langzaam keerde zij zich om, en verliet met een martelend gevoel van vernietiging het vertrek.

Toen zij onderweg was naar zaal C hield de zuster van de operatiezaal haar staande.

„Wat is er, Lee?” Er klonk in de vraag van zuster Carr een begrijpelijke, maar niet kwaad gemeende nieuwsgierigheid. „Heeft Prescott je den mantel uitgeveegd?”

Anne schudde haar hoofd.

„O,” zei de zuster. „Je ziet er anders wel naar uit! Hij had in ieder geval t land vanmiddag. En dat verwondert me eigenlijk niets. Hij mag zeggen wat hij wil, hij zal t toch vast niet prettig vinden om weg te gaan.”

„Weggaan?” riep Anne verschrikt.

„Wist je t niet? Ik weet t al een paar uren. Prescott en Sinclair hadden t er over, voor ze aan t opereeren gingen. Bowley heeft definitief geweigerd t geld te geven. „Ik ben dat gemier en die tegenwerking beu,” zei Prescott tegen Sinclair. „Er komt hier toch niets van terecht, al wacht ik tot ik honderd ben. Ik zal t maar eens ergens anders probeeren.”

Anne stond zuster Carr dof aan te staren. Ten volle begrijpend, welk motief er school achter Prescott's besluit, zijn werkring in Manchester op te geven, kon zij nog niet. Maar vaag, intuïtief zag zij, dat haar misplaatste bemoeienis althans gedeeltelijk aansprakelijk was voor dat besluit. Zonder iets te zeggen, wendde zij zich af en blindelings liep zij weg.

Op zaal C teruggekomen zocht zij eenzaamheid in het zaalkeukentje, en daar viel haar oog op den brief, dien hij haar had meegegeven. Onwillekeurig begon zij hem te lezen. Het was een prachtig getuigschrift, waarin zij werd aanbevolen voor de plaats van verpleegster, die juist in het Trafalgar-ziekenhuis te Londen vacant was.

Anne kon haar afgepijnde gevoeligheden niet langer beheerschen. Met een gevoel, dat haar leven uiteengerafeld en in een onherstelbare verwarring gewikkeld was, liet zij zich met haar hoofd op het tafeltje vallen en snikte, alsof haar hart brak.

Wordt vervolgd

Zij passen op de hierbij afgebeelde modellen

vormen onder de scheermesjes een klasse op zichzelf. De prijs is verrassend laag, terwijl de kwaliteit en vooral de duurzaamheid, onder de verbruikers alom wordt geroemd.

Koop ook eens zoo'n pakje en probeer ze zelf! Overal verkrijgbaar.

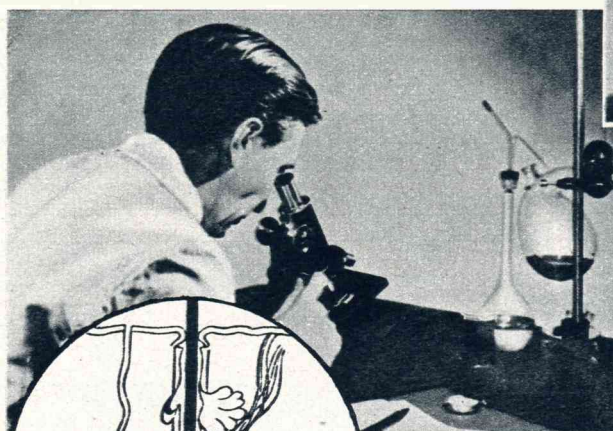

Professor Polland over

ROOS

Prof. Dr. Polland, de bekende dermatoloog en hoogleeraar, heeft een speciale studie gemaakt van roos, haaruitval en kaalheid en zegt: „Roos is het eerste symptoom van een gebrek aan haarvoeding. Deze toestand leidt tot haaruitval en eindigt met kaalheid. Ik schrijf in zulke gevallen steeds Silvikrin voor - omdat het de natuurlijke voeding is voor de haarvormende weefsels en de haarwortels.”

Onder den microscoop gezien

Een gedeelte van de menselijke hoofdhuid, waarop duidelijk het bolletje van het haar, de z.g. wortel, te zien is, die met het haar uitvalt. De werkelijke wortel is het wezelachtige weefsel onderaan, dat blijft altijd in de hoofdhuid en wordt door Silvikrin gevoed.

De tijd van experimenten en van onwetenschappelijke middelen tegen roos en haaruitval is voorbij. De onderzoekingen van befaamde geleerden, zoals Dr. Weidner, Prof. Pohl-Pincus en Prof. Zuntz, hebben bevestigd, dat haarverlies kan worden voorkomen.

Roos, haaruitval en kaalheid ontstaan, omdat de bloedsomloop de haarwortels niet meer voorziet van de 14 organische substanties, welke onmisbaar zijn voor den gezonden groei van het haar.

Deze belangrijke ontdekking werd gedaan door Dr. Weidner, den bekenden bio-chemicus. Dr. Weidner vond tevens, dat de gezonde toestand alleen kan worden hersteld, wanneer de uitgeputte haarwortels worden gevoed met Silvikrin, dat de veertien organische substanties in dezelfde verhouding bevat, zooals ze in ons lichaam aanwezig zijn, althans moeten zijn. Hieraan dankt Silvikrin het groote succes bij roos, haaruitval en bij den groei van nieuw haar.

Wat mankeert Uw haar? Lees de toelichting en koop nog beden het preparaat voor Uw geval.

WAT U NOODIG HEEFT:

SILVIKRIN LOTION

Voor de dagelijkse verzorging van Uw haar, om U tegen roos en haaruitval te beschermen, de hoofdhuid gezond en het haar mooi en glanzend te houden. Wanneer Uw haar normaal groeit, dan zal het regelmatige gebruik van Silvikrin Lotion zijn gezondheid bestendigen. Flacon . . . f 1.25 en f 2.25.

NEO SILVIKRIN

De geconcentreerde natuurlijke haarvoeding bij hardnekkige roos, hevigen haaruitval, dun haar, kale plekken en dreigende kaalheid. Flacon voor een maand f 3.60. In alle goede zaken verkrijgbaar.

ROOS WAS BEZIG MIJN HAAR TE DOODEN.

Deze enthousiaste brief is van iemand, die aan bevestigde roos leed en op het punt stond, zijn haar te verliezen:

Mijne Heeren.

Jarenlang leed ik aan haaruitval en roos. Ik probeerde van alles, doch niets hielp en ik was ten einde raad, toen een specialist mij Silvikrin aanbeval. Een flacon deed de roos voor goed verdwijnen en den haaruitval ophouden. Mijn photolaest Usien, hoe dik mijn haar thans is, dank zij Silvikrin.

w. g. R. Duyn.

Haren groeien door **Silvikrin**

R-78-L

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, Singel 263. Telefoon Interc. 33170, Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540, Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95, Tel. Interc. 111666, Giro nr. 43141. UTRECHT, Bilstraat 142. Telefoon Interc. 13473, Giro nr. 149997. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 286. Giro nr. 129730. MAASTRICHT, Stationsstraat 20, Telefoon Interc. 3831. Giro nr. 124690. VISSINGEN, Badhuisstraat 5, Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Als een adelaar beweegt zich de door menschenhanden gebouwde vliegmachine, een Amerikaansch verkeersvliegtuig van het nieuwste type, boven de straten van de Californische kuststad San Diego, die, als met een liniaal getrokken, zich uitstrekken naar alle windstreken. Scherp teekenen de huizenblokken zich af, vanuit de lucht gezien rechthoeken van bijna gelijke grootte en hoogte. Slechts hier en daar steekt een wolkenkrabber het hoofd boven zijn omgeving uit en domineert met zijn verdiepingenreeks de lagere gebouwen aan zijn voeten. Over 't geheel misschien minder schilderachtig dan de indrukwekkende natuurmonumenten op deze bladzijde, maar getuigend van het vernuft van den menschelijken geest, die de aarde op zijn manier met bouwsels bedekt en het luchtruim op zijn manier beheerscht, gedragen op de vleugelen der techniek.

AMERIKA:

*The land of
the free and
the home of
the brave*

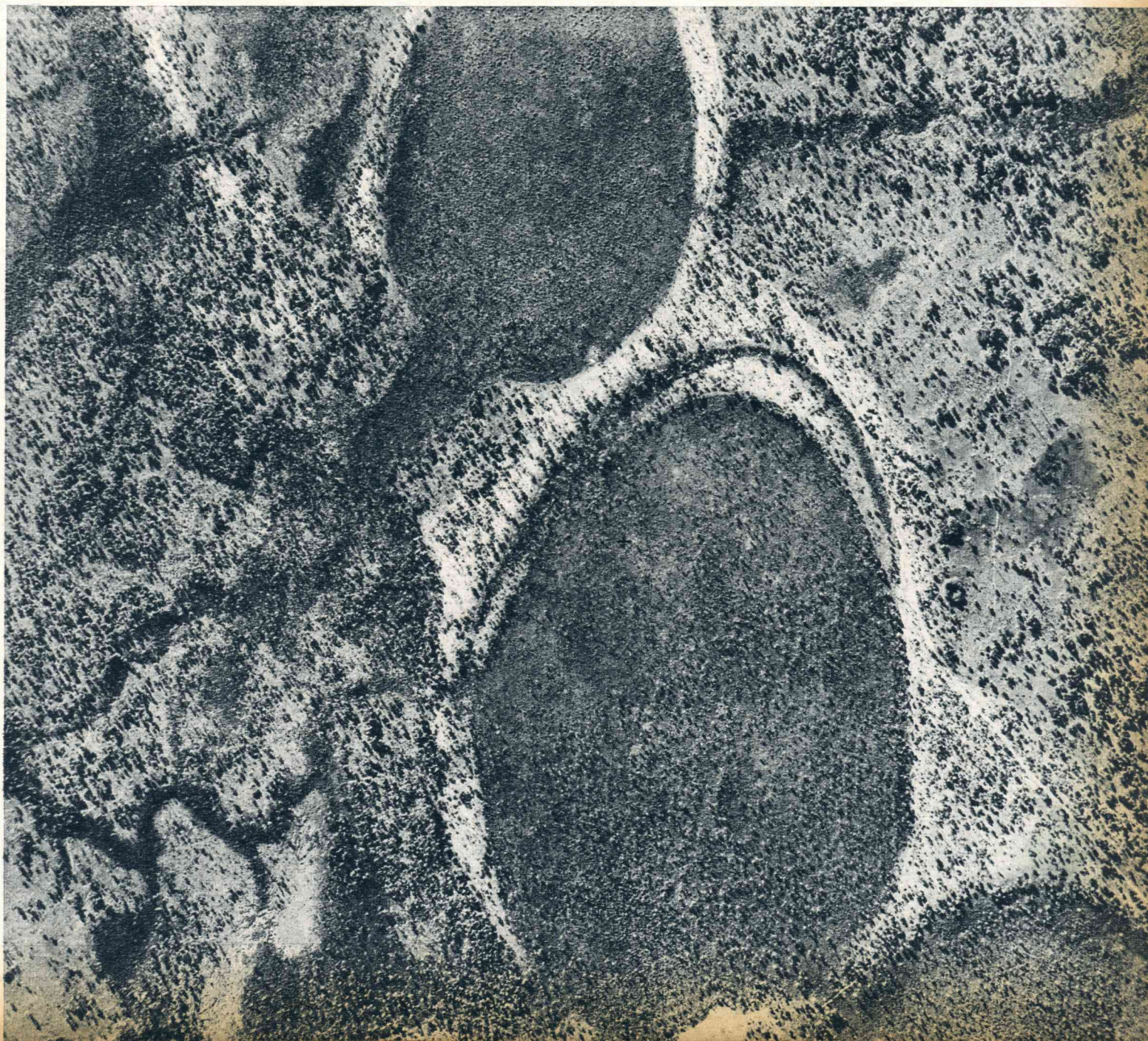
De laatste strophe
van „De met ster-
ren bezaaide vlag”:
Het land van de vrij-
en en de bakermat
van de dapperen.

Men heeft indertijd in de dagbladen kunnen lezen hoe ten gevolge van de ook in Amerika met uiterste strengheid heerschende vorst zelfs de wateren van de Niagara-watervallen bevroren onder den killen adem van koning Winter. Wanneer men ziet, hoe deze ontzagwekkende cataracten, welke zich bij normaal weer met woest geweld een weg banen over den rotsenrand, plotseling in boeien van ijs kunnen worden geslagen, beseft men eerst goed de enorme macht van deze andere natuurkracht, die alles lamlegt of doodt. Hier de schuimende en kokende watermassa's, gezien tegen de zwaarbewolkte lucht van den Amerikaanschen hemel.

Achtenveertighonderd meters hoog is deze berggrens uit den staat Washington in Amerika, de hoogste top van de Cascades Mountains. Tot in 1924 droeg deze bergtop en het hiernaar genoemde natuurpark den naam Rainier. Maar dat was de naam door de Engelschen gekozen ter herinnering aan een van hun admirals. Het Amerikaansche Congres besloot dezen te veranderen in den naam Tacoma, ontleend aan een der Indiaansche stammen, welke deze streken bewoonden. Het is een der schilderachtigste gebieden, welke de toerist zich kan denken. Zooals men ook op onze foto duidelijk gewaar wordt, is de toegang tot de ijsgletschers, welke van de toppen dalen, vrij gemakkelijk. Van de plaats, waar deze vacatiegangers staan, in de buurt van Sunrise Lodge, tegen de oostzijde gelegen, heeft men een schitterend vergezicht op het bergmassief.

In den zwaren meteorietsteen, door Robert Peary van zijn Noord-Groenland-expeditie meegebracht, bezitten de Vereenigde Staten den grootsten ijzerklomp, welke ooit de aarde vanuit den hemel bereikte. Als een ander legaat van een der in den wereldbaaierd weggeslingerde hemellichamen, wijst men op Amerikaanschen grond met trots op een aantal kraters, die het resultaat zouden zijn van den inslag van enorme meteorietstenen, die zich tientallen meters diep in den rotsigen grond zouden hebben geboord, de aardkorst bedekkend met zware litteekens, welke, van groote hoogte gezien, bijzonder opvallend in het landschap gemarkeerd staan. De groote kringen, op onze foto zichtbaar, liggen in de omgeving van den Mount Carolina, en duiden op een van die machtige natuurgebeurtenissen, welke veelal met een totale vernieling der geheele omgevinggepaardgingen.

BUITENGEWOON EERLIJKE KEREL

Vervolg van blz. 15

iedereen getuigen, dat ik mijn woord houd."

Enfin, ik vond 't nogal mallepraat van Voetje Samuels — misschien had ie een tik van den molen te pakken, dacht ik, dat komt méér voor bij platvisschen. Dus ik trok me maar niets meer van 'm aan. Maar 's Maandagsmiddags, net tegen vieren, was ik bij Mindy, en wie komt er binnen met een hand vol geld, en z'n Zondagsche gezicht? Voetje.

Hersens zat er ook, aan de tafel waar ie altijd zit, met z'n gezicht naar de deur, zóó, dat ie precies kan zien wie d'r binnenkomt, zonder dat ze hem 't eerste zien, want er zijn heel wat lui in de stad, die Hersens graag 't eerste zien, alsze ergens komen, waar hij zit. Voetje kwam naar de tafel toe en legde een briefje van honderd voor Hersens neer en een tientje er naast, en Hersens keek naar de klok en lachte even en zei:

„Okay, Voetje, je bent op tijd."

't Komt heel zelden voor, dat Hersens ergens om licht, maar later hoorde ik, dat hij tweehonderd piek won van Manny Mandelstone, want die had gewed, dat Voetje niet op tijd zou betalen, dus daár lachte Hersens om.

„Wat ik zeggen wou, Voetje," zei Hersens, „er is vandaag een dokter bij me geweest om te informeren, of je een man van je woord was, en tot mijn genoegen kon ik hem zeggen, dat je honderd procent bent. Ik heb je m'n okay gegeven, omdat ik weet, dat je altijd doet wat je belooft. Ben je ziek of zoo?"

„Nee," zei Voetje, „heelemaal niet. Ik had alleen 'n klein handeltje met dien knaap. Merci voor je okay."

Toen kwam hij naar de tafel toe waar ik zat, en ik zag, dat hij nog meer duiten in zijn handen had. Ik was natuurlijk nieuwsgierig waar ie z'n slag had geslagen, en eindelijk kwam 't er uit.

„Ik heb dat plannetje uitgevoerd waar ik 't gisteren over had," zei Voetje. „Ik heb mijn body verkocht aan een dokter, een zekeren Bodker, maar ik heb er geen mille voor gekregen, zooals ik dacht. Lijken schijnen op 't moment niet zoo veel waard te zijn, want er komen er nogal aan de markt, maar Bodker heeft m'n vierhonderd piek gegeven, en 'n levertijd van dertig dagen.

Ik heb nooit geweten, dat 't zoo'n toer was, om je aan de snijkamer te verkopen," zei Voetje. „Drie dokters riepen er smerissen bij, toen ik mijn handeltje voorstelde, ze dachten dat ik getikt was, maar die Bodker is een geschikt kereltje, hij wou graag zaken met me doen, vooral toen ik Hersens als referentie opgaf. Dokter Bodker heeft al jaren gezocht naar een hoofd met zoo'n vorm als 't mijne, zegt hij, want hij schijnt extr-atuk te zijn op hoofden. Maar," zei Voetje, „ik moet een andere manier zien te bedenken om me van kant te maken dan 't raam uitspringen, zooals ik van plan was, want dokter Bodker wil mijn hoofd gaaf houden."

„Ik kan niet anders zeggen of ik vind 't stuitend," zei ik, „en 't is tegen de wet ook. Wéét Hersens, dat je je aan de snijkamer verkoopt?"

„Nee," zei Voetje. „Dokter Bodker heeft hem alleen door de telefoon gevraagd, of ik een man van mijn woord was: hij heeft 'm niet verteld, waar hij 't voor vroeg — hij was al tevreden, toen Hersens ja zei. Nu ga ik mijn hospita betalen, en nog 'n paar postjes vereffen hier en daar, en eens flink eten, tot 't tijd is om deze booze wereld te verlaten."

Maar Voetje Samuels is niet direct zijn hospita gaan betalen, schijnt 't. Hij ging naar de dobbelent van Johnny Crackow. Daar kun je niet hooger zetten dan 500 dollar, dus de echte brammen komen er nooit, maar in 't kleine werk gaat er heel wat om. En toen Voetje daar binnen kwam stappen, was Lange Nig net bezig vier te gooien met de steenen, en vier is altijd een harde noot voor Langen Nig om te kraken — voor iedereen trouwens.

Dus Voetje Samuels bleef een tijdje kijken, terwijl Lange Nig vier probeerde te gooien, en een zekere Witje wou twee tegen één wedden om een briefje van honderd, dat Lange Nig zijn vier zou maken; wel een bewijs, dat ie meer vertrouwen in Langen Nig had, dan ik ooit zou hebben. Voetje sjoerde natuurlijk zóó twee briefjes van honderd naar buiten, wat zou je anders, als je twee briefjes van honderd bij je had; dus hij verwerdte tweehonderd, tegen Witje honderd, dat Lange Nig geen vier zou maken. En Lange Nig gooide zeven, dus Voetje won.

Enfin, om kort te gaan, Voetje bleef een tijdje met allerlei lui wedden, dat andere lui geen vier zouden gooien, of wat ze anders probeerden te maken met hun twee steenen, en voor iemand er goed erg in kreeg, had Voetje Samuels zes mille in de wacht gesleept, en wou er geen mensch meer dobbelen. Ik trof hem den volgenden avond in den Rommelpot, en Hortense was bij 'm; die liet zich rondzeulen op Voetje z'n voeten, en een blinde kon zien, dat ze minstens drie diamanten armbanden méér aanhad dan den vorigen keer.

Een paar avonden later hoorde ik, dat Voetje Krommen George McCormack in had gemaakt, da's een groote piet uit Los Angeles: Voetje had achttien mille van 'm verdiend met 'n kaartspelletje, dat laagneer heet, en nu moet je weten dat Voetje Samuels net zooveel kans had om zoo iemand als Krommen George af te drogen met laagneer, als ik om Jack Dempsey te kloppen. Maar als iemand eenmaal z'n mazzeltijd heeft met gokken, is er den eersten tijd geen houden meer aan, en zoo ging 't met Voetje ook. Iederen avond hoorde je, dat ie 'n hand geld had binnengehaald met 't een of ander.

Op een ochtend kwam hij bij Mindy, en ik ging natuurlijk dadelijk naar zijn tafel, want Voetje zat toen goed in z'n geld en was dus iemand, waar je zonder zorg mee om kon gaan. Ik wou hem net vragen, hoe 't met hem ging, al wist ik wel dat 't best ging, toen er een echte woesteling van een ouden heer binnenkwam, met zijn heele gezicht vol grijze baarden en snorren die alle kanten op stonden, en met een paar oogen, die zoo wild mogelijk tuschen al dat haar vandaan kwamen gluren. Voetje werd bleek, toen hij den man zag, maar hij knikte tegen 'm, en de woesteling knikte terug en ging weer weg.

„Wie is toch die knaap?" vroeg ik Voetje. „Hij stond hier gisterenmorgen ook al rond te loeren, en iedereen werd er zenuwachtig van, want geen mensch wist, wie 't was en wat ie wou."

„'t Is dokter Bodker," zei Voetje. „Hij snort me om te zien, of ik nog in stad ben. Alles bij mekaar zit ik er leelijk tuschen."

„Jij! Waarom?" vroeg ik. „Je hebt lood zat, en je kunt er nog haast veer-

Niets is eenvoudiger

dan het filmen met

Agfa Movex 8

f 98.-

de ideale snellaad-camera!

tien dagen van profiteeren, vóór die dokter de hypotheek opzegt."

"Weet ik," zei Voetje diep treurig. "Maar nu ik dat lood heb, lijkt 't leven me niet meer zoo onuitstaanbaar als eerst, en heb ik leelijk spijt, dat ik dat zaakje met dien dokter af heb gesloten. Vooral," zei Voetje, "met 't oog op Hortense."

"Wat is er dan met Hortense?" vroeg ik.

"Ik geloof, dat ze van me is begonnen te houden, sinds ik méér diamanten armbanden voor haar kan koopen dan die andere knaap," zei Voetje. "Als ik dat eene niet boven m'n hoofd had hangen, vroeg ik haar ten huwelijk, en misschien deed ze 't wel ook."

"Nou," zei ik, "ga dan naar dokter Snorremans toe en betaal hem zijn duiten terug, en zeg dat je van die snijkamer afziet — al zou je natuurlijk al dat lood niet hebben, als hij je body niet eerst gekocht had."

"Ik ben bij 'm geweest," zei Voetje, en ik zag, dat hij dikke tranen in zijn oogen had. "maar hij wou 't zaakje niet ongedaan maken, zei hij. 't Geld pakt hij niet aan, zegt hij; mijn body wil hij hebben, omdat ik zoo'n raar gevormd hoofd heb. Ik heb hem viermaal zooveel geboden als hij me betaald had, maar hij pakt 't niet aan. Mijn body moet stipt den eersten Maart afgeleverd worden, zegt hij."

"Weet Hortense van die afspraak?" vroeg ik.

"Hortense? Welnee!" zei Voetje. "En ik vertel 't haar ook nooit, want dan denkt ze dat ik gek ben, en ze houdt niet van gekken. Ze heeft juist bezwaar tegen dien anderen knaap, waar ze diamanten armbanden van krijgt, omdat ze vindt, dat ie een beetje getikt is, en als ze nou denkt, dat ik ook getikt ben, heb je kans, dat ze me de bons geeft."

Ik zag natuurlijk wel in, dat 't een toestand was, maar wat er aan te doen was, wist ik niet. Ik legde 't geval den volgenden dag aan een vriend van me voor, die advocaat is, en die geloofde niet, dat de transactie door 't gerecht erkend zou worden, zei hij, maar ik wist zóó wel, dat Voetje Samuels er toch geen rechtszaak van zou maken, want den vorigen keer, dat Voetje bij 't gerecht was geweest, hadden ze hem als hoofdgetuige tien dagen vastgehouden.

Voetje kon vluchten, zei de advocaat; maar ik voor mij vond dat heelemaal niet eerlijk: Hersens had notabene voor 'm ingestaan bij dokter Bodker, en trouwens, ik geloofde nooit dat Voetje de beenen zou nemen, zoolang Hortense er nog was. Eén haartje van haar hoofd was bij Voetje Samuels sterker dan de heele Atlantische kabel.

Er ging een week voorbij, en ik kreeg Voetje haast niet te zien, maar ik hoorde, dat hij alle dobbel tafels en kaart tafels afschimde en massa's won, en dat hij veel uitging met Hortense, die eindelijk zoo goed in d'r armbanden zat, dat ze geen streepje plaats op haar armen meer over had.

Toen verliep er weer een week, en toevallig stond ik bij Mindy voor de deur om een uur of half vijf, en dacht ik er over, dat Voetje z'n tijd zoowat om was, en hoe hij 't redden zou met dokter Bodker, toen ik opeens een herrie als een oordeel verderop langs Broadway hoorde, en wat zie ik? Voetje Samuels holt zoo hard, dat hij taxi's die vijfendertig mijl per uur rijden voorbijkijst, alsof ze stilstonden. Geen mensch

zou ten minste zeggen: „wat loopt die langzaam!"

Er is geen verkeerslicht en haast geen verkeer ook op dat uur van den nacht, en Voetje vloog me in een ontzettende vaart voorbij. En een meter of twintig achter hem draafde een oude heer met grijze baarden, en dat was niemand anders dan dokter Bodker. En wat meer zegt, hij had een groot lang mes in zijn eene hand, en hij iederen sprong probeerde hij, of hij bij Voetje kon komen met dat mes.

Enfin, ik vond 't nogal een eigenaardig schouwspel, dus ik ging er achteraan om te kijken wat 't werd, want ik snapte zóó, dat dokter Bodker probeerde, Voetje z'n body zelf te innen. Maar ik ben geen erge hardlooper, dus in een minimum van tijd was ik ze kwijt — ik kon ze alleen nog maar op 't gehoor af volgen, want die schoenen van Voetje klepperden van je welste.

Ze sloegen de Vierenvijftigste straat oost in, en toen ik eindelijk aan den hoek kwam, zag ik een oploepje halverwege de straat voor den Rommelpot, en ik begreep al, dat die oploop iets met Voetje en dokter Bodker te maken had, vóór ik bij de deur kwam; toen zag ik, dat Voetje naar binnen ging, terwijl de dokter stond te klassineeren met Soldaat Sweeney, den portier, want in 't voorbijgaan had Voetje tegen den Soldaat gezegd, dat ie dien ouden heer, die hem achterna zat, er niet in moest laten. En de Soldaat was een goeie vriend van Voetje, dus die hield den dokter vast.

Enfin, Hortense zat in den Rommelpot op Voetje te wachten, schijnt 't, en ze keek er natuurlijk niet zuinig van op, dat Voetje zoo buiten adem binnenkwam; iedereen trouwens, ook Henri, de ober, die me later verteld heeft, wat er binnen voorviel, want ik stond buiten, zie je.

"Een gek zit me achterna met een slagersmes," zei Voetje tegen Hortense. "Als hij binnenkomt ben ik voor de poes. Hij staat aan de deur om te probeeren, of hij er in kan komen."

Nu moet ik één ding voor Hortense zeggen: durven doet ze genoeg, maar je kunt van een dochter van Skush O'Brien natuurlijk ook niet anders verwachten. Méér lef dan Skush kan geen mensch hebben. Henri, de ober, vertelde me, dat Hortense heelemaal niet zenuwachtig werd — ze zei alleen, dat ze dien gek wel even zien wou, die Voetje achterna zat.

De Rommelpot is boven een garage, en het keukenraam kijkt in de Vierenvijftigste straat uit, en terwijl dokter Bodker met Soldaat Sweeney stond te smoezen hoorde ik een raam opendoen, en wie keek er naar buiten? Hortense. Ze sloeg één blik naar beneden en toen trok ze gauw haar hoofd naar binnen en Henri heeft me later verteld dat ze riep:

"Hé, Voetje! Da's diezelfde gekke oude vent, die me al die armbanden stuurt, en die met me wil trouwen."

"En daar verkoop ik mijn body aan!" zei Voetje, en toen vertelde hij Hortense de heele geschiedenis.

"Ik deed 't alleen voor jou, Horty," zei Voetje, maar dat loog hij natuurlijk, want hij was 't begonnen om Hersens. "Ik hou van je, en ik wou alleen een beetje geld hebben, om je een paar prettige weken te bezorgen, vóór ik dood ga."

Vervolg op blz. 43

BERICHT. Het voorjaarsnummer van Panorama is met 8 pagina's uitgebreid tot een totaal van 48, exclusief „De Humorist" en „Sjors".

Mevr. H. E. schreef:

"Een maand of 15 geleden verging ik van de Rheumatische pijnen in de armen, rug en beenen. — De pijnen in mijn ledematen waren ondragelijk, zoodra ik in bed lag en wat begon door te warmen. Vooral in mijn armen waren de pijnen ondragelijk. Tot ik bedacht, dat ik zooveel over Kruschen las. — Ik begon er óók mee en ik ben nu zoo blij U te kunnen zeggen, dat de pijnen al een jaar zijn weggebleven".

Geen wonder, dat Kruschen's weldadige werking zich dan al gauw demonstreert, en de pijnen allengs verminderen. Als Rheumatische pijnen U plagen en een steeds weerkerende zorg zijn voor Uzelf en Uw gezin, begin dan liever vandaag dan morgen met Kruschen Salts. Het kan niet missen, het moet U goed doen....

KRUSCHEN SALTS

Verkrijgbaar bij apoth. en drog. à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 (extra groot pak). Fabr.: E. Griffiths Hughes Ltd., Manchester (Engeland). Opgericht 1756.

Lux is het volkomen veilige wasmiddel voor het wassen van wollen dekens, daar het dadelijk oplost, zelfs in koud water. Lux geeft een weelde van zacht reinigend schuim, dat al het vuil verwijdt op een volkomen veilige manier. Met Lux voorkomt U, dat er onopgeloste zeepdeeltjes in het goed achterblijven, die de dekens stug maken, doen krimpen en verkleuren.

En weet U wel, dat nieuwe dekens op het ogenblik heel veel geld kosten?

Zorg dus, dat Uw kostbare wollen dekens niet onnodig slijten door het gebruik van verkeerde wasmiddelen. Lux is veilig en goedkoop, want het gewone pak kost maar 12½ ct. en het reuzenpak, dat bijzonder voordelig is, slechts 25 ct.

*** LUX WASVOORSCHRIFT**

Maak een lauwe Lux-sop in een flinke teil. Doe de deken hierin en haal deze voorzichtig heen en weer in het sop. Niet te lang in het sop laten staan. Daarna ruim spoelen in water van dezelfde temperatuur als het waswater. Dan met koud water, waaraan wat azijn is toegevoegd, zorgvuldig naspoelen. Dat maakt de kleuren weer mooi fris. Drogen geschiedt het best over een droogrek en niet bij een warme kachel. Na het drogen de dekens luchtig kloppen of borstelen.

*** * * * * VOOR WOLLEN DEKENS * ***

„HALLO, VERTEL EENS WAT VAN DE LENTE...”

Hallo!... Wat zegt u?... Een woordje schrijven over de lente?... Maar het regent, dat 't giet.... het heeft vannacht gevroren en ik ben zoo verkouden als een snip.... Wat zegt u?... Toch maar doen?... Toch maar praten over vliedertjes en jonge geitjes?... Maar meneer de redacteur, hoe krijgt u het in uw hoofd?... Stel je voor, de kachel brandt hier nog en ik kan geen raam openzetten omdat het tocht als 'n orkaan.... Het is de ellendigste lente aller tijden.... ik heb den druipendsten neus sinds Holofernes en den stijfsten hals van de wereldgeschiedenis.... Wat wilt u toch?... Gelooft u 't niet?... En uw eigen secretaris dan, is die niet als een wandelende griep?... En heeft uw assistente niet twee versch-ontloken winterhanden?... En zijt ge zelf met uw niesbuien niet als een sproeiwagen-met-interrupties?... U kunt me beter een Kerst-verhaal vragen.... Weet u, dat ik aan mijn zesde asperientje bezig ben vandaag?... Weet u, dat ik in mijn winterjas met u zit te praten; dat mijn adem als een rook-gordijn door de kamer zweeft en dat ik me voel alsof er zoeven 'n voltreffer bij me geplaatst is.... Toch maar doen, zegt u.... Goed, best.... dan treed ik uit de kazemat

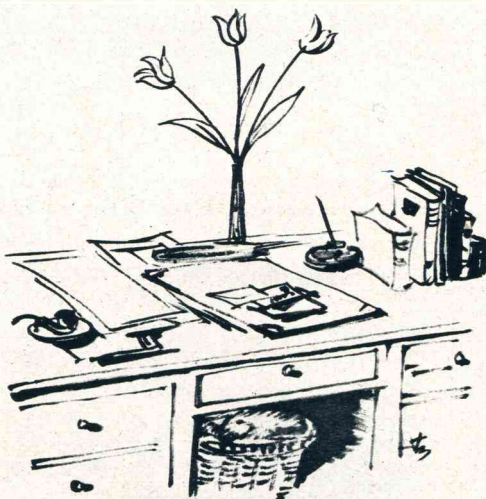
waarin ik me tegen de lente heb verschanst.... Met den onbreekbaren wil eens veroveraars ga ik haar te lijf, de bleeke lente van 1940 met haar druipneus en haar hooge temperatuur; in haar wintermantel en met 't goedkoopste bontje om 'r hals. Haar stem is heesch, ze heeft 'n witte tong, de „permanent” is uit 'r haren. Ze niest en 'n vieze motregen valt neer. Ze hoest en de deuren en vensters waaien open.

Ze probeert om in den ochtend 'n kleintje koffie in de buitenlucht te drinken en 's avonds ligt ze als 'n schoorsteen in haar bed te dampen.

Ze gaat katjes plukken omdat die op 't programma staan en ze komt thuis met 38.6.

Ze heeft het gedurfd om in haar giek een roeitochtje te maken en nu ligt ze met een waterverband en vier heete kruiken in de logeerkamer, terwijl de werkvrouw in haar eigen kamer „aan de schoonmaak” is.... O, lente, alleronaangenaamste medewerkster van de Grootte Schoonmaak, dat spook der spoken, deze marteling van het mannelijk geslacht.

En wat zou alles mooi en goed kunnen zijn op die officieele dagen waarop het eerste ei gelegd wordt, de eerste stroochoed verschijnt en het eerste zomerpak, hoe bescheiden en aarzelend ook, zich in de openlucht vertoont.

En nu?

Je laat je haren knippen en je brengt 'n verkoudheid mee naar buiten omdat de kapper „snip” was.

Wie is niet „snip”?

Word je 't niet terwijl de noord-oostenwind om je ooren giert, dan krijg je 't te pakken omdat de schoonmaak je beloert en bespringt uit zijn schuilhoek. Er is geen vinniger samenwerking te bedenken dan die van lente en schoonmaak. Wie zou toch de schoonmaak hebben uitgevonden? Het is alsof de lente, zodra ze de gordijnen in zakken bindt, 'n doek om de haren draait en met 'n stofzuiger gaat werken, alle mildheid en mensche-lijkheid verliest. Dan schiet ze sis-send vooruit en

grijpt alles voor je neus weg. Je moet maar eens zien hoe venijnig ze met mattenkloppers werkt. Leed-vermaak zit in 'r oogen. En om je er in te laten lopen koopt ze wat tulpen en zet die in 'n mager vaasje op je bureau.

Maar ik laat me niet beetnemen. Ik weet maar al te goed, dat die drie tulpen de *wire* lente niet brengen.

„Hallo.... meneer de redacteur.... Is 't zóó goed?... Wat zegt u?... Nóg niet goed?... Meer poëzie?... Meer pathos?... In dezen zakelijken tijd?... Meent u dat werkelijk?... Best, maar 'n dichter ben ik niet!... Wat zegt u?... Méér tot 't hart spreken?... Welaan dan.... tot het hart.”

O Lente, liefelijkste der jaargetijden. De witte duiven van den vrede omzweven u. De wolken breken open achter uw bekoorlijke verschijning als gij in den glorenden ochtend de zonnestralen vangt in den teeren schoot van uw ragfijn gewaad....

„Hallo!... Wat zegt u, meneer de redacteur?... Is dat nonsens?... Nou ja, wat wilt u dan?... U bent even wispelturig als de lente zelf!... Of ik niet eris een optimistisch woordje wil zeggen?... Een hart onder den riem steken?... Nou.... goed.... ik zal mijn best doen.... per slot van rekening mogen we toch ook niet zoo hard zijn tegen de lente.

Zélf kan ze 't niet helpen evenmin als u en ik ontkomt ze aan den invloed van den tijd!... Is niet?... Welnu, meneer de redacteur:

....Ik ben er zeker van, dat er een oogenblik komt waarop de lente haar bontje en versleten wintermantel naar Oome Jan zal brengen en losbreken uit de naargeestigheid. Lang zal dat niet meer duren.

Dan klinkt het jubel door het land. Dan vullen de geuren de luchten. Dan huppelen en tijlpelen de meest agressieve werkvrouwen; dan springen

de geitebokjes, blaten de lammeren, zoemen de bijtjes en tierelieren de conservatoriumstudenten in de Johan Verhulststraat.... De goudvissen happen naar de zuivere lucht; de libellen voltigeren van bloem tot bloem; de juffrouw van tegenover trekt haar gebloemde jurk aan al is hij ook uitgestoomd; de ongetrouwde peetooms en wat daarmee gelijk staat gaan het eerste

lente-week-end doorbrengen in hun chemisch-gereinigd zomerpak; de deurwaarders worden lyrisch en professor Goudriaan lascht extra-treinen in.

O lente! Wat zouden uwe kleuren en aromen ons nú al kunnen verrukken!

Maar het zal komen....

„Hallo!... meneer de redacteur.... tot zoover was ik gisteren gekomen, tegen mijn zin, want het regende en stroomde nog altijd.... Wat zegt u?... Ja, 't gaat wel over, natuurlijk, maar het is zoo weinig suggestief!... Nou moet u hooren: Ik kom morgen om acht uur buiten en wat zie ik daar opeens?... 'n Heuschen waarachtigen zonnestraal! Geen kunstmatigen ultra-violette, maar 'n echten, waar je neus van gaat blinken en waar je bruin van wordt. U weet wel, zoo'n zonnestraal als het pad pleegt te beschijnen van twee gelukkige geliefden of van iemand, die in den zevenden hemel is. De lucht was blauw, u kent dat blauw wel, het koepelt meestal over koeien, weiden en molens.... Het rook lekker frisch op straat. Enfin, ik had te veel aan m'n demietje. Daar heb je ze, dacht ik.... Zie je nou wel? Da's nou de ware waarachtige lente.

Ik wilde iedereen, die ik tegen kwam, 'n hand geven.... Krijgt u die bevestigingen ook wel eens, meneer de redacteur?... Ik heb heel den morgen gefloten en had eigenlijk spijt dat ik boven den mondharmonica-leef-tijd ben. Ik heb onmiddellijk een paar nieuwe handschoenen gekocht, lichte natuurlijk, en bij den kapper heb ik me eens echt lenteachtig laten maken. De man

was van dien enkelen zonnestraal al heel wat opgeknapt.... Wat zegt u?... Nou, m'n kou is er nog wel, maar wat de verbeelding toch doet.... „Laat” ik nou op eens dien stijven hals kwijt zijn.... Wat zegt u?... Jawel.... Kamferspiritus met glycerine.... goed wrijven.... U moet tegen uw assistente zeggen dat winterhanden daar-tegen niet bestand zijn.... Blijft u?... Ik versta u niet.... O!... Zoo.... ja.... ja.... u bedoelt den druipendsten neus sinds Holofernes.... Nou ja.... dien moet u maar met een korteltje zout nemen.... Of ik wat ga doen!.... Naar Zandvoort!.... Vandaag!.... Er zal wel niks van komen, want 't regent weer, geloof ik....”

HERMAN MOERKERK

Swift

Een zeer gekleed Swift-schoentje in peau de Saède met fraaie ajourbewerking.

Ook de sportschoentjes van Swift zijn uiterst flatteus. En ze zitten heerlijk, ook met half hoge hak.

De Swift collectie is vol geestige vondsten in leerbewerking en snit. In alle modekleuren.

„Vind je 't niet bééldig, Man!”

Ja, als ik met mijn „Heer en Meester” uitga, dan moet ik 'n paar nieuwe Swift-schoentjes aan hebben, dat zul je toch met me eens zijn!

Trouwens, 't is op hoog bevel gebeurd. Je hebt zelf gezegd, dat we op een kleinere voet moesten gaan leven. Daarom heb ik Swift gekocht, want Swift maakt je voet een nummer kleiner!

Swift

UW VOET LIJKT EEN NUMMER KLEINER

GRETA GARBO IN NINOTCHKA

Lang is er naar deze nieuwe film van Greta Garbo uitgezien en nu zij er is, zijn haar bewonderaars en bewonderaarsers opgetogen over de creatie, welke hun favoriete heeft geleverd. Greta is in deze film een Russisch meisje, dat naar Parijs wordt gestuurd om te trachten de jureelen van een voormalige Russische vorstin in handen te krijgen, en dat dan betrekkelijk al heel gauw onder den invloed komt van het aangename leven, dat de lichtstad biedt. Haar tegen-speler is Melvyn Douglas, die als advocaat van de tegenpartij al haar schrandtheid om zijn vinger wikkelt en haar en passant inpalmt. Het geheel is een satyre op het Rusland van heden, doch de M. G. M. heeft er voor gezorgd, dat het een aangenaam en prettig schouwspel is gebleven. Dat Greta Garbo in deze film allercharmantst lacht is een pikante bijzonderheid, welke terdege is uitgebuit, daar de films, waarin zij vroolijk mocht schijnen, uiterst zeldzaam zijn te noemen. Op deze foto is Ninotchka aan het onderhandelen met eenige vertegenwoordigers van de belagde partij.

Greta Garbo in haar klassieke pose, welke haar een wereldroem bezorgde.

DANIELLE DARRIEUX IN HAAR LAATSTE FILM LIEFDESSPEL

De Franschen zijn nog steeds verzot op hun eigen actrice Danielle en deze favoriseeren zij meer dan welke andere geïmporteerde beroemdheid ook. Hoewel zij in de film Mayerling bewezen heeft, werkelijk iets te presteeren, zoo is men toch algemeen van gevoelen, dat zij, behoudens die enkele film, nog slechts weinig kansen gehad heeft. In deze film leeren we haar kennen in een soort Pygmalion-rol. Zij loopt weg uit een opvoedingsgesticht, komt op 'n zakkenrollerschool terecht en belandt via een diefstal op een diplomatenbal, waar een jong attaché direct in vuur en rlam van haar raakt. Het is een luchtige, vroolijke film, aardig gemaakt en met goede vondsten, waarin Danielle, naast Claude Dauphin het leeuwnaandeel van de belangstelling voor zich opeischt en... succes heeft.

(Europa-Film)

BUITENGEWOON EERLIJKE KEREL

Vervolg van blz. 39

Als die afspraak er niet was, zou ik je vragen, om mijn trouwe en liefderijke vrouw te worden."

En wat gebeurt er? Hortense springt zóó in Voetje z'n armen, en ze geeft hem een zoen op zijn leelijke bakkes, en ze zei tegen hem als volgt:

„Ik hou van jou ook, Voetje, want niemand heeft ooit zoo'n offer gebracht, dat hij zijn body voor me verkwaanseld heeft. Trek je van die afspraak maar niets aan. Ik wil direct met je trouwen, maar we moeten zien, dat we dien ouden gek beneden kwijt raken."

Toen ging Hortense weer uit het raam hangen en ze begon tegen dokter Bodker te schreeuwen. „Ga weg," riep ze, „ga weg, halve gare, of ik gooi je een kuiltje in je kersepit."

Maar toen de oude heer haar zag, scheen hij nog een stukje wilder te worden, en hij begon als een dolleman tegen Soldaat Sweeney te vechten om er door te komen; dus toen nam de Soldaat hem zijn mes af en gooide 't weg, voordat iemand er zich aan bezeeren kon.

Nou schijnt Hortense onderwijl de keuken rond gekeken te hebben, of ze niets vond om 't raam uit te gooien op den ouden heer z'n gezicht, en ze zag zoo gauw niets dan een pracht van een ham, die de kok net op tafel had gelegd om plakken af te snijden voor sandwiches. 't Was een reusachtig groote ham, zoo eentje waar de Rommelpot wel een maand mee toe kon, want ze snijden de ham voor de sandwiches reusachtig dun in den Rommelpot. In ieder geval, Hortense pakte die ham en liep er mee naar 't raam en gaf d'r een zwaai — ze nam er niet eens den tijd af om te mikken.

En die ham raakte dien armen, ouden Bodker klets, pardoos, bonk, vlak boven op z'n kersepit. Hij viel niet, maar hij begon te waggelen met zijn beenen zoo-wat dubbel, of ie dronken was.

Ik wou hem helpen, want ik kreeg medelijden toen ie er zoo aan toe was, en bovendien vond ik 't niet leuk van haar, om iemand met een ham te zandzakken.

Dus ik nam den ouden dokter voor mijn rekening en ik bracht hem terug naar Broadway en naar Mindy, en daar zette ik hem neer en ik gaf hem een kop koffie en een rolmops om 'm bij te brengen, en er kwam een heele serie burgers vol belangstelling om ons heen staan.

Eindelijk keek de dokter rond. „Vrienden," zei hij, „u ziet hier een man met een gebroken hart voor u. Ik ben absoluut niet kindsch, al beweren mijn bloedverwanten natuurlijk van wél. Ik heb Hortense lief. Ik heb haar lief van den eersten avond af, dat ik haar als zonnebloem zag optreden in „Levenstuin". Ik wil met haar trouwen, want ik ben al jaren weduwnaar, maar mijn zoons en dochters schijnen 't heelemaal niet leuk te vinden, dat ik trouw. Ze maken iederen keer captie, als ik over trouwen begin. Ze hebben 't er wel eens over gehad," zei de dokter, een beetje zachter pratend, „om me in een gesticht te stoppen, als ik over trouwen begon. Dus heb ik ze maar nooit iets verteld over Hortense, want ik ben veel te bang, dat ze me zullen tegenwerken. Maar ik heb haar reusachtig lief en ik stuur haar menig mooi cadeautje, al kan ik haar maar zelden ontmoeten, vanwege mijn familie. En toen heb ik ontdekt, dat ze met dien Voetje Samuels ging.

Ik was verschrikkelijk jaloersch," zei de dokter, „maar ik wist niet wat ik

doen moest. Eindelijk was het lot me gunstig: die Voetje kwam bij me om zich aan de snijkamer te verkopen. Ik doe al in jaren geen praktijk meer, maar ik heb nog een spreekkamer en een bord aan mijn deur, aan zulke dingen hecht je nu eenmaal, en toen kwam Voetje op zekeren dag bij me aanbellen. Ik dacht eerst dat hij gek was, maar hij zei, dat ik getuigen kon vragen bij Armand Wilking, den grooten sportsman, en die verzekerde me, dat er niets op Voetje Samuels aan te merken was.

„En toen kreeg ik dit idee: ik dacht: als ik op dat voorstel van Voetje inga, en ik koop zijn body voor de snijkamer, zal hij wachten tot 't tijd is om zijn woord te houden, en dan neemt hij de vlucht," zei de dokter, „en dan ben ik voorgoed van dien medeminnaar af en dan wordt Hortense de mijne. Maar hij vluchtte niet. Ik had niet gedacht aan de kracht der liefdeboeien.

Toen ben ik hem in een jaloersche razernij op zijn hielen gaan zitten met een mes — ik dacht, dat hij dan mischien uit angst de stad zou verlaten. Maar 't was te laat. Ik zie nu in, dat Hortense hem ook liefheeft, anders zou ze me geen kolenkit op mijn hoofd gegooit hebben, om hem te verdedigen.

Ja, heeren," zei de dokter, „ik lijd aan een gebroken hart. En ik heb een groote buil op mijn hoofd ook, geloof ik. Bovendien heeft Hortense al die cadeautjes van me, en Voetje dat geld, dus ben ik aan alle kanten de banaan. Ik heb nog maar één hoop: dat mijn dochter Eloïse, die met Sidney Simmons Bragdon getrouwd is, er niets van te weten komt, anders wordt ze net zoo woedend als dien keer, toen ik met dat knappe sigarettenmeisje bij Jimmy Kelley wou trouwen."

Hier werd dokter Bodker totaal door zijn gevoelens overweldigd, en hij begon tranen met tuiten te huilen, en iedereen had reusachtig medelijden met hem; en toen kwam Hersens binnen, en die vroeg wat er te doen was.

„Maak je maar geen zorg over je cadeautjes en je duiten," zei Hersens. „Ik zal alles vergoeden, want ik heb bij je borg gestaan voor Voetje Samuels. Ik heb me voor 't eerst van mijn leven in iemand vergist, dus ik moet opdokken, maar Voetje Samuels zal er leelijk spijt van hebben, als ik hem te grazen krijg. Ik kon natuurlijk niet voorzien, dat er een meisje tusschen zou komen, en dat maakt altijd een kolossaal verschil, dus ik heb me eigenlijk niet voor honderd procent in dien knaap vergist. Maar dat neemt niet weg," zei Hersens zoo hard, dat iedereen 't hooren kon, „dat Voetje Samuels een gemeene flesschentrekker is, omdat hij zijn body niet op tijd heeft geleverd, zooals hij met u afgesproken had, en hij krijgt zoolang ik leef geen dollar meer van me, en geen okay ook; van mij niet en van mijn vrienden en kennissen ook niet. Hij is meteen uitgepraat hier op Broadway."

Maar ik geloof niet, dat 't Voetje en Hortense veel kon schelen. Toen ik den laatsten keer van ze gehoord heb, zaten ze in Nieuw Jersey, en daar hebben ze zelfs van de jongens van Hersens geen last, vanwege Skush O'Brien, en ik heb gehoord, dat ze rondom hen heen een gezin en een hoenderpark aan 't opbouwen zijn, en dat Hortense al d'r armbanden in gemeenteschuld van Newark heeft omgezet, en dat moeten heelemaal geen kwaai papertjes zijn, zeggen ze.

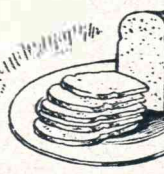
„WAT EEN FLINKE
JONGEN VOOR
Z'N LEEFTIJD!"

Kinderen verbruiken een verbazende hoeveelheid energie. Geen wonder, dat ze de allerbeste voeding nodig hebben. Die krijgen ze in Blue Band: extra energie-voeding. En er gaat niets van verloren, omdat Blue Band zoo licht verteerbaar is.

„DAT DOET DE
EXTRA ENERGIE-
VOEDING, DIE
IK HEM GEEF!"
zegt Moeder

En... Blue Band bevat de Vitaminen A en D, die volgens de doktoren onmisbaar zijn om weerstand te kunnen bieden aan ziekten en om stevige beenderen en een krachtig gebit te vormen. Daarom eet je eigenlijk gezondheid, als je Blue Band eet.

Voor iedereen is Blue Band goed. Mijn man en ik eten het ook en we vinden het werkelijk heerlijk. Ja, ons gezin is gelukkig gezond, en ik ben er iederen dag Blue Band dankbaar voor.

BLUE BAND

BLIJF BIJ BLUE BAND - BLUE BAND IS BEST!

BB.10-0141

U krijgt meer plezier in uw werk, u kunt opgewekt aan sport en spel meedoen en niets zal u meer teveel zijn, wanneer u regelmatig na elken maaltijd de heerlijke WRIGLEY'S P.K. kauwt. Het is de veiligheidsklep, die opgekropte zenuwen zachtjes aan doet bedaren.

P.K. is verfrisschend en knapt u op. Het

is goed voor de spijsvertering en helpt u de tanden schoon, sterk en gezond te houden. Dektoren en tandartsen zijn het er over eens, dat het dagelijks kauwen van P.K. een aanbevelenswaardige gewoonte is.

De fijne pepermuntsmak zuivert uw adem, het is een uitstekend middel tegen een droge keel voor hen, die veel moeten spreken en... kinderen zijn er dol op.

Koopt vandaag nog enkele pakjes en houdt er steeds een paar bij de hand, zoowel thuis als wanneer u uitgaat.

WRIGLEY

De beste grondstoffen - de fijnste smaak.

H. U. 4 B

EEN PRAATJE OVER Woninginrichting

I.

ns huis en onze meubels! Dat mag een vraagstuk van belang worden genoemd en vroeg of laat komt ieder van ons er wel eens mee in aanraking. Wij willen het in dit artikel nu eens niet hebben over die gevallen, waarin iemand aan 'n bekend architect opdracht geeft een mooie villa te bouwen, die dan later met behulp van een binnenhuisarchitect wordt ingericht. Dat is ten slotte weinigen gegeven.

Meestal gaat het zóó, dat bij het huren van een woning en niet minder bij de inrichting ervan terdege op de dubbeltjes moet worden gelet. Dat neemt niet weg, dat iedereen zijn huis toch graag zoo gezellig en praktisch mogelijk wil inrichten.

Wij meenen daarom onzen lezeressen (trouwens ook haar echtgenooten en toekomstigen echtgenooten!) een dienst te bewijzen door op deze pagina een aantal „grondwaarheden” op dit terrein naar voren te brengen. Weliswaar zullen die meestal zeer eenvoudige dingen betreffen, die als het er op aankomt bijna iedereen weet, maar het is nu eenmaal een feit, dat vaak de eenvoudigste dingen het gemakkelijkst over het hoofd worden gezien.

Om te beginnen dient men er zich goed rekenschap van te geven, aan welke eischen het huis en zijn inrichting moeten voldoen, wil men er gezellig en comfortabel in wonen. Het gaat hier om een heel persoonlijke aangelegenheid en daarom is het zaak te breken met alle sleur en zelfstandig een oordeel te vormen. Het is dwaas, zoo maar klakkeloos ideeën van anderen over te nemen, bijvoorbeeld van een vriendin, die het „zoo dolletjes” heeft, of van den behanger of meubelmaker, want in de eerste plaats moeten de meubelen óns dienen en getuigen van ónze levensopvatting en ónze behoeften.

Om te kunnen meespreken en oordeelen, dient men zich echter eerst te oriënteren en naar wij hopen zal dit artikel u hierbij van dienst zijn.

Natuurlijk heeft men zich van te voren reeds beraden, hoeveel huur men wil verwonen, waar men zich bij voorkeur zal vestigen, hoeveel vertrekken men minimaal nodig heeft enz. enz. Dat spreekt vanzelf. Houd er echter ook rekening mede, dat de fiscus u niet zal vergeten en om personeele belasting komt. U kunt bij den ontvanger informeerden, hoeveel deze bij een bepaalde huurwaarde bedraagt; dan valt er nog af te wachten op hoeveel men uw meubelen zal

taxeeren. Ook kan het zijn, dat bijvoorbeeld de kosten van de waterleiding in de huur begrepen zijn; dat zou dan weer een meevaller worden.

Aangenomen, dat men het in theorie voor elkaar heeft, dan komt de praktijk.

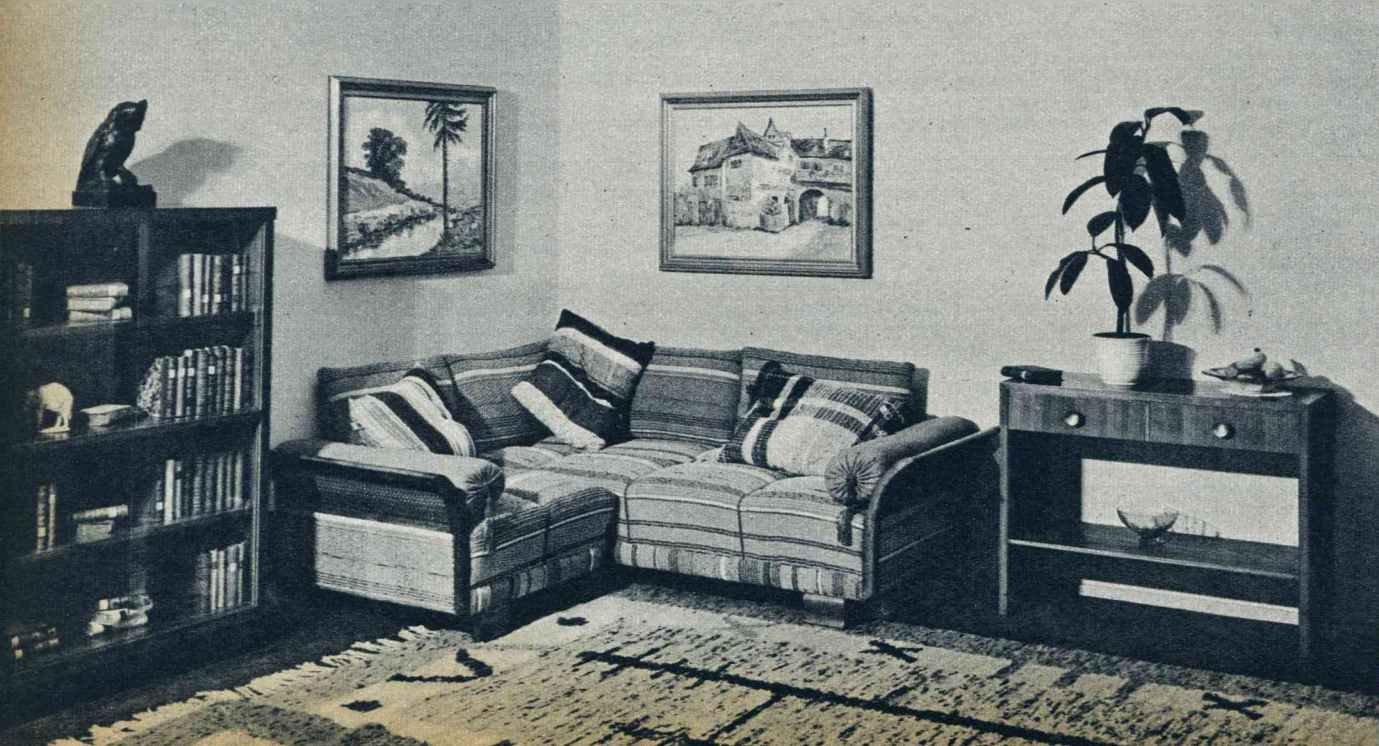
Onzes inziens moet men meer letten op royale afmetingen dan op een groot aantal vertrekken en vertrekjes; vooral jonggehuwden zullen het meestal heel goed zonder een salon of ontvangkamer kunnen stellen en in de huiskamer een afzonderlijk gezellig hoekje inrichten, als er daar maar een beetje ruimte is. Nu is het eigenlijk jammer, dat men in het meerendeel der kleine woningen

Slaapkamer naar Duitschen aard. De stoffage werd in harmonie met de meubels gekozen; het blokmotiefje op de laatste is in overeenstemming met de geruite stof der gordijnen.

Liever één of twee mooie schilderijen tegen 'n rustig behangsel dan een muur volgehangen met prulletjes.

Eetkamer in mat gepolijst esschehout; het binnenwerk is blank ahorn.

de parterruimte nog eens in tweeën heeft verdeeld door 't plaatsen van een briséwand met één of twee kasten, een schoorsteen enzovoorts, alleen maar om een voorkamertje te verkrijgen van een paar vierkante meters oppervlak. De ruimte is daardoor verbrokken. Soms kan een dergelijk kamertje goed dienen als studeer- of werkvertrek, maar vaak is het eigenlijk voor alle doeleinden te veel aan den kleinen kant. Men eindigt dus maar met er toch een zitkamertje van te maken, dat men eigenlijk niet nodig heeft.

Het is daarom o.i. prettig als men een zoogenaamde suiteloze woning kan vinden, die tegenwoordig weer meer gebouwd worden. Wil men in een dergelijk interieur toch de plaats van de zitkamer eenigszins markeeren, dan doet men dit door de piano, de boekenkast, de bank of een dergelijk laag meubelstuk dwars op den langen wand te plaatsen. Men

kan er overheen zien, de ruimte lijkt groter dan bij een gewone verdeling en er is toch een zit- en een eetgedeelte in het vertrek.

Er zijn voor het overige eenige eenvoudige dingen waarop men bij het huren van een huis moet letten. Bijvoorbeeld of het goed droog is, of de kamers licht zijn en goed geventileerd kunnen worden, vooral de keuken en de slaapkamers, of de keuken ten opzichte van de kamers goed gelegen is, of er niet te weinig kasten zijn en of er een gemakkelijke, niet te benauwde trap is, enzovoorts.

Heeft men reeds een zeker aantal meubelen, dan dient men bovendien na te gaan of daar wel voldoende plaats voor is.

Bij de bespreking van de afzonderlijke vertrekken zal blijken, aan welke eischen deze stuk voor stuk moeten voldoen; deze bespreking komt in ons slotartikel aan de orde.

Wanneer men meubelen aanschaft, doet men naar onze meening het beste geen al te groote stukken te koopen, vooral als het een slaapkamerameublement betreft. De fabrikant houdt nl. niet altijd rekening met de kleine kamers van tegenwoordig.

Gevaarlijk is onzes inziens 't koopen op verkooping; men koopt er zonder actie of refactie, dus zonder verhaal. Wat dit beteekent kan men nagaan als men maar even bedenkt, dat meubelen koopen een zaak van vertrouwen is. Er is natuurlijk verschil; men vindt op een verkooping evengoed uitstekende meubelen van goed fabrikaat als rommel, die speciaal voor de verkooping wordt gemaakt. Oppassen is dus de boodschap, ook voor mot en erger. Het is trouwens de vraag of men wel zóó goedkoop uit is, vooral bij meubelen, die alleen met het oog op veilingen enzovoorts worden gemaakt.

Een Perzisch tapijtje, een aardig kleedje of een vrij behoorlijk schilderij kan men er onzes inziens wel koopen, vooropgesteld dat men er verstand van heeft.

Heeft men een woning en gaat men tot de inrichting en meubilering daarvan over dan moet men er geen meubelpakhuis van maken; het gevaar daarvoor is des te grooter als men alles zelf in handen houdt en zich nu eens dit en

dan weer dat aanschaft, ten minste wanneer men niet over een zeer goeden smaak beschikt. Men moet van te voren wel heel goed weten waar men heen wil en eigenlijk voor elken aankoop den plattegrond van de kamer raadplegen. Doet men dat niet, dan loopt men alle kans later met dingen te komen zitten, waarmede men niet goed mee uit de voeten kan, doordat ze te groot zijn, enzovoorts.

Zoo'n plattegrond is eigenlijk een noodzakelijk ding; elke huisinrichter, die zich maar iets om zijn werk bekomert, zal er van te voren een maken en er zijn plan op bouwen. Men weet wat een plattegrond is; het is een teekening, meestal op een tiende van de ware grootte, van den vloer der te meubileren kamer, waarop ten overvloede nog de afmetingen worden ingeschreven en waarop men op dezelfde schaal of verhouding de meubelstukken, eveneens in plattegrond, teekent. Zoo kan men nagaan of alles er wel behoorlijk kan staan, of er circulatieruimte is, of de meubelen dus gemakkelijk bereikbaar en niet te groot voor het vertrek zijn. Men kan dus van te voren elk meubel z'n plaats geven en men behoeft later geen overvloedige en lastig te bergen stukken onder te brengen.

Heeft men echter bestaande meubelen, dan wordt het wat lastig. De vakmensen doen dit zoo, dat zij deze meubelen opmeten, op een apart stukje papier op schaal en in plattegrond teekenen, dan uitknippen of snijden en gebruiken om al heen en weer schuivende op den plattegrond der kamer de meest geschikte opstelling te vinden.

Nog iets. Velen zijn genoodzaakt langen tijd te sparen om de inrichting van hun woning te bekostigen, hetgeen ons trouwens beter lijkt dan op afbetaling te koopen. In dit geval is het volstrekt niet noodig zich direct alles en alles aan te schaffen; men kan beginnen met het beslist noodige, om later, als de beurs het toelaat of gezinsvermeerdering het eischt, zijn inrichting te completeren, waarbij men dan steeds het nieuwste en het meest praktische kan hebben. Dus beter voor direct het noodige nemen, maar dan goed, en het later aanvullen, dan ook het min of meer overvloedige, echter in mindere kwaliteit. Hoe men het ook aanlegt, men dient altijd zijn plan voor oogen te houden, juist ook in verband met latere aanvullingen.

Venus maakt slank!

Venus - ondergoed geeft
LIJN · CHARME EN DISTINCTIE
Vraagt gratis toezending van het nieuwe prospectus bij de VENUS propaganda afdeling, Rotterdam W. 333. duidelijk adres s. v. p.

"Venus" ajour. Iets zeer apart.
407/84 hemdje f. 1.65 407/94 pantalon f. 1.45

Wat zullen we eten?

ZONDAG: GROENTESOEP.
KALFSFRICANDEAU.
SPINAZIE.
AARDAPPELEN.
RABARBERCOMPOTE.

MAANDAG: KOUD VLEESCH.
SAVOYEKOOL.
AARDAPPELEN.
VERMICELLIPAP.

DINSDAG: VARKENSKARBONADE.
KOOLRAAP.
AARDAPPELEN.
KARNEMELKVLA.

ZATERDAG: GEBAKKEN SPEK.
CAPUCIJNERS.
AARDAPPELEN.
FRUIT.

WOENSDAG: KOP BOUILLON.
HACHÉ.
APPELMOES.
AARDAPPELEN.

DONDERDAG: RUNDERLAPJES.
BRUSSELSCH LOF.
AARDAPPELEN.
DRIE IN DE PAN.

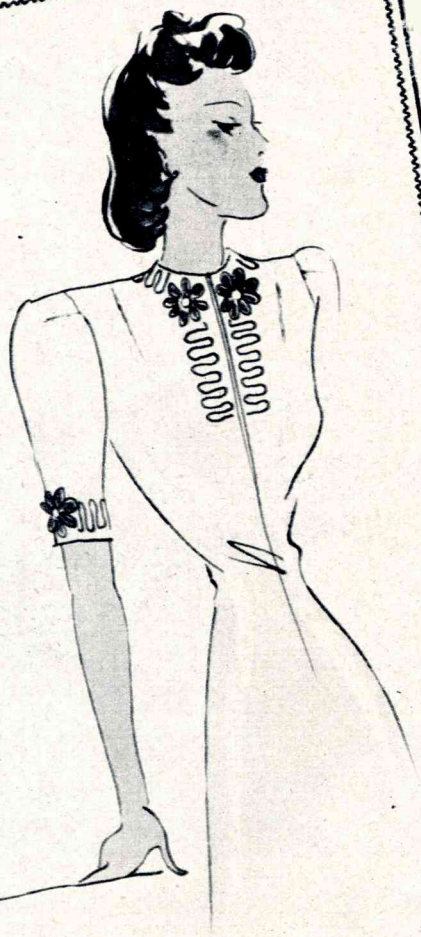
VRIJDAG: KERRIESOEP.
GEBAKKEN SCHOL.
SLA.
AARDAPPELEN.

**Voor verkoudheid beschermen
Tegen hoest helpen**

reeds **2 Rheila's** meermalen
per dag.

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten.

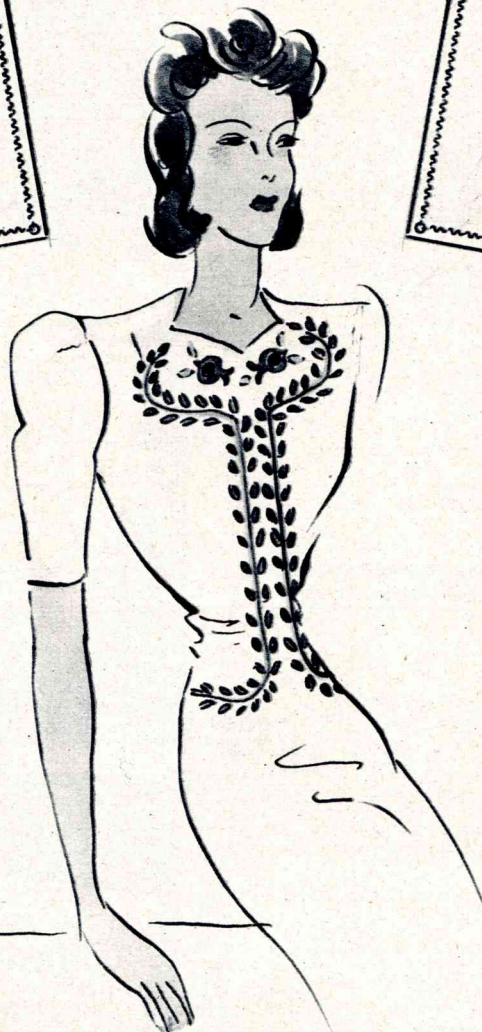
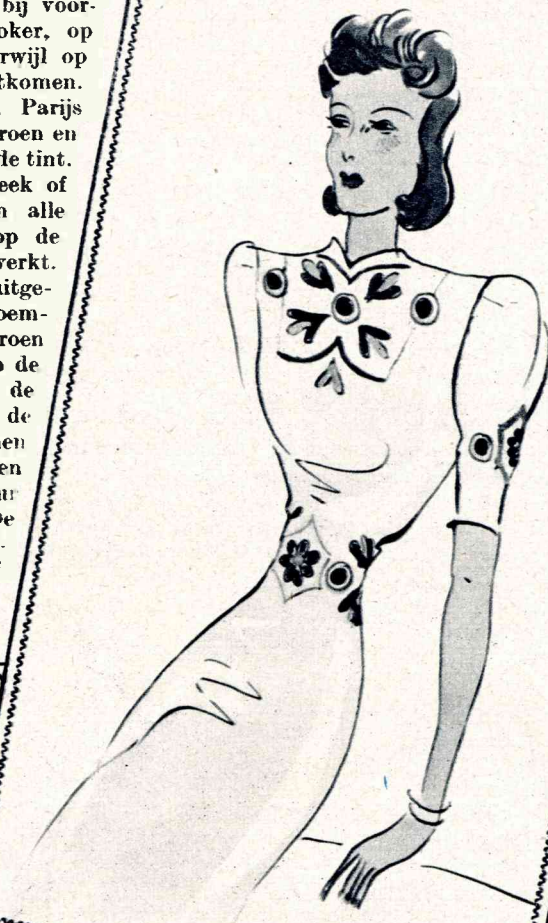
KLEURIG ALS DE LENTE ZELF!

In welke tint we die splijtzijde kiezen, hangt natuurlijk geheel af van de kleur der stof, waarop de motieven worden aangebracht. Op marineblauw kiezen we bij voorkeur een witte, op donker resedagroen een oker, op staalblauw een bessensapkleurige garnering, terwijl op diep rose wit eveneens het mooiste zal uitkomen.

Wat een wit of crème japonnetje betreft, Parijs lanceerde deze veel in combinatie met hard groen en fel rood en soms ook nog met diep geel als derde tint.

Willen we het borduurwerk geheel in steelsteek of festonsteek aanbrengen, dan worden alleen alle omtreklijnen der motieven, die eerst weer op de japon geteekend moeten zijn (zie boven) bewerkt. Wordt het werk gedeeltelijk in applicatie uitgevoerd, dan knippen we de gestileerde bloemmotieven van een gekleurd stofje na (hard groen voor wit bv. enz.), rijgen deze motieven op de stof der japon en bewerken vervolgens de randen met een festonsteek, waarvan de knopjes naar den buitenkant moeten komen te liggen. Voor het festonneren worden twee draadjes splijtzijde van dezelfde kleur als het applicatiemateriaal gebruikt. De motieven, die niet geapliceerd worden, bewerken we met een steel- of festonsteek.

P. 25

P. 26

P. 27

De stralende zonneshijn der eerste zomerse dagen doet ons verlangen naar fleuriger kleding en de borduursters onder ons zullen natuurlijk niet nalaten haar linnen, shantung, toile de soie of dunne wollen crêpe jurkjes met een of ander vrolijk motief te versieren. Wij toonen onzen lezeressen op deze bladzijde een drietal zeer exclusieve, fraai geborduurde zomerjaponnetjes, die van elk der bovengenoemde stofsoorten met succes kunnen worden vervaardigd.

Modelletje P. 25 is gedacht van witte of marineblauwe shantung of toile de soie en versiert met een zeer eenvoudige garnering van soutache en geborduurde bloemmotiefjes.

We brengen het patroontje op de japon, die eerst kant en klaar moet afgewerkt zijn, wat het naaiwerk betreft, met behulp van het patroon op ware grootte en door middel van carbonpapier (blauw of zwart carbon voor witte of licht gekleurde, geel carbon voor donker gekleurde stoffen) op daartoe bestemde plaats over en gaan er daarna het soutache opnaaien, dat voor een blauwe jurk in wit, voor een witte jurk in marineblauw wordt gekozen.

Vervolgens worden de bloemen gebordurd in platsteek, d.w.z. we vullen alle blaadjes der bloemen geheel op. Voor dit borduurwerk gebruiken we drie draadjes roode, waschechte splijtzijde van een niet te lichte kleur. Het hartje der bloemen wordt wit (voor donkerblauw) of donkerblauw (voor wit) en eveneens in platsteek uitgevoerd.

Modelletje P. 26.

Het borduurwerk van dit japonnetje kan ofwel geheel in steelsteek of festonsteek of ook gedeeltelijk in steelsteek of festonsteek, gedeeltelijk in applicatiewerk worden uitgevoerd. Als borduurmateriaal wordt weer waschechte splijtzijde gekozen, waarvan we telkens met drie draden werken. (Zie boven voor het overbrengen der motieven op de stof.)

Modelletje P. 27.

Het borduurwerk van dit japonnetje is speciaal bestemd voor een witte of crème shantung of toile de soie jurk.

Alle blaadjes worden in platsteekborduurwerk in een mooie tint groen met drie draadjes waschechte splijtzijde uitgevoerd, terwijl de lange nerf in het midden in fuchsiakleurige tint met een steelsteekje

wordt gebordurd. De grootere motieven, even onder de halsuitsnijding, worden eveneens in fuchsiakleurige tint in platsteek gebordurd, terwijl de blaadjes weer groen van kleur worden.

Aan dames, die over veel tijd beschikken of iets extra-moois willen maken, geven wij misschien een goeden tip, wanneer wij er op wijzen, dat de blaadjes ook geheel in open borduurwerk kunnen worden uitgevoerd.

De blaadjes worden daartoe tweemaal met een fijn rijgsteekje omgeregen, waarna we ze in den vorm van een kruis inknippen, de stof met de naald naar achteren vouwen en de randen met een heel smal en dicht op elkaar gebordurd steekje (cordonneersteek) bewerken.

De groote motieven worden in applicatiewerk uitgevoerd (zie model nr. 26 P.). Alle borduurwerk wordt aan den verkeerden kant, met een warm ijzer, gestreken.

A T T E N T I E

Van deze modellen zijn in de maten 40, 42 en 44 knippatronen (waarbij ingesloten geteekende patronen der geborduurde motieven op ware grootte) verkrijgbaar bij Patronenkantoor „Panora”, Nassauplein 1, Haarlem. De prijs bedraagt 45 cent voor een knippatroon en borduurpatroon te zamen, terwijl voor portokosten 5 cent extra in rekening worden gebracht.

Bestellingen moeten, onder opgave van het nummer van het gewenschte model, geschieden door girostorting op no. 293631 of door toezending van het bedrag per postwissel.

Men gelieve bij aanvraag ook vooral het gewenschte maatnummer op te geven.

Wat dragen we 's morgens?

1301. Morgenjapon van gestreepte stof, kraag met revers, mouw met bies, sluiting met ceintuur. Ben. stof: 3 m van 140 cm breed.
 1302. Pyjama van gebloemd linnen, met schouder- en rugstuk, voorpand met bies, wijde pantalon. Ben. stof: 6 m van 70 cm breed.
 1304. Morgenjapon van satijn, hoge ceintuur waaraan taille en rok met ruimte gezet zijn, wijde mouw, kraag met jabot. Ben. stof: 4 m van 140 cm breed.
 1305. Morgenjapon van effen stof, sluiting met knopen en knoopsgaten, breede revers, het geheel is met biezen gegarneerd. Ben. stof: 3 m van 140 cm breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA”, NASSAUPLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

Voorjaarsgroenten

SLIERASPERGES (4 PERSONEN)

1 kg asperges, 100 g boter, 4 hardgekookte eieren, zout, nootmuskaat.

Schil de asperges en schrap de kopjes af. Bind ze daarna in bosjes en kook ze in water met zout gaar in ongeveer 25 minuten. Neem de asperges uit het kookwater en laat ze uitlekken. Leg ze vervolgens op een verwarmden schotel, met de koppen naar één kant. Schik er de gehalveerde eieren om en geef er gewelde of gesmolten boter en nootmuskaat bij.

GESMOORDE ASPERGES (4 PERSONEN)

1½ pond asperges, 1 ei, wat bloem of maïzena, zout, nootmuskaat, 35 g boter. Schil de asperges en snijd de stengels in kleine stukjes. Smelt de boter, voeg de asperges er aan toe en strooi er wat zout over. Laat de groente zachtjes smoren gedurende ½ uur, giet er als het nodig is een scheutje water bij. Maak de bloem of maïzena aan met wat water en bind hiermede het vocht van de asperges. Maak den eierdooier van het hardgekookte ei fijn en roer het door de saus, maak deze verder op smaak met nootmuskaat. Doe de groente over in een verwarmde dekschaal en strooi er fijngehakt eiwit over.

GESTOOFDE SPINAZIE (4 PERSONEN)

1 kg spinazie, 25 g boter, zout, reepjes gebakken brood, 2 hardgekookte eieren, 1 beschuit of wat paneermeel.

Zoek de spinazie zeer goed uit en wasch ze in ruim water. Laat de groente uitlekken en zet ze daarna zonder water met zout op. Kook ze in ongeveer 20 minuten gaar. Voeg er dan de boter en de fijn gemaakte beschuit of het paneermeel bij en laat de groente onder af en toe omroeren vijf minuten stoven. Doe ze over in een verwarmde dekschaal, steek er reepjes gebakken brood in en leg er plakken hardgekookt ei op.

SPINAZIE MET KAAS (4 PERSONEN)

1 kg spinazie, zout, 1 beschuit, paneermeel, 25 g boter, 25 g geraspte oude kaas.

Wasch de spinazie, zet de groente op zonder water en kook ze met zout gaar in ongeveer 20 minuten. Roer er de fijn gemalen beschuit en een stukje boter door met een gedeelte van de geraspte kaas. Doe de massa over in een vuurvast schoteltje, strooi er een laag paneermeel over en leg er hier en daar een kluitje boter op. Laat den inhoud van het schoteltje in den oven bruin worden. Presenteer het als warme groenteschotel of als pikant hapje bij de boterham.

Welke kous bij de opengewerkte schoen?

Feitelijk is dit bij iederen schoen van belang... doch bij de opengewerkte schoenen zijn eventuele gebreken van een kous in de allereerste plaats zichtbaar. Want een kous vertoont meestal juist bij den voet kleine plooitjes en ontsierende naden verstoren de elegante lijn. Keut U reeds de nieuwe Elbeo 55? Zij is bijzonder fijn geweven en omspant het been als een tweede huid, zooals dit met alle Elbeo kousen het geval is. Dit komt door de buitengewone elasticiteit der Elbeo-kousen. Zij passen zich aan bij iederen vorm van het been: de normale, de volle en de té slanke. Ontsierende, opgezette naden bestaan niet bij de Elbeo-kousen, want gevoelige handen hebben deze met de meeste zorg en accuratesse vervaardigd. Zoo zijn naden ontstaan, die nauwelijks zichtbaar zijn, noch gevoeld worden. Een zeer mooie kous voor dagelijksch gebruik is de Elbeo-Alpha. Zij is links-geweven en heeft door haar solide versterkingen een zeer groot weerstandsvermogen. Desniettemin heeft zij het aanzien van een luxe-kous, die ook bij de avond-japon te pas komt. Elbeo-kousen zijn in alle moderne tinten verkrijgbaar bij de betere zaken.

ELBEO
kousen

Twée...die charme geven!...

Grossmith's zuivere Lavendelzeep en Lavendelwater... de ideale combinatie voor elegante dames! Verrukkelijk is de frissche echte bloemengeur.

Grossmith's Old Cottage Lavender

